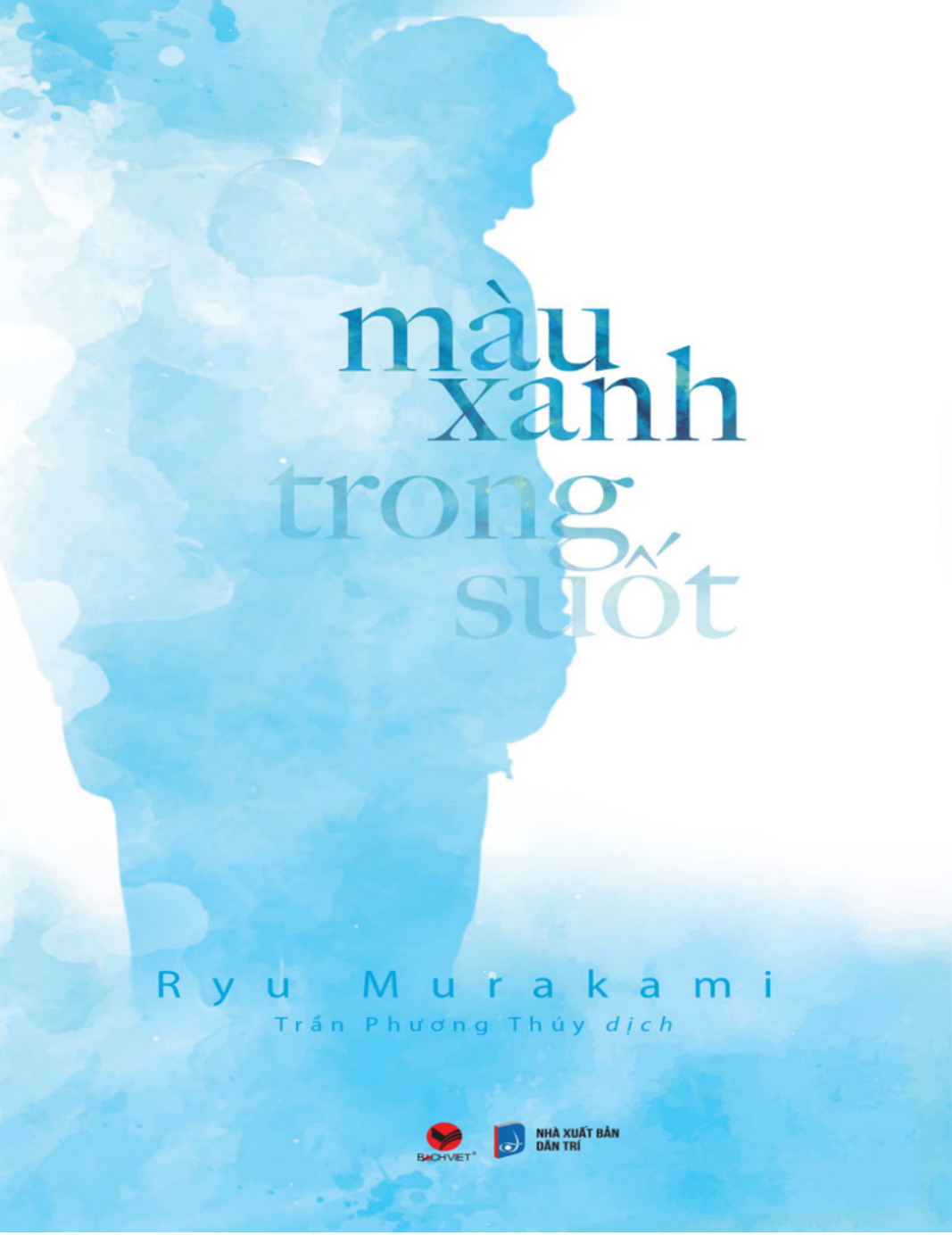

Ryu Murakami

Trần Phương Thúy *dịch*

BẠCH VIỆT
NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

Màu xanh trong suốt

RYU MURAKAMI
Trần Phương Thúy *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Số 9 - Ngõ 26 - Phố Hoàng Cầu - Q. Đống Đa - TP. Hà Nội

VPGD: Số 347 - Phố Đội Cấn - Q. Ba Đình - TP. Hà Nội

ĐT: (024) 6686 0751 - (024) 6686 0752

Email: nxbdantri@gmail.com

Website: nxbdantri.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI THỊ HƯƠNG

Chịu trách nhiệm nội dung:

LÊ QUANG KHÔI

Biên tập viên NXB: Võ Thị Kim Thanh

Biên tập viên Bách Việt: Nguyễn Thúy Quỳnh

Sửa bản in: Nguyễn Thị Thư

Trình bày: Đinh Thúy Hằng

Vẽ bìa: Thái Hiền

Liên kết xuất bản **Công ty CP Sách Bách Việt**

Trụ sở chính:

Địa chỉ: *Số 9, ngõ 55/9 Huỳnh Thúc Kháng, P. Láng Hạ, Q. Đống Đa, Tp. Hà Nội*

Tel: (024) 3776 5580

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: *233 Nguyễn Thượng Hiền, P.6, Q. Bình Thạnh, Tp. HCM*

Tel: (028) 3517 1788

Website: http://www.bachvietbooks.com.vn

http://www.facebook.com/bachvietbooks.com.vn

In 3.000 cuốn, khổ 13x20,5 cm tại Công ty CP In và Truyền thông Hợp Phát

Địa chỉ: Khu công nghiệp Thạch Thất - Quốc Oai, thị trấn Quốc Oai,

huyện Quốc Oai, Hà Nội.

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 1334-2022/CXBIPH/16-40/DT

Quyết định xuất bản số: 911/QĐXB-NXBDT cấp ngày 29/4/2022

Mã ISBN: 978-604-356-882-0

In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.

BachvietBooks cảm ơn bạn đã lựa chọn cuốn sách này!

Chương 1

Có không phải là tiếng của một chiếc máy bay. Tiếng vo ve ấy là âm thanh được phát ra từ một con côn trùng ở đâu đó, phía sau tai tôi. Trông nhỏ hơn một con ruồi, nó lượn vèo một vòng trước mắt tôi, rồi biến mất vào một góc tối của căn phòng.

Trên chiếc bàn tròn màu trắng, phản chiếu ánh đèn trần, là một chiếc gạt tàn được làm bằng thủy tinh. Một điếu thuốc lá dài, mỏng, bết dấu son môi nằm trong đó. Gần mép bàn là chai rượu vang hình quả lê, trên nhãn rượu in hình một cô gái tóc vàng, miệng ngậm đầy nho từ chùm nho trên tay. Ánh sáng đỏ hắt từ trần nhà xuống, sóng sánh trên bề mặt ly rượu. Chân bàn lún trong tấm thảm dày trải sàn. Đối diện tôi là chiếc bàn trang điểm lớn. Một cô gái ngồi tại đó lưng lấm tấm mồ hôi. Nàng duỗi chân cởi đôi tất đen và nói:

"Này, mang cho em cái khăn. Cái màu hồng ấy." Lilly ném chiếc tất đã vo tròn vào người tôi. Nàng bảo nàng mới tan sở về, vừa nói nàng vừa cầm chai nước hoa hồng, khẽ vỗ vỗ vào vầng trán đang bóng loáng vì nhờn.

"Vậy sau đó đã xảy ra chuyện gì?", nàng nhìn tôi hỏi trong khi đang lau lưng.

"À, em biết đấy, anh nghĩ đã cho hắn một chầu túy lúy, có thể nói sẽ làm hắn dịu xuống, ngoài hắn, còn hai gã nữa ở trong chiếc xe để bên ngoài, tất cả đều đang phê, nên anh nghĩ anh đã cho hắn một chầu đã đời. Mà có thật là hắn đã từng bị đưa vào trại cải tạo thanh thiếu niên[1] không?"

---

[1] *Trong bản tiếng Anh, juvie pen là viết tắt của juvenile penitentiary. (Các chú thích là của người dịch).*

“Hắn là người Hàn Quốc đấy.”

Lilly đang tẩy trang. Nàng lau mặt bằng miếng bông dẹt thấm đẫm nước tẩy trang có mùi hăng hắc. Nàng cúi người về phía trước, chăm chú soi gương và tháo đôi lông mi giả ra, chúng trông giống như vây của một loại cá nhiệt đới. Miếng bông tẩy trang nàng vứt đi lem màu đỏ và đen.

“Cái gã Ken ấy, hắn đã đâm anh trai hắn, em nghĩ đấy là anh hắn, nhưng anh ta không chết, và chỉ ít phút sau đó, anh ta đã quay lại quán bar.”

Tôi nhìn chằm chằm cái bóng đèn qua ly rượu vang. Bên trong khối cầu thủy tinh mềm mại, dây tóc đèn có màu cam đục.

“Hắn nói đã hỏi em về anh đấy, Lilly, cho nên em hãy cẩn trọng với lời nói của mình. Đừng có nhiều lời với những kẻ không bình thường như thế.”

Lilly đã uống hết cốc vang lúc trước được đặt trên bàn trang điểm, giữa những thỏi son, cọ trang điểm cùng đủ loại chai lọ khác, rồi đứng ngay trước mặt tôi, nàng cởi chiếc quần vải kim tuyến màu vàng. Chun quần để lại một vết hằn trên bụng nàng. Người ta nói Lilly đã từng làm người mẫu thời trang.

Trên tường có treo một bức ảnh nàng trong tấm áo lông. Nàng nói đó là áo lông sóc sinsin[2] giá hàng nghìn đô la. Có lần, hôm đó trời lạnh, nàng tới nhà tôi với gương mặt nhợt nhạt như xác chết, nàng đã chích quá nhiều Philopon[3]. Mụn nổi quanh miệng nàng, nàng lắc mình như điên như dại và ngã sầm xuống sàn ngay khi vừa mở cửa phòng.

---

[2] *Sinsin: một loại sóc sống ở vùng Nam Mỹ.*

[3] *Philopon: một loại ma túy.*

“Này, tẩy sơn móng chân móng tay cho em được chứ, trông nó nhớp nháp và bẩn thỉu quá.” Tôi chắc là nàng đã nói như thế khi tôi ôm và đỡ nàng dậy. Lúc đó, nàng đang mặc cái váy hở lưng màu đen đầm đìa mồ hôi, làm cho ngay cả chiếc vòng cổ ngọc trai của nàng cũng trơn tuột. Khi tôi lau móng chân và móng tay của nàng bằng nước pha loãng sơn, vì lúc đó tôi không có nước tẩy móng chân móng tay, nàng thì thào: “Xin lỗi.” Khi tôi giữ mắt cá để chùi sơn móng chân, Lilly cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, thở dốc. Tôi luồn tay vào dưới váy, thấy mồ hôi lạnh ướt đẫm ở

giữa hai đùi nàng. Tôi hôn và cởi quần lót cho nàng. Với cái quần lót lủng lẳng ở một bàn chân và hai chân nàng duỗi dài trên ghế, Lilly bảo: "Em muốn xem truyền hình, anh biết đấy, chắc là phát mấy bộ phim cũ có Marlon Brando[4] đóng, của Elia Kazan[5]." Mồ hôi thơm mùi nước hoa của nàng dính trong lòng bàn tay tôi mãi một lúc lâu sau mới khô.

---

[4] Marlon Brando (1924 - 2004): diễn viên nổi tiếng người Mỹ, từng hai lần đoạt giải Oscar vai nam chính, một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử điện ảnh Mỹ.

[5] Elia Kazan (1909 - 2003): đạo diễn nổi tiếng từng hai lần đoạt giải Oscar, và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử sân khấu Broadway và Hollywood.

"Ryu, anh đã chích morphine ở nhà Jackson hả? Hôm kia ấy." Lilly đang gọt một quả đào lấy từ tủ lạnh. Nàng vắt chéo hai chân, ngồi lún sâu vào sofa. Tôi xua tay từ chối khi nàng mời miếng đào. "À, anh có nhớ một cô nàng ở đó, tóc nhuộm đỏ, váy ngắn, sành điệu, cặp mông hết sảy không?"

"Anh không biết, có ba đứa con gái Nhật ở đấy, em định nói đến con bé tóc xù à?"

Từ chỗ đang ngồi, tôi có thể nhìn vào bếp. Một con bọ màu đen, có lẽ là con gián, đang bò xung quanh chồng đĩa bẩn chất cao như núi trong bồn rửa. Lilly vừa tiếp tục nói vừa chùi giọt nước đào vương lên hai đùi để trần của nàng. Một bàn chân nàng lúc lắc cái quần lót, tôi có thể thấy đường gân và mạch máu nổi rõ trên bàn chân ấy. Tôi luôn nghĩ đó là những hình ảnh đáng yêu – những đường gân và mạch máu ấy, khi nhìn thấy chúng qua lớp da.

"Như thế là nó đã nói dối, cái con điếm ấy, nó nghỉ làm, nói là bị ốm, hóa ra là nó chơi cả ngày với mấy gã như anh. Chẳng vị gì đâu! Nó cũng chích, đúng không?"

"Jackson sẽ không để cô ta làm thế đâu, đúng không? Đúng là một thằng dở hơi, hắn nói con gái không nên tiêm chích. Vậy là cô ta cũng ở chỗ em hả? Cô ta quả thật cười rất nhiều, hút quá nhiều bồ đà và cười sằng sặc."

"Anh nghĩ là cô ta sẽ bị đuổi việc chứ?"

"Nhưng chính cô ta lôi kéo bọn chúng cơ mà?"

“À, phải, với một cặp mông bự như thế.”

Con gián đang chúi đầu vào một cái đĩa dính đầy nước sốt cà chua; lưng nó loang loáng mỡ nhờn.

Khi bạn nghiền nát một con gián, thứ nước chảy ra có nhiều màu sắc khác nhau. Có thể bụng con gián này đang toàn màu đỏ.

Một lần, khi tôi giết một con gián đang bò trên bảng màu, nước chảy ra có màu tím ngắt. Vì trước đó, trên bảng màu không có màu tím nên tôi nghĩ là màu đỏ và màu xanh đã trộn lẫn với nhau trong cái bụng bé xíu đó.

“Còn Ken? Anh ta có về nhà an toàn không?”

“À, anh để hắn vào và nói: “Không có gái đâu, cậu có muốn làm một choác không?”, nhưng hắn xin lỗi, bảo: “Cho xin cốc Coca đi, tao phê rồi.” Hắn xin lỗi thực sự đấy.”

“Ngớ ngẩn nhỉ?”

“Hai gã trong xe vớ được một con bé đi ngang qua, con bé trông ngon lành lắm.”

Một ít phấn còn vương trên má Lilly hơi nhấp nhánh. Nàng vứt hột đào vào trong gạt tàn, tháo kẹp thả mái tóc nhuộm xuống, nhẹ nhàng chải tóc, điếu thuốc lá rơi ra từ khóe miệng nàng.

“Em gái Ken đã từng làm việc ở chỗ em, lâu rồi, cô ta thông minh lắm.”

“Cô ta nghỉ rồi à?”

“Hình như cô ta về quê, ở đâu đó trên miền Bắc thì phải.”

Mái tóc mềm mại của nàng quyện chặt vào răng lược. Sau khi đã chải tóc xong, nàng đứng phắt dậy tựa như vừa nhớ ra điều gì, lấy từ trong hộc tủ ra một cái hộp bạc đựng một chiếc xi lanh mảnh. Nàng cầm một cái chai nhỏ màu nâu giơ lên trước ánh đèn để xem trong chai còn bao nhiêu, đổ một lượng vừa đủ vào xi lanh, cúi mình tiêm vào đùi. Chân kia của nàng rung lên nhè nhẹ. Tôi đoán nàng đã cắm mũi kim khá sâu, vì khi nàng rút ra, máu nhỏ giọt một ít quanh đầu gối. Lilly xoa bóp thái dương một lúc, lấy tay chùi nước dãi nhỏ ra ở khóe miệng.

“Lilly, trước mỗi lần sử dụng, em phải khử trùng kim tiêm chứ.”

Không trả lời, nàng nằm vật xuống chiếc giường đặt ở góc phòng, châm một điếu thuốc lá. Động mạch cổ nàng rần rật khi nàng chậm rãi nhả khói.

“Anh có muốn chích không, Ryu? Vẫn còn một ít đấy.”

“Hôm nay thì không, anh đã chích ở chỗ anh rồi, và có vài đứa bạn đang đến nữa.”

Lilly vươn người sang cái bàn nhỏ bên cạnh giường, lấy quyển *Tu viện thành Parme*[6] và bắt đầu đọc. Khi phả khói vào trang sách đang mở, dường như nàng đang dõi theo các con chữ với một vẻ mặt lơ đãng thanh thản.

---

[6] *Tiểu thuyết của Stendhal.*

“Em toàn đọc sách vào những thời điểm kỳ lạ, Lilly ngốc nghếch ạ”, tôi nói và nhặt lấy chiếc xi lanh bị rơi từ cái giá đang lăn long lóc trên sàn. Nàng nói với giọng lè nhè: “À, cuốn này hay đấy.”

Có máu ở đáy xi lanh. Khi tôi vào bếp để rửa nó, con gián vẫn đang bò quanh mấy cái đĩa trong bồn rửa. Tôi cuộn tròn một tờ báo và, cẩn thận để không làm vỡ đĩa, nghiền nát con gián sau khi nó bò sang cái bàn nhỏ cạnh bồn rửa.

“Anh đang làm gì đấy?” Lilly hỏi, cạo cạo vệt máu khô ở đùi bằng móng tay. “Đến đây với em nào!” Giọng nàng thật ngọt ngào.

Nước chảy ra từ con gián có màu vàng. Bị nghiền nát ở mép bàn, nó dính luôn ở đó, cái râu vẫn còn rung nhè nhẹ.

Lilly tuột hẳn quần lót ra, gọi tôi lần nữa. Cuốn *Tu viện thành Parme* đã bị vứt lăn lóc trên thảm.

Chương 2

Một mùi thơm gắt lan tỏa khắp phòng – mùi một quả dứa chín nẫu để trên bàn. Tôi cũng không nhớ mình đã cắt nó từ lúc nào. Vết cắt đã ngả màu đen, bị rữa hoàn toàn, nước quả nhỏ ra đông lại trên đĩa.

Khi Okinawa đã sẵn sàng để chích, chóp mũi hắn ta lấp lánh mồ hôi. Nhìn thấy thế, tôi nghĩ, đúng như lời của Lilly, đêm nay quả thật nóng, nóng đến nhũn người. Lilly vừa lắc người – tấm thân đã trở nên nặng nề – trên chiếc giường ẩm ướt, vừa luôn miệng than: "Nóng, nóng quá, anh không thấy nóng sao?"

"Ryu, cái này bao nhiêu tiền thế?" Reiko hỏi, cô ta giơ lên cái đĩa của The Doors[7] vừa lấy ra khỏi túi da. Khi tôi trả lời là mười đô la, Okinawa nói to: "Ồ, rẻ hơn ở Okinawa đấy." Hắn đang hơ kim tiêm bằng bật lửa. Sau khi khử trùng bằng một miếng bông lớn thấm đẫm cồn, hắn thổi phù phù vào đầu kim để chắc chắn rằng cái lỗ không bị bít lại.

---

[7] *The Doors: ban nhạc Rock huyền thoại của Mỹ.*

"Mày biết không, tao thực sự lẫn lộn, mơ hồ để mà nhìn được cái kiểu những bức tường, cái nhà vệ sinh, rồi những đồ lề bày biện, còn mãi đằng kia, cái đồn cảnh sát ở Yotsuya đó, mày cũng biết đấy, cái tay gác trạm trẻ ranh ấy rõ lắm điều nhỉ. Hắn cứ làm những trò ngu xuẩn như thể cố tình bảo rằng cái nơi này còn tốt hơn chán vạn phòng ngủ chung của cảnh sát, lại được mấy lão già đế thêm vào theo cái lối cười rộ lên, khiến tao đâm chán mớ đời."

Mắt Okinawa màu vàng đục. Hắn đang uống một loại chất lỏng có mùi kì lạ đựng trong một vỏ chai sữa, trước khi đến chỗ tôi, hắn đã say bí tỉ.

“Này, có thật là trước kia mày đã ở trung tâm cai nghiện[8] không?”

---

[8] Trong bản tiếng Anh, rehab center là viết tắt của rehabilitation center.

Tôi vừa hỏi Okinawa vừa mở vỏ giấy bạc có chứa heroin.

“Ờ, ông già tao đưa tao vào đó, một trung tâm cai nghiện cũ kỹ kiểu Mỹ, vì cái gã bắt tao thuộc bên quân cảnh mà. Đầu tiên, họ cho tao vào chỗ đó để chữa trị, rồi trả tao về đây. Này, Ryu, nước Mỹ quả là tiên tiến, tao thật sự nghĩ thế.”

Reiko đang săm soi cái vỏ đĩa của The Doors, ngắt lời: “Này Ryu, cậu có nghĩ là thật tuyệt khi chích morphine hằng ngày không? Tớ cũng muốn vào trung tâm cai nghiện của bọn Mỹ.”

Vun lại đám heroin từ mép giấy bạc bằng cái móc lấy ráy tai, Okinawa nói: “Mẹ kiếp, anh đã bảo em rồi, những đứa mới chích như em không vào đó được đâu; họ chỉ cho bọn nghiện lâu như anh vào thôi, hiểu không? Không ai ngoài những con nghiện chính hiệu với những vết tiêm chi chít trên cả hai cánh tay, hiểu chưa? Ở đó có một em y tá tên là Yoshiko, hấp dẫn lắm, ngày nào tao cũng bị em ấy tiêm vào mông. Tao vạch mông ra, như thế này, thấy chưa? Và khi tao nhìn ra ngoài cửa sổ xem mọi người đang chơi bóng chuyền hoặc mấy thứ tương tự, thì em tiêm cho tao một phát vào mông. Nhưng phí của đời, lúc đó, cái ấy của tao lại rúm lại và tao thì không muốn em Yoshiko ấy nhìn thấy nó trong tình trạng như thế. Reiko ạ, với một cái mông bự như của em ấy, cái của anh chẳng làm được trò trống gì cả.”

Reiko hậm hừ tỏ ý khó chịu, cô ta nói muốn uống gì đó, vào bếp mở tủ lạnh.

“Không còn gì hết à?”

Okinawa chỉ vào quả dứa để trên bàn, nói: “Ăn cái này đi, hương vị như ở nhà ấy, đúng không?”

“Okinawa, anh chỉ toàn thích những thứ thối rữa. Đống quần áo này thì sao? Chúng bẩn hết rồi!” Reiko nói khi cô ta đang uống Calpis[9], lưỡi đẩy một viên đá trong miệng sang bên má.

---

[9] Calpis: một loại thức uống có hàm lượng dinh dưỡng cao, đặc biệt có tác dụng đối với người suy nhược cơ thể.

"Em sẽ trở thành một con nghiện chính hiệu, nhanh thôi. Nếu chưa bằng Okinawa thì sau khi chúng mình cưới nhau em sẽ cố gắng, nếu sau đó bị bắt thì chúng mình vẫn sẽ cùng nhau, đúng không nào? Rồi thì đánh bài chuồn, cũng sẽ cả đôi."

"Hai người sẽ nghỉ tuần trăng mật ở trung tâm cai nghiện à?", tôi cười lớn.

"Này, Okinawa, hay chúng ta làm thế nhỉ?" "Hay nhất, đó là điều hai người nên làm đấy, hai người còn có thể xếp hàng chìa mông ra, tuyệt đấy chứ, và cùng tiêm morphine trong khi nói "Anh yêu em", "Em yêu anh", phải không nào?"

Okinawa cười nhẹ: "Không, đừng có lôi tao vào", hắn lau xi lanh bằng khăn giấy sau khi đã nhúng vào nước nóng.

Hắn dùng cái lấy ráy tai gạt một nhúm heroin chừng bằng đầu que diêm vào giữa cái thìa inox có tay cầm cong cong. "Này, Reiko, em mà hắt hơi hay làm gì lúc này là anh đánh đấy, hiểu không?" Hắn giữ xi lanh ở mức 1cc. Reiko châm một cây nến. Okinawa dùng xi lanh thận trọng nhỏ nước vào heroin.

"Này, Ryu, mày định tổ chức một bữa tiệc à?" Okinawa vừa hỏi vừa chùi mấy ngón tay hơi run run của hắn vào quần để làm chúng yên lại.

"À, phải, mấy gã da đen đề nghị tớ."

"Em cũng đi hả, Reiko? Đến bữa tiệc đó?", Okinawa hỏi.

Cô ta gói chỗ heroin còn lại vào giấy bạc. Nhìn tôi, cô ta nói: "Phải, nhưng có gì đáng lo chứ."

"Nhìn anh này, anh không muốn em say thuốc rồi ngủ với mấy gã da đen đó đâu, OK?"

Hắn hơ chiếc thìa lên trên ngọn nến. Dung dịch đã sôi ngay lập tức. Bọt và hơi nước sủi lên từ chiếc thìa, muội đen bám đầy ở đáy thìa. Okinawa chậm rãi dịch cái thìa ra xa ngọn lửa và thổi khe khẽ để làm nó nguội, giống như chuẩn bị cho em bé ăn vậy.

"Trong nhà giam, mày biết đấy," hắn nói khi bắt đầu xé một

miếng bông. “Trong nhà giam lạnh cóng ấy, tao có những cơn ác mộng, mày biết không, tao không nhớ rõ lắm những cơn ác mộng ấy, nhưng tao nhớ là đã thấy ông anh tao – tao là con thứ tư trong gia đình, ông ấy là con cả - tao không biết ông ấy, ông ấy chết trong cuộc chiến ở Oroku, thậm chí không có cả một bức ảnh, chỉ có một bức tranh xấu xí mà ông già tao vẽ để trên bàn thờ gia đình, thế mà tao vẫn gặp ông anh của mình trong những giấc mơ – tao có lạ không? Có phải là chẳng cách xa lắm không?”

“Anh trai của cậu có nói gì không?”

“Không, à mà tao cũng cóc nhớ rõ.”

Sau khi dung dịch đã nguội thấm vào miếng bông một khoảng rộng chừng móng tay cái, hắn để đầu kim tiêm vào giữa miếng bông vừa được thấm ướt. Một tiếng soạt nhẹ, giống như em bé mút sữa. Dung dịch được bơm vào trong ống xi lanh mảnh. Khi bơm xong, Okinawa liếm môi và khẽ đẩy pittông cho khí ra ngoài hết.

Reiko nói: “Này, để tớ làm cho, tớ sẽ tiêm cho cậu, Ryu ạ. Tớ đã từng làm khi còn ở Okinawa.” Cô ta xắn tay áo lên.

“Không! Em vụng về lắm. Lần trước em đã thổi nó đi, mất cả trăm đô la đấy. Không giống như việc làm bánh gạo để đi picnic đâu. Tránh ra đi. Đây, buộc tay Ryu bằng cái này.”

Reiko bĩu môi lườm Okinawa khi cô ta cầm sợi dây da và buộc garô chặt quanh cánh tay trái tôi. Khi tôi nắm chặt tay lại, mạch máu nổi rõ trên cánh tay. Okinawa xoa đầu kim tiêm với cồn hai, ba lần trước khi cắm kim tiêm vào tĩnh mạch đang phình lên. Khi tôi thả tay ra, máu hơi sẫm màu chạy ngược vào trong ống tiêm. “Hey hey hey”, Okinawa lạnh lùng đẩy pittông, lập tức máu và heroin chạy vào trong người tôi cùng một lúc.

“Này, xong rồi, thấy thế nào?”, Okinawa cười lớn. Hắn rút kim tiêm ra. Ngay khi da tôi vừa kịp run lên và kim tiêm được rút ra, có cái gì đó như một cú đánh mạnh đồng thời giáng xuống trúng đầu ngón tay tôi và thúc vào tim tôi khiến nó đập thình thịch. Trước mắt tôi như có lớp sương mù trắng và tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt Okinawa. Tôi đưa tay ôm ngực đứng dậy. Tôi muốn thở sâu một cái, nhưng nhịp thở nghẹn lại và tôi thấy thực sự khó khăn để làm việc đó. Đầu tôi tê liệt cứ như thể nó bị phang, còn trong miệng thì khô rang. Reiko đỡ lấy vai phải giúp tôi đứng dậy. Tôi cố gắng nuốt một chút nước bọt từ lợi thì một cơn buồn nôn

cực độ dâng lên. Tôi ngã xuống giường, rên rỉ.

Reiko lắc lắc vai tôi, có vẻ lo lắng.

“Này, anh có nghĩ là đã chích cho cậu ấy hơi quá liều không? Cậu ấy chưa chích nhiều, nhìn này, trông cậu ấy nhợt nhạt quá, có sao không?”

“Anh có chích cho cậu ta nhiều đâu, cậu ta cũng đâu phải sắp chết. Ryu chẳng chết được đâu, Reiko ạ, nhưng em cứ mang cái nồi kia ra, chắc chắn cậu ta cần đến nó đấy.”

Tôi vùi mặt vào gối. Dù cho cổ họng khô rang, nước dãi liên hồi trào ra từ miệng, nhưng khi tôi dùng lưỡi cố liếm vào, cơn buồn nôn kinh khủng lại trào lên từ bụng dưới.

Mặc dù cố sức thở nhưng tôi chỉ thu được ít không khí, cảm giác như không khí không đi vào qua mũi hay miệng mà chỉ thấm vào qua một lỗ nhỏ ở lồng ngực. Hông tôi cũng tê liệt không sao di chuyển được. Thỉnh thoảng một cơn đau kịch liệt bóp nghẹt trái tim tôi. Mạch máu ở thái dương căng phồng chạy rần rật. Khi nhắm mắt, tôi cảm thấy vô cùng hoảng sợ, như thể bị kéo với vận tốc cực nhanh vào một vùng nước xoáy nóng bỏng. Hơi nóng ẩm ướt lan tỏa khắp người tôi, và tôi cảm thấy như pho mát đang tan trên bánh hamburger vậy. Giống như nước và dầu trong ống nghiệm, từng đợt nóng lạnh cứ luân chuyển trong cơ thể tôi. Trong đầu, trong cổ họng, trong tim, trong bụng, cơn sốt lên dần.

Tôi gắng gọi Reiko nhưng cổ họng như bị chặn lại, không phát ra nổi lời nào. Tôi đang thèm thuốc lá, bởi vậy mới gọi Reiko, nhưng khi tôi vừa mở miệng, dây thanh quản của tôi chỉ rung lên và phát ra một âm thanh rít lên quái lạ. Tôi có thể nghe thấy tiếng đồng hồ kêu tích tắc ở gần Okinawa và Reiko. Âm thanh đều đặn đó văng vẳng trong tai tôi với một sự dịu dàng lạ lùng. Tôi hầu như không nhìn thấy gì. Ở bên tay phải, giống như sự tán xạ ánh sáng qua nước, có một luồng ánh sáng gắt cứ bập bùng làm mắt tôi đau nhói. Tôi nghĩ đó là cây nến, Reiko ghé sát mặt tôi, cầm cổ tay để kiểm tra mạch đập, rồi nói với Okinawa: “May quá, cậu ấy chưa chết.”

Tôi cố gắng mấp máy môi một cách tuyệt vọng. Giơ cánh tay nặng như chì lên, tôi chạm vào vai Reiko và thì thào: “Cho tớ xin điếu thuốc.” Reiko đặt điếu thuốc ẩm nước bọt đã châm lửa vào môi tôi. Cô ta quay sang Okinawa và nói: “Này, nhìn mắt Ryu đi, anh ấy trông hoảng sợ cứ như một đứa trẻ vậy. Anh ấy đang run rẩy, thấy

không, trông thật đáng thương, mà này, thậm chí anh ấy còn khóc nữa."

Khói thuốc cào cấu trong phổi tôi như một sinh vật sống. Okinawa nâng cằm tôi lên, kiểm tra đồng tử mắt tôi và nói với Reiko: "Này, suýt chết đấy, vớ vẩn thật, nếu cậu ta gầy hơn độ chục cân là đã tiêu rồi." Những đường nét khuôn mặt hắn trông méo mó giống như mặt trời khi nhìn qua tán ô mà bạn nằm dưới để phơi nắng trong mùa hè. Tôi có cảm giác mình đã trở thành một loài thực vật. Một loài thực vật âm thầm như dương xỉ, khép những chiếc lá xỉn màu khi đêm xuống, không bao giờ ra hoa mà chỉ phát tán những bào tử đầy lông tơ theo gió.

Nến tắt. Tôi có thể nghe thấy tiếng Okinawa và Reiko cởi quần áo. Âm thanh từ máy nghe nhạc vang lên – bản *Soft Parade* của The Doors – giữa những nốt nhạc, tôi có thể nghe thấy tiếng sột soạt trên thảm và tiếng rên rỉ của Reiko.

Hình ảnh một phụ nữ lao từ một tòa nhà cao tầng xuống lờ lững hiện lên trong đầu tôi. Nàng nhìn đăm đăm vào bầu trời đang xa dần, gương mặt biến dạng bởi nỗi sợ hãi. Nàng làm động tác bơi, cố gắng ngoi lên. Tóc nàng bung xõa và dợn sóng quanh đầu như tảo biển. Cây cối trên đường phố, xe cộ, người đi đường ngày một lớn dần, mũi và môi nàng bị vặn vẹo bởi áp lực gió - hình ảnh trong tâm trí tôi giống như cơn ác mộng làm người ta ướt đẫm mồ hôi giữa ngày hè nóng nực. Nó như bộ phim đen trắng quay chậm về cử động của người phụ nữ rơi xuống từ tòa nhà cao tầng.

Okinawa và Reiko ngồi dậy, lau mồ hôi cho nhau và lại thắp nến lên. Tôi quay mặt đi để tránh bị chói mắt. Hai người đó đang thì thầm với nhau nhưng quá nhỏ nên tôi không nghe rõ. Thỉnh thoảng, tôi lại bị chuột rút và buồn nôn. Cơn buồn nôn đến từng đợt. Cắn chặt môi, nghiến răng, tôi cố gắng vượt qua nó, và khi cơn buồn nôn dừng lại rồi tiếp diễn, tôi cảm thấy đã như đạt tới cực khoái vậy.

"Okinawa, anh, anh là đồ tồi!"

Reiko chợt lớn tiếng. Có tiếng cốc vỡ. Một người ngã xuống giường và tấm nệm hơi oằn xuống, làm nghiêng người tôi một chút. Người kia, có vẻ là Okinawa, hét lớn: "Cút!", mở cửa đánh sầm rồi bỏ đi. Cây nến bị gió thổi tắt và tôi nghe thấy tiếng ai đó nện mạnh gót giày trên cầu thang sắt. Trong căn phòng tối đen như mực, tôi nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của Reiko, rồi tôi lại bắt đầu đau đớn vì chống lại cơn buồn nôn. Tôi có thể ngửi thấy mùi hương ngòn

ngọt giống như mùi một quả dứa đã nẫu tiết ra từ chính cơ thể của nàng Reiko mang dòng máu lai này. Tôi cố nhớ lại gương mặt của người phụ nữ trong giấc mơ vừa rồi. Đã lâu rồi, tôi từng thấy nàng trong một bộ phim hay trong một giấc mơ nào đó, những ngón tay và ngón chân dài thon thả, nàng chậm rãi cởi áo lót, tắm ở đằng sau một bức tường trong suốt, nước nhỏ xuống từ chiếc cằm nhọn của nàng, nàng nhìn vào đôi mắt xanh của chính mình trong gương, một phụ nữ ngoại quốc.

Chương 3

Người đàn ông đi trước chúng tôi quay lại nhìn và dừng chân, rồi ông vứt điếu thuốc lá xuống rãnh nước đang chảy. Tay trái nắm chắc cái nạng làm bằng hợp kim dura, ông ta tiếp tục đi. Mồ hôi chảy ròng ròng từ gáy, nhìn cách đi đứng, có vẻ ông ta vừa bị thương ở chân. Tay phải ông ta trông nặng nề và cứng nhắc, có một vệt dài trên mặt đất khi ông kéo lê chân đi.

Mặt trời chiếu thẳng trước mặt. Đi bên cạnh tôi, Reiko cởi chiếc áo khoác hờ trên vai. Mồ hôi thấm ướt làm chiếc áo chật dính sát vào người cô.

Trông cô có vẻ mệt mỏi, như thể đêm qua không ngủ vậy. Đứng trước cửa một hiệu ăn, tôi nói: "Ăn gì nhé!" Cô lắc đầu không trả lời.

"Tớ không hiểu được gã Okinawa đó, ý tớ là, tàu đêm đã ngừng chạy vào cái giờ mà cậu ta bỏ đi."

"Thôi, Ryu ơi, đối với tớ thế là đủ rồi", Reiko khẽ nói. Cô bứt một chiếc lá từ cây dương trồng bên vệ đường.

"Này, người ta gọi cái đường trên chiếc lá này là gì nhỉ, cậu biết không?"

Chiếc lá rách đầy bụi bẩn.

"Gân lá đúng không?"

"Ừ, đúng rồi, gân lá - hồi học môn Sinh thời trung học, tớ đã làm một quyển tiêu bản về cái này. Tớ quên mất tên những cái cây đó là gì rồi nhưng khi đổ lên lá của nó một loại hóa chất, nó sẽ phân hủy hết thịt lá, chỉ để lại những đường gân trắng, trông rất đẹp."

Người đàn ông chống nạng ngồi xuống ghế băng cạnh điểm chờ

xe bus và nhìn bảng lịch trình. “Bệnh viện Đa khoa Fussa” là tên của điểm dừng xe bus này. Tòa nhà bệnh viện to lớn ở bên trái, và trong khu vườn trung tâm hình quạt, khoảng hơn chục bệnh nhân mặc đồ ngủ đang tập thể dục theo sự hướng dẫn của một nữ y tá. Họ đều bị băng ở mắt cá chân, đang vặn hông và xoay đầu theo hiệu lệnh của cái còi. Ai đi đến bệnh viện cũng đều liếc nhìn các bệnh nhân này.

“Này, tớ sẽ đến quán bar chỗ cậu hôm nay để kể cho Moko và Kei về bữa tiệc. Hôm nay, các cậu ấy cũng đến chứ?”

“Chắc chắn là họ sẽ đến, ngày nào cũng đến mà, thế nên hôm nay chắc họ cũng đến… Mà tớ thật sự muốn cho cậu xem đấy.”

“Xem gì cơ?”

“Quyển tiêu bản với đủ các loại lá ấy. Rất nhiều người đến Okinawa để sưu tập côn trùng, bởi vì ở đó có nhiều loại bướm đẹp hơn ở đây, nhưng tớ lại làm một quyển tiêu bản về gân lá, và đã được thầy giáo khen là rất tốt. Tớ còn được thưởng và đã tới Kagoshima; do vậy, tớ vẫn để nó trong ngăn kéo bàn học. Tớ đã bảo quản cẩn thận và rất muốn cho cậu xem.”

Khi chúng tôi tới nhà ga, Reiko ném chiếc lá dương vào lề đường. Mái che sân ga lấp lánh ánh bạc, và tôi đeo kính mát vào.

“Mùa hè rồi, nóng thật!”

“Hả? Cái gì cơ?”

“À, tớ bảo là đã hè rồi.”

“Mùa hè thì nóng hơn.”

Reiko cứ nhìn chăm chăm vào đường ray.

Chương 4

Ngồi uống rượu vang tại quầy bar, tôi nghe thấy tiếng ai đó nghiền nát một viên Nibrole[10] tại một góc quán bar.

Sau khi đóng cửa sớm, Reiko đổ ra bàn khoảng chừng hơn hai trăm viên Nibrole. Kazuo bảo cậu ta đã ăn cắp chúng ở một hiệu thuốc tại Tachikawa. Rồi Reiko nói với mọi người: "Tối nay là bữa tiệc sớm!"

---

[10] Nibrole: còn gọi là Methaqualone, một loại chất gây nghiện, đã từng được sử dụng làm thuốc an thần.

Cô đứng lên quầy bar, cởi tất chân trong khi đang nhảy theo nhạc, cô tới gần, ôm lấy tôi, đưa lưỡi, vẫn còn mùi thuốc, vào trong miệng tôi. Một lúc sau, cô ta nôn ọe, ra cả máu, rồi nằm vật ra sofa không động đậy. Yoshiyama đang nói chuyện với Moko, hắn dùng tay vuốt ngược tóc ra sau, lắc lắc cho nước bắn ra khỏi bộ râu. Moko nhìn tôi, thè lưỡi và nháy mắt. Yoshiyama quay lại hỏi tôi và cười lớn: "Này Ryu, được một lúc rồi còn gì, cậu có trò gì cho tớ không?" Tôi tì cả hai khuỷu tay lên quầy bar, chân đi đôi xăng đan cao su đung đưa trên ghế. Lưỡi tôi đau nhức vì hút thuốc quá nhiều. Rượu vang chua làm rát cổ họng tôi. "Này, chẳng nhẽ các người không có loại vang nào ngọt hơn sao?"

Kei kể cho Kazuo nghe việc cô đã từng đến Akita để làm người mẫu khỏa thân, nhưng hắn ta trông uể oải bởi tác dụng của Nibrole. Kei nốc cả chai whisky, nhón từng hạt đậu phộng cho vào miệng, cô lè nhè: "Ở đó, iem[11] cứ phải đứng bất động trên bục, quả thực kinh khủng, này Kazuo, anh có nghe không đấy, iem phải đứng im với một cái dây thừng đau nhói – anh có nghĩ là thật kinh khủng không?" Kazuo không hề để ý đến cô ta. Hắn đang nhìn về phía tôi qua ống kính của cái máy ảnh Nikomat[12], cái mà cậu ta

bảo "còn quý hơn cuộc sống". "Này, anh phải nghe khi người khác nói chứ." Kei đẩy vào lưng Kazuo một cái làm hắn ngã dúi xuống sàn. "Này, đừng có quấy rầy thế chứ, thật vớ vẩn, nhỡ cô làm vỡ nó thì sao?" Kei cười khúc khích, cởi áo, bắt đầu cọ má và hôn lưỡi với bất kì ai cô ta đụng phải.

---

[11] *Trong bản tiếng Anh, nhân vật Kei nói "Ah" thay cho "I", theo kiểu một địa phương ở Nhật; từ đây về sau, trong bản dịch, người dịch tạm sử dụng "Iem" thay cho "Em".*

[12] *Nikomat: một loại máy ảnh của hãng Nikon, Nhật Bản.*

Có lẽ vì tác dụng của liều heroin ngày hôm qua nên tôi vẫn thấy mệt mỏi và không muốn dùng một chút Nibrole nào cả. Moko đi về phía tôi. "Này Ryu, có đi vào nhà vệ sinh với tớ không? Yoshiyama làm tớ ngấy đến tận cổ và tớ đang run rẩy đây này." Cô đang mặc một chiếc váy nhung màu đỏ, đi kèm cái mũ cùng tông màu, màu mắt tô rất đậm cũng màu đỏ. "Ryu, cậu có nhớ đã làm gì tớ trong nhà vệ sinh ở vũ trường đó không?" Mắt cô ta đờ đẫn và vô định. Moko khẽ liếm môi, giọng nói thật ngọt ngào. "Này, còn nhớ chứ? Cậu nói dối tớ, bảo là có cảnh sát đến và chúng ta phải đi trốn đúng không? Rồi làm cho tớ rã rời cả người trong cái nhà vệ sinh bé tí đó, cậu quên rồi sao?"

"Ồ, lần đầu tiên nghe thấy đấy nhé, có thật thế không Ryu? Cậu quả thật là một con ngựa giống đấy Ryu ạ. Dù cho mặt cậu trông ngơ ngẩn thật, nhưng cậu làm được như thế cơ đấy. Ừ, lần đầu tiên tớ được nghe đấy." Giọng nói của Yoshiyama sang sảng. Anh ta đặt đầu kim vào cho đĩa chạy. "Cậu đang nói gì thế hả Moko, đừng có nhiều lời nữa, được không? Chỉ là cô ấy dựng chuyện ấy mà, Yoshiyama", tôi trả lời. Một tiếng rít, rồi Mick Jagger bắt đầu hát. Đó là một bài hát cũ rích, *Time is on my side*. Moko thả một chân lên đầu gối tôi và lè nhè nói: "Tớ ghét bị lừa dối, Ryu, đừng có nói dối nữa, lần đó tớ đạt tới cực khoái bốn lần, bốn lần cơ đấy. Tớ sẽ không quên bất cứ thứ gì đâu."

Reiko bật dậy, gương mặt của cô nhợt nhạt xanh xao, miệng lẩm bẩm không rõ là nói với ai: "Mấy giờ rồi, bây giờ là mấy giờ rồi?", cô lảo đảo bước đến bên quầy bar, giật chai whisky từ tay Kei, dốc thẳng vào cổ họng, và lại tiếp tục sặc ho dữ dội. "Thật ngốc quá, Reiko, cậu hãy nằm xuống đây như một cô bé ngoan đi nào." Kei giật lại chai whisky một cách thô bạo, dùng tay lau nước dãi của Reiko dính quanh miệng chai, nốc một ngụm. Khi bị Kei đẩy vào ngực, Reiko ngã xuống sofa, rồi cô quay sang tôi, bảo: "Này, đừng

vặn nhạc to quá, mấy gã đang chơi mạt chược trên gác sẽ không để tớ yên đâu. Bọn chúng đểu lắm, sẵn sàng gọi cảnh sát, cậu ra vặn nhỏ đi một tí được không?"

Khi tôi nhoài người ra chỗ ampli để vặn nhỏ âm thanh xuống, Moko ré lên và nhảy tới chặn tôi lại. Cặp đùi lạnh toát của cô ta chèn nghẹt cổ tôi.

"Này, Moko, cậu muốn làm tình với Ryu đến thế cơ à? Tớ sẽ làm tình với cậu, có được không?"

Tôi có thể nghe thấy giọng nói của Yoshiyama đằng sau. Tôi véo mạnh vào đùi Moko. Cô ta rít lên rồi ngã vật ra sàn. "Đồ ngốc, Ryu, cậu là đồ ngốc, tớ chắc chắn rằng cậu không làm được đâu, tớ nghe người ta bảo cậu là bạn tình của mấy gã da đen đó, cậu đã dùng quá nhiều ma túy!" Có lẽ vì quá khó khăn để đứng dậy, Moko cứ nằm như thế, cười sằng sặc, ra sức đá túi bụi vào chân tôi bằng đôi giày cao gót.

Reiko vùi mặt vào sofa và thì thào: "Ôi, tôi muốn chết, ngực tôi đau quá, đau chết mất." Kei ngước mắt lên khỏi đống vỏ đĩa của ban nhạc The Rolling Stones[13] mà nãy giờ cô đang đọc. Cô nhìn Reiko chằm chằm: "Ừ, được thôi, sao cậu không tiếp tục như thế và chết đi? Đúng không, Ryu? Cậu có nghĩ thế không hả? Muốn chết thì cứ việc, đừng có nhặng xị lên như thế. Thật là ngớ ngẩn, Reiko chỉ diễn trò với chúng ta thôi."

---

[13] The Rolling Stones: ban nhạc nổi tiếng của Anh những năm 1960 - 1970, được tôn vinh là "Ban nhạc Rock & Roll vĩ đại nhất thế giới".

Kazuo gắn thêm đèn flash vào cái Nikomat rồi chụp ảnh Kei. Khi đèn flash tắt, Moko – đang nằm trên sàn – ngẩng đầu dậy: "Kazuo, cậu tắt ngay nó đi. Tớ là dân chuyên nghiệp ăn lương có bảo hiểm đàng hoàng. Ánh sáng nhấp nháy đó làm tớ khó chịu. Tớ ghét chụp ảnh, vì thế hãy tắt cái thứ ánh sáng ấy đi, đó là lý do tại sao mọi người không ưa cậu đấy."

Reiko rên rỉ, nằm nghiêng người, nôn ọe từng chặp. Bối rối, Kei chạy đến, trải rộng tờ báo, lau miệng Reiko bằng một cái khăn và xoa xoa lưng cho cô. Có rất nhiều hạt cơm trong bãi nôn, tôi đoán đó là cơm rang tối qua chúng tôi đã ăn. Ánh đèn trần màu đỏ phản chiếu trên bề mặt bãi nôn màu nâu nâu trên tờ báo. Reiko, mắt nhắm nghiền, lẩm nhẩm: "Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà."

Yoshiyama kéo Moko dậy và khi đang cởi mấy cái khuy ở mặt trước váy của Moko, anh ta nói xen vào màn độc thoại của Reiko: "Phải, đúng rồi, bây giờ là thời điểm đẹp nhất trong năm để đi Okinawa." Moko tóm lấy tay Yoshiyama khi hắn đang nắn bóp ngực cô ta, rồi ôm lấy Kazuo, nói: "Này, chụp ảnh đi", vẫn với cái giọng ngọt ngào đó. "Tớ có hình đăng trong tạp chí thời trang An - An, số tháng này, làm người mẫu, ảnh màu, này Ryu, tớ đoán là cậu đã nhìn thấy rồi?"

Kei chùi mấy ngón tay bị ướt vì nước dãi của Reiko vào quần jeans và chuyển chiếc kim sang bài mới, *It's a beautiful day.* "Reiko chỉ diễn trò với chúng mình thôi." Kazuo duỗi dài chân trên ghế sofa, nằm sấp xuống và bấm máy ảnh một cách tùy hứng. Đèn flash nhấp nháy liên tục, vì thế tôi phải lấy tay che mắt. "Này, Kazuo, tắt đi, cậu sắp dùng hết pin rồi đấy."

Yoshiyama cố hôn Kei nhưng bị đẩy ra. "Cậu làm sao thế? Không phải hôm qua cậu nói là mót lắm rồi à? Khi cậu cho con mèo ăn, cậu nói Blackey, tớ và cậu thực sự thèm muốn nhau lắm rồi. Có phải là cậu đã nói thế không? Sao không cho tớ hôn?"

Kei thong thả uống whisky.

Moko đang tạo dáng trước mặt Kazuo, đưa tay vén tóc và cười với cậu ta: "Này, cậu có thể cười tự nhiên hơn bằng cách nói: cheese, Moko."

Kei hét lên với Yoshiyama: "Đừng có nhặng xị lên như thế. Để tớ yên. Tớ phát điên khi nhìn thấy mặt các cậu. Món sườn cốt lết mà các cậu ăn trong bữa tối, có được là nhờ khoản tiền của một anh chàng nông dân ở Akita – tờ một ngàn yên anh ta đưa cho tớ lấm bẩn cả, các cậu có biết không?"

Moko nhìn tôi, lè lưỡi: "Tớ ghét cậu, Ryu ạ, cậu là đồ hư hỏng."

Cảm thấy khát nước, tôi định đập một tảng nước đá nhưng lại đập nhầm vào tay. Kei đang nhảy trên quầy bar, phớt lờ Yoshiyama, nhảy xuống và liếm máu nhỏ ra từ lỗ thủng bé xíu đó, nói: "Ryu, thế cậu thây kệ âm nhạc đấy à?"

Reiko nhổm dậy từ sofa và van xin: "Này, các người làm ơn cho âm lượng nhỏ đi, được không?"

Không ai đi tới gần cái ampli cả.

Vẫn chưa cài cúc váy, Moko đi đến chỗ tôi, khi tôi đang quấn chặt

tờ giấy ăn quanh ngón tay, cười to và hỏi: “Ryu, chúng ta có thể kiếm được bao nhiêu từ đám mọi đen đó?”

“Hả? Cậu đang nói về bữa tiệc à?”

“Ý tớ là nếu tớ hoặc Kei làm tình với mấy gã mọi đen đó thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Thực ra không phải là điều đó có ý nghĩa gì với tớ, cậu biết đấy, nhưng…”

Kei nói vọng từ quầy bar: “Thôi, bỏ qua đi Moko, nói thế mất vui đấy, nếu cậu cần tiền thì tớ sẽ giới thiệu cậu với người tử tế. Bữa tiệc không phải vì tiền, cho vui thôi mà.”

Moko xoắn xoắn cái dây chuyền vàng lủng lẳng trước ngực tôi quanh ngón tay và cười khẩy: “Một gã mọi đen tặng cho cậu cái này, đúng không?”

“Cậu thật là ngu ngốc, tớ được một cô bạn cùng lớp hồi trung học tặng, trong dịp sinh nhật cô ta. Hôm đó, tớ chơi bản A Certain Smile tặng cô ta và cô ta tặng tớ cái này. Cô ta là con nhà giàu mà, bố cô ta có một xưởng chế biến gỗ lớn. Nghe này, Moko, đừng gọi bọn họ là mọi đen nữa, bọn họ sẽ giết cậu đấy, họ nghe và hiểu được kha khá tiếng Nhật. Nếu không thích, cậu có quyền không đến, phải không nào? Có khối cô gái muốn đến dự bữa tiệc của bọn tớ.”

Thấy Kei gật đầu, Moko lúng búng nói, trong miệng vẫn đầy whisky: “À, đừng có giận nào, tớ đùa thôi.” Cô ta ôm lấy tôi.

“Tớ sẽ đến mà, chúng ta đã quyết định rồi còn gì? Mấy gã da đen đó khỏe như vậy và bọn họ sẽ cho chúng ta một khối hashish[14], nhỉ?” Cô ta luồn lưỡi vào miệng tôi.

---

[14] Trong bản tiếng Anh, hashish là thuốc hút bằng lá non và đọt gai dầu, có tác dụng gây nghiện.

Kazuo gí cái Nikomat vào ngay sát mũi tôi, và ngay khi tôi hét lên: “Mang nó đi”, hắn ấn tách một cái. Tựa như bị đánh một cú nặng vào đầu, mọi thứ trở nên trắng xóa trước mắt tôi. Tôi không nhìn thấy gì cả. Moko vỗ tay và cười ngặt nghẽo. Tôi trượt theo quầy bar, suýt ngã, nhưng Kei đỡ tôi dậy và tiếp một ít whisky từ miệng cô ta sang miệng tôi. Một ít son môi có mùi dầu nhơm nhớp của cô ta vấy trong chỗ rượu đó. Whisky có vị son môi đốt cháy cổ họng

tôi.

“Thằng khốn! Dừng lại, mày có tắt đi không thì bảo?” Yoshiyama hét lên, vứt xoạch quyển truyện tranh đang đọc dở xuống sàn. “Kei, em đã hôn Ryu à?” Tôi bước thêm một bước và loạng choạng khuỵu xuống bàn, có tiếng cốc vỡ, bia sủi bọt lênh láng, đậu phộng rơi ra sàn. Reiko nhổm dậy, lắc đầu, hét lớn: “Tất cả các người cút hết! Cút đi!” Tôi xoa đầu, cho mấy viên đá vào miệng, rồi đến chỗ cô ta. “Đừng lo Reiko, tớ sẽ lau chùi mọi thứ mà, sẽ ổn thôi.”

“Đây là nhà tôi, bảo mọi người về hết đi! Này Ryu, cậu ở lại thì được, nhưng bảo mọi người về hết đi.” Reiko siết chặt tay tôi.

Yoshiyama và Kei đang nhìn nhau chằm chằm.

“Này, em hôn Ryu chứ không hôn anh hả?”

Kazuo rụt rè nói: “Yoshiyama, tớ mới là người có lỗi, không phải như cậu nghĩ đâu, tớ đang dùng đèn flash đùa với mọi người, Ryu bị chói mắt nên ngã xuống, vì thế Kei mới cho cậu ta uống một ít whisky, cậu biết đấy, như kiểu uống thuốc ấy mà. Này, cậu đang làm gì thế?” Yoshiyama gầm lên: “Cút đi!”, hắn đẩy Kazuo một cách thô bạo, làm cho chiếc Nikomat suýt rơi. “Này, cậu làm gì thế hả?” Kazuo vội chụp lấy cái máy ảnh. Bám vào tay Kazuo, Moko lẩm bẩm: “Ôi, thật là ngớ ngẩn!”

“Thì sao nào? Anh ghen à?” Kei tức giận hất chiếc xăng đan đang lủng lẳng ở chân ra. Mắt sưng lên vì khóc, Reiko kéo tay áo tôi nói: “Này, lấy cho tớ mấy cục đá.” Tôi bọc mấy cục đá vào trong mảnh khăn giấy rồi áp lên trán cô ta. Kazuo quay về phía Yoshiyama, lúc đó hắn đang đứng sững nhìn Kei chằm chằm và tiếp tục chụp ảnh. Yoshiyama suýt đấm trúng hắn. Moko cười phá lên.

Kazuo và Moko nói họ cần phải tắm rửa. “Chúng tớ sẽ đi ra nhà tắm công cộng một lúc”, Moko nói.

“Này, Moko, cậu cài khuy áo lại đi, kẻo có gã điếm giả nào lại sàm sỡ đấy. Và nhớ là ngày mai, tại ga Koenji, lúc một giờ, đừng có đến muộn đấy.” Moko cười lớn, đáp lại: “Tớ biết rồi, gã hư hỏng ạ, tớ sẽ không quên gì đâu. Tớ sẽ ăn mặc thật đẹp.” Kazuo khuỵu một chân xuống và lại chụp ảnh tôi lần nữa.

Một gã say rượu đang đi qua, làu bàu hát gì đó, rồi bỗng quay lại nhìn cái đèn flash.

Reiko khẽ run. Cái khăn giấy rơi xuống sàn, đá cũng tan gần hết.

"Bây giờ *iem* nghĩ gì cũng không liên quan tới anh, Yoshiyama, không liên quan gì hết. Và iem cũng không có nghĩa vụ phải ngủ với anh, đúng không?" Phả khói thuốc ra trước mặt, Kei chậm rãi nói với Yoshiyama. "Dù sao, anh hãy dừng việc tranh cãi với iem lại, dừng lại đi. *Iem* không quan tâm nếu chúng ta chia tay, có thể anh không thích nhưng iem thì OK. Anh có muốn uống gì nữa không? Đây là bữa tiệc trước tiệc mà, phải không Ryu?"

Tôi ngồi xuống cạnh Reiko. Khi tôi đặt tay vào sau gáy Reiko, cô khẽ giật mình, nước miếng chảy ra từ khóe miệng.

"Kei, em đừng có luôn miệng nói "iem" hay mấy thứ kiểu như thế nữa được không, anh không thích nghe em nói thế. Được rồi, từ ngày mai anh sẽ bắt đầu đi làm, thế đã được chưa? Chúng ta sẽ cùng kiếm sống, thế là được chứ gì?"

Kei đang ngồi trên quầy bar. "Ồ, thật à? Ừ, đi làm đi, thế là anh giúp iem rồi đấy."

Cô ta đung đưa chân.

"Anh sẽ không tức giận nếu em đùa giỡn với anh, nhưng em cứ nói "*iem*" như thế, anh không chịu được. Anh nghĩ chỉ tại bây giờ có mỗi em là người kiếm ra tiền, mọi việc sẽ ổn nếu anh nhận việc làm trên tàu ở Yokohama, phải không?" Yoshiyama kẹp chặt chân Kei. Cái quần bó dính sát vào đùi cô ta, phần bụng hơi sệ phì ra ở chỗ thắt lưng.

"Anh đang nói lung tung gì thế? Đừng có lảm nhảm làm iem xấu hổ. Nhìn kìa, Ryu đang cười anh đấy. Iem không thèm để ý đến những lời anh nói đâu. Iem là em, thế thôi."

"Không được nói thế nữa! Em học cái giọng đó ở đâu thế hả?"

Kei vứt điếu thuốc lá vào bồn rửa. Vừa mặc áo cô ta vừa nói: "Từ mẹ iem đấy, anh không biết à? Mẹ iem cũng nói thế đấy. Này, anh đến nhà iem một lần rồi còn gì, có nhớ người phụ nữ ôm con mèo ngồi cạnh bàn kotatsu[15] nhấm nháp bánh gạo không? Đó là mẹ iem và bà ấy cũng nói iem đấy, anh có nghe thấy không?"

---

[15] Kotatsu: một kiểu bàn của Nhật, có đặt lò lửa để sưởi ấm phần thân dưới và tay.

Yoshiyama cúi xuống xin tôi điếu thuốc, nhưng lại lập cập làm rơi điếu Kool tôi ném cho hắn. Hắn loạng choạng nhặt nó lên – nó hơi dính một ít bia – gắn vào môi, châm lửa, lặng lẽ nói: "Chúng ta về nhà đi!"

"Anh tự về đi. *Iem* ở đây thôi."

Tôi lau miệng cho Reiko và hỏi Yoshiyama: "Cậu không đến bữa tiệc tối mai à?"

"*Iem* nghĩ mọi việc vẫn ổn, nếu anh ta không đến, chẳng lẽ mọi việc lại không ổn à? Anh ta bảo là sẽ đi làm và thế là mọi chuyện đều ổn nếu anh ta đi làm. Yoshiyama ở đó hay không cũng không quan trọng, phải không? Anh chỉ cần quay về quê, nếu không về sớm, anh sẽ chẳng bao giờ tỉnh ra đâu. Ngày mai ở Yokohama, phải không? Sẽ sớm chứ?"

"Này Yoshiyama, cậu không định đến thật à?"

Không trả lời, hắn đi tới góc phòng, đặt đĩa *Left Alone* vào máy quay đĩa.

Khi hắn lấy đĩa ra khỏi vỏ, trên vỏ đĩa là một tấm hình ma quái của Billy Holiday[16], Kei nhảy xuống khỏi quầy bar và thì thào vào tai cậu ta: "Chạy đĩa của The Rolling Stones đi."

"Cút đi, Kei, đừng có nói chuyện với anh nữa."

Yoshiyama nhìn thẳng vào cô ta, điếu thuốc lá kẹp chặt ở khóe miệng.

"Thật là ngớ ngẩn, anh nghe đĩa này làm gì, anh lại muốn nghe mấy bản piano ảo não này à, phải, giống như một ông già mệt mỏi ý? Thể loại này với người da đen cũng giống như Naniwabushi[17] với chúng ta. Này, Ryu, nói gì với anh ấy đi chứ, đây là đĩa của The Rolling Stones mới nhất, cậu cũng chưa nghe, đúng không? Đó là bản *Sticky Fingers*."

---

[16] Billy Holiday (1915 - 1959): ca sĩ hát nhạc Jazz nổi tiếng người Mỹ.

[17] Naniwabushi: một loại hình âm nhạc phổ biến từ thời Minh Trị đến Chiến tranh Thế giới thứ hai. Chủ đề chính của loại hình này thường là các vở kịch về tình yêu và sự tan vỡ.

Yoshiyama phớt lờ cô ta, hắn đặt Mal Waldron lên máy quay đĩa.

“Kei, đã muộn rồi và Reiko bảo bọn mình vặn nhỏ xuống. Và thật là chán khi nghe Stones mà lại phải vặn nhỏ ampli, đúng không nào?”

Kei cài áo lại, soi gương để sửa tóc và nói: “Thế ngày mai thế nào?”

“Hẹn nhau lúc một giờ ở nhà ga Koenji nhé”, tôi đáp. Kei gật đầu, tô lại son.

“Yoshiyama, tối nay iem không về vì iem đến chỗ Sam, nhớ cho con mèo ăn sữa nhé, không phải sữa trong tủ lạnh đâu, mà sữa để trên giá ấy, đừng có nhầm.”

Yoshiyama không trả lời.

Kei mở cửa ra, luồng không khí ùa vào mát mẻ và ẩm ướt. “Cứ để cửa ngỏ một lúc cho thoáng Kei ạ.”

Khi chúng tôi đang cùng nghe Left Alone, Yoshiyama đổ đầy rượu gin vào cái cốc vại. Tôi nhặt mấy cục đá rơi trên sàn bỏ vào tờ báo đựng bãi nôn của Reiko. “Tớ chẳng muốn nói đâu, nhưng mấy ngày hôm nay bọn tớ cứ to tiếng như thế”, Yoshiyama lẩm bẩm, chăm chăm nhìn lên trần nhà.

“Tình hình vẫn thế từ trước khi cô ấy đi làm ở Akita, chúng tớ ngủ riêng, mặc dù bọn tớ cũng ít làm chuyện ấy.”

Tôi uống lon Coca lấy từ tủ lạnh. Yoshiyama xua tay không uống Coca và nốc cạn cốc gin.

“Cô ấy luôn miệng nói muốn đi Hawaii. Cậu có nhớ cô ấy có lần nói là bố cô ấy đang ở Hawaii không? Tớ nghĩ là tớ nên đi làm kiếm tiền cho cô ấy đi đến đó. Tớ thực sự không biết người đàn ông ở Hawaii có phải là bố cô ấy không, nhưng…”

“Tớ nghĩ là tớ sẽ đi làm, cùng cô ấy kiếm sống, nhưng mọi việc bây giờ lung tung quá và tớ chẳng biết cô ấy nghĩ gì trong đầu nữa, bây giờ ngày nào cô ấy cũng như thế đấy.”

Yoshiyama đưa tay ôm ngực, đứng bật dậy, chạy nhanh ra ngoài, tôi có thể nghe thấy tiếng hắn nôn ọe ngoài rãnh nước. Reiko đã ngủ mê mệt. Cô ấy đang thở bằng mồm. Tôi lấy cái chăn lấp sau bức màn ở sau tủ chén và đắp cho cô ấy.

Yoshiyama quay lại, tay ôm bụng, lau miệng bằng ống tay áo. Vết nôn ọe màu vàng dính trên đôi xăng đan cao su, cơ thể cậu ta bốc

mùi chua chua. Tôi có thể nghe thấy tiếng thở yếu ớt của Reiko.

“Yoshiyama, ngày mai, nhớ đến dự bữa tiệc nhé.” “Ừm, Kei chờ đợi bữa tiệc đó nhiều lắm, cô ấy nói lại muốn làm trò đó với mấy gã da đen, cho nên tớ… cậu biết đấy.”

“À, hôm nay Reiko làm sao thế? Cô ấy có vẻ điên loạn.” Yoshiyama ngồi đối diện tôi và tợp một ngụm gin lớn.

“Hôm qua, ở nhà tớ, cô ấy cãi nhau to với Okinawa. Cô ấy chưa được chích. Cô ấy đẫy đà nên mạch máu không nổi rõ, tớ đoán thế, và rồi Okinawa mất kiên nhẫn nên đã chích hết cả phần của cô ấy.”

“Thật là một lũ ngốc. Và cậu cũng ngồi nhìn như một thằng ngốc à?”

“Không, lúc đó tớ chích rồi. Lúc đó tớ đang nằm thẳng cẳng trên giường, tưởng chết đến nơi. Sợ thật, tớ chích hơi quá liều, tớ sợ thực sự đấy.”

Yoshiyama lấy hai viên Nibrole, thả vào cốc rượu gin.

Bụng tôi trống rỗng nhưng tôi không có cảm giác thèm ăn. Nhớ ra hình như còn ít súp, tôi nhòm vào nồi để trên bếp ga nhưng trên bề mặt nồi súp đã có một lớp mốc, đậu phụ trong súp cũng đã bị nhớt và thối rữa.

Vì Yoshiyama nói cậu ta thèm một cốc cà phê cho nhiều sữa, tôi bỏ qua chỗ súp đã bốc mùi và đi đun ít cà phê.

Yoshiyama đổ sữa đầy tận miệng chén, hắn cầm chặt chiếc chén bằng cả hai tay và đưa lên miệng. “Nóng quá!”, hắn hét lên, sữa phun thẳng từ đôi môi nứt nẻ của hắn như một khẩu súng phun nước, rồi đọng thành vũng trên quầy bar.

“Cứt thật, số tớ sao cứ bị lôi thôi với mấy thứ nước xuýt thế nhỉ”, hắn càu nhàu, nốc nốt chỗ gin còn lại trong cốc. Khi hắn khẽ ho, tôi vuốt vuốt lưng hắn, hắn quay sang và bảo tôi, “Cậu tuyệt lắm!” Đôi môi hắn mím chặt. Lưng hắn, tấm lưng nhớp nháp và lạnh, có mùi chua chua.

“Sau đó, tớ quay lại Toyama, tớ nghĩ là cậu đã nghe Reiko nói? Sau khi tớ tới chỗ cậu thì mẹ tớ mất, cậu nghe kể rồi đúng không?”

Tôi gật đầu. Cốc của Yoshiyama lại đầy rượu gin. Cốc cà phê quá

ngọt xóc vào lưỡi tôi nhồn nhột.

“Thật buồn cười khi có ai đó chết vì cậu. Người thân của cậu vẫn ổn chứ, Ryu?”

“Họ ổn cả, rất lo lắng cho tớ, tớ nhận được đủ loại thư từ.”

Nốt nhạc cuối cùng của bản Left Alone chấm dứt. Cái đĩa quay tiếp, tiếng rít như xé vải.

“Ừm, dù sao thì, tớ vẫn đưa Kei đi cùng, cô ấy nói muốn đi cùng đến Toyama, cô ấy nói không muốn ở lại quê một mình. Cậu phải hiểu rằng hai ngàn yên một tháng không gồm tiền ăn, với cô ấy là quá đắt.”

Tôi tắt máy nghe đĩa. Bàn chân Reiko thò ra khỏi chăn, gan bàn chân lấm bẩn.

“Và trong ngày đám tang của mẹ tớ được cử hành, Kei gọi cho tớ, bảo tớ quay lại vì cô ta cảm thấy cô đơn. Khi tớ nói tớ làm sao đến được, cô ấy dọa sẽ tự tử khiến tớ vô cùng lo lắng và đành tức tốc quay về. Cô ta đang nghe một cái radio cũ trong căn phòng bẩn thỉu này. Cô ta bảo không bắt được sóng của đài FEN, làm sao cậu lại bắt được sóng của GI ở cái xứ Toyama này chứ? Và cô ta hỏi tớ đủ thứ về mẹ tớ, những câu hỏi cực kỳ ngu ngốc ấy. Cô ta cười một cách giả tạo, một hình ảnh lố bịch, thành thực mà nói. Kei hỏi tớ xem mặt mẹ tớ trông thế nào khi mẹ tớ mất, rồi có phải là người ta trang điểm cho người chết trước khi cho họ vào quan tài không, đại loại thế. Khi tớ bảo: “Phải, họ có trang điểm cho mẹ anh”, cô ta hỏi: “Dùng đồ của hãng nào thế? Max Factor? Revlon? Kanebo?” Làm sao tớ biết được mấy thứ lặt vặt ấy? Rồi cô ta bắt đầu sụt sịt, than vãn rằng cô ta rất cô đơn, và bắt đầu chửi mắng, cậu biết rồi đấy. Tất nhiên, tớ cũng hiểu cô ta cảm thấy thế nào, chờ cả ngày như thế, ừ, tớ biết là cô đơn chứ.”

Miếng đường đã chìm xuống đáy cốc cà phê, tôi uống không suy nghĩ. Ngay lập tức, trong miệng tôi đầy đường khiến tôi rất khó chịu.

“Ừ, tớ biết chứ. Tớ hiểu, nhưng nghe này, mẹ tớ đã mất rồi. Kei cứ khóc, kể lể rồi kéo ga gối khỏi phòng ngủ và bắt đầu thoát y. Ý tớ là, tớ vừa mới nói lời vĩnh biệt với người mẹ quá cố và rồi tớ bị con bé lai trần truồng ấy quắp lấy. Thật là, Ryu, cậu hiểu ý tớ chứ? Sẽ ổn, tớ đoán thế, nếu chúng tớ làm tình, nhưng mà, cậu biết đấy, nhưng mà…”

“Cậu không làm được, phải không?”

“Làm sao tớ làm được? Kei cứ chửi bới, khiến tớ cảm thấy căng thẳng, này, cậu có xem phim truyền hình không? Tớ cứ có cảm giác tớ đang đóng phim truyền hình, tớ lo lắng vì ở phòng bên có thể nghe thấy bọn tớ, tớ xấu hổ. Tớ nghĩ là từ hôm đó Kei bắt đầu nghĩ ngợi, và kể từ hôm đó, bọn tớ lục đục hoài.”

Tiếng động duy nhất trong phòng là tiếng thở của Reiko. Cái chăn bụi bặm phập phồng theo tiếng thở của cô ta. Thỉnh thoảng, mấy gã say rượu lại nhòm qua cửa.

“Dù sao, kể từ hôm đó, mọi thứ thật quái lạ. Trước đấy, bọn tớ cãi nhau cũng nhiều. Nhưng bây giờ, theo một cách nào đó, khác rồi. Mọi sự đã khác. Và mặc dù bọn tớ đã nói về Hawaii trước đó và đã lên kế hoạch từ lâu, nhưng cậu đã thấy hôm nay thế nào rồi đấy.”

“Ừ, ngay cả quan hệ tình dục cũng không còn hòa hợp, tớ nghĩ là tớ nên đến mấy cái phòng tắm kiểu Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Mẹ cậu qua đời vì bệnh à?”

“Tớ đoán là cậu sẽ hỏi vậy, người mẹ tớ mệt nhừ. Khi mất, đôi mắt bà đờ đẫn; bà gầy đi rất nhiều so với trước đó. Ừm, chuyện về mẹ tớ rất buồn. Tớ có cảm giác điều đó không ảnh hưởng nhiều đến mình, song đấy vẫn là câu chuyện buồn.

Cậu có biết không? Bà đi khắp nơi chào bán cái phương thuốc bí truyền Toyama đó. Khi còn nhỏ, tớ cũng thường đi theo mẹ. Bà đi ròng rã cả ngày với cái bọc to bằng thùng kem trên lưng. Có nhiều khách quen trên khắp cả nước. Và cậu có biết loại giấy bong bóng, loại mà cậu thổi phồng rồi đập cho nó kêu ấy, bà thường cho không họ. Tớ thường chơi với mấy cái đó.

Giờ đây nghĩ về những chuyện đó, cảm thấy thực buồn cười. Nó thực sự có ý nghĩa - tớ có thể chơi cả ngày chỉ với mấy thứ như thế. Nếu bây giờ làm thế, hẳn tớ sẽ rất nhàm chán, nhưng thậm chí chỉ cần nhớ lại hồi đó thôi, tớ cũng thấy buồn chán lắm rồi, tớ chẳng nhớ là có lúc nào vui vẻ nữa. Có lần, tớ ngồi chờ mẹ ở quán trọ này, lúc đó bị mất điện, tớ nhận ra là mặt trời lặn rồi và trời đang tối dần. Tớ không biết nói gì với mấy người phục vụ ở đó, tớ thậm chí còn chưa đi học, tớ rất sợ. Tớ trốn vào một góc phòng nơi có ánh sáng le lói từ ngoài đường rọi tới – tớ không sao quên được, tớ thật sự sợ hãi, con phố nhỏ đó, và cả thị trấn nặng mùi cá tanh. Tớ không biết nó ở đâu, cái thị trấn toàn mùi cá đó, nó ở đâu?”

Có tiếng ô tô đi xa dần. Reiko thỉnh thoảng lại nói mê. Yoshiyama lại ra ngoài. Tôi đi theo. Đứng sát cạnh nhau, chúng tôi cùng nôn mửa vào cái rãnh nước. Tôi chống tay trái vào tường và thò ngón tay vào móc họng, các cơ bụng tôi xóc mạnh và dòng chất lỏng âm ấm phun ra. Khi từng cơn co thắt cuộn lên trong bụng và ngực, những tảng thức ăn có vị chua chua bám chặt vào họng và miệng tôi, khi tôi dùng lưỡi đẩy ra, chúng làm buốt cả hàm tôi và rơi tõm xuống nước.

Khi chúng tôi đi vào, Yoshiyama nói: "Này, Ryu, khi tớ nôn ọe thế này, khi ruột gan tớ đang xoắn hết cả lại, tớ đứng không vững, nhìn không rõ, cậu biết không, là lúc duy nhất tớ thực sự thấy muốn một người phụ nữ. Ừm, ngay cả khi có một người ở cạnh, tớ cũng thấy khó khăn để cái đó cương cứng và dạng chân cô ta ra, nhưng dù sao tớ vẫn thèm muốn một người phụ nữ. Không chỉ cái ấy hay là trong đầu tớ, mà là cả cơ thể tớ đều đang thèm khát nó. Cậu thì thế nào? Cậu hiểu ý tớ không?"

"Ừ, cậu muốn giết cô ta hơn là phải làm tình với cô ta?"

"Phải, phải, xiết cổ cô ta như thế này, xé quần áo cô ta ra, chọc cái gậy hay là mấy thứ tương tự vào cửa mình cô ta, cái loại con gái sành điệu mà cậu có thể thấy hay đi lại trong khu Ginza ấy."

Reiko vừa từ nhà vệ sinh ra, vẻ buồn ngủ, nói: "Chào, xin mời vào!" Khóa quần cô ta chưa kéo.

Cô lảo đảo suýt ngã. Tôi vội chạy tới đỡ cô dậy. "Cảm ơn, Ryu, bây giờ yên tĩnh rồi nhỉ? Này, lấy cho tớ xin ít nước. Miệng tớ khô quá…" Reiko gục đầu xuống. Khi tôi đang đập một ít đá, Yoshiyama cởi quần áo Reiko, lúc này đang nằm trên sofa.

Chương 5

Ống kính của chiếc Nikomat phản chiếu bầu trời âm u và mặt trời lấp ló. Khi tôi cúi người về phía trước để nó phản chiếu gương mặt mình, Kei nhảy đến bên cạnh tôi.

“Ryu, đang làm gì thế?”

“Ai đang nói thế, cậu là người cuối cùng có mặt ở đây đấy, không nên đến muộn như thế chứ.”

“Trên xe bus, cậu biết không, một ông già giậm mạnh chân xuống sàn xe làm người lái xe tức giận quát tháo ầm ĩ, thậm chí dừng xe lại. Bọn họ mặt đỏ tía tai, quát vào mặt nhau, mặc dù thời tiết rất là nóng bức. Mọi người đâu cả rồi?”

Yoshiyama đang ngồi ngủ gật bên vệ đường. Cô ta cười nhạo hắn: “Này, không phải hôm nay anh sẽ về Yokohama à?”

Reiko và Moko cuối cùng cũng ra khỏi cửa hàng quần áo trước mặt nhà ga. Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn Reiko. Cô ta mặc một cái váy kiểu Ấn Độ vừa mới mua, chiếc váy lụa đỏ phủ kín những những hạt cườm thủy tinh tròn nhỏ đến tận gót chân.

“Cậu lại có một bộ cánh hoang dã rồi”, Kazuo cười lớn, chĩa cái Nikomat về phía Moko.

Kei ghé sát tai tôi - mùi nước hoa nồng xộc vào mũi tôi – “Này Ryu, *iem* chắc là cô ta không biết, béo thế mà còn mua cái váy.”

“Có vấn đề gì đâu nào? Cô ấy cần phải thay đổi. Cô ấy sẽ sớm chán nó thôi, đến lúc đó, cậu sẽ có nó, Kei ạ, chắc chắn cậu mặc nó sẽ rất đẹp.”

Liếc nhìn xung quanh, Reiko nói với chúng tôi, giọng lí nhí: “Tớ choáng quá. Moko đã ăn cắp ngay khi nhân viên cửa hàng đang

nhìn và dúi vào túi ngay lập tức."

"Sao, Moko, cậu lại ăn cắp đồ à? Cậu đang phê à? Họ sẽ bắt cậu nếu cậu không thôi cái trò đó đi!" Yoshiyama nói, mặt nhăn lại vì khói do chiếc xe bus phả ra. Moko gí tay vào mũi tôi.

"Mùi thích nhỉ? Dior[18] đấy."

---

[18] Dior: hãng thời trang danh tiếng của Pháp.

"Dior thì tuyệt rồi, nhưng đừng có ăn cắp trắng trợn thế, cậu sẽ làm cả đám gặp rắc rối to đấy."

Khi Yoshiyama đi mua hamburger, ba cô gái trao đổi đồ mỹ phẩm và trang điểm, dựa vào rào chắn gần máy đục lỗ vé. Họ bĩu môi và soi mặt bằng chiếc gương nhỏ. Người qua đường nhìn họ một cách kỳ lạ.

Một nhân viên nhà ga lớn tuổi cười với Reiko: "Quần áo đẹp đấy các cô bé, định đi đâu thế?"

Đang vẽ lông mày với vẻ mặt chăm chú, cô ta nói với người đàn ông đục lỗ vé: "Đi dự tiệc. Chúng cháu chuẩn bị đi dự tiệc bây giờ."

Chương 6

Em đang theo dõi hắn đấy, hắn sớm muộn cũng bị bắt thôi", Lilly nói, tắt phụt ti vi đang phát hình một chàng trai trẻ hát.

Oscar nói: "OK, chúng ta dọn dẹp đi", và mở cửa hành lang. Một cơn gió lạnh buốt xộc vào, một cơn gió tươi mát, đến tận giờ tôi vẫn còn cảm thấy.

"Chẳng phải em đã luôn nhắc anh là không nên rủ theo mấy đứa không biết gì về khu Yokota hay sao? Anh sẽ làm gì nếu không có em hả? Có khi anh đã tiêu rồi, Ryu, anh trai của Tami là một kẻ hung ác lắm."

Nhưng khi mọi người vẫn đang trần truồng nằm xung quanh, Tami, bồ của Bob, về và đã đánh nhau một trận kịch liệt với Kei, người đã cố gắng cản cô ta đánh Bob. Anh của Tami là một gã gangster sừng sỏ, và vì cô ta muốn chạy đến kể cho anh trai, tôi không còn cách nào khác là đưa cô ta đến nhà Lilly. Tôi nghe nói Lilly là bạn cô ta – nàng đã có lần kể về cô ta. Chỉ vài phút trước, Tami vẫn ngồi trên ghế sofa, nức nở: "Tôi sẽ giết bọn họ!" Mặt cô ta bị móng tay Kei cào xước.

Nàng uống một ngụm ở cốc Coca Cola có miếng chanh nổi lềnh bềnh trong cốc, rồi chuyền cho tôi. Nàng chải tóc và mặc chiếc áo choàng ở nhà màu đen. Dường như vẫn còn giận dữ, nàng đánh răng và tiêm Philopon ngay trong bếp với cái bàn chải đánh răng vẫn lủng lẳng trong miệng.

"Thôi, bỏ qua đi, Lilly. Anh xin lỗi."

"Ồ, được thôi, em biết anh lại làm thế ngay ngày mai ấy mà… Nhưng nghe này, anh biết đấy, gã hầu bàn ở chỗ em, một gã quê ở Yokosuka, đang gạ em mua một ít Mescaline[19]. Anh thấy thế nào, Ryu? Anh cũng muốn thử chứ?"

[19] *Mescaline: chất analôit gây ảo giác, có trong một loại xương rồng.*

"Bao nhiêu tiền một tép?"

"Em không biết, hắn nói chỉ năm đô la, em có nên mua không?"

Lông mu của Lilly thậm chí cũng được nhuộm giống màu tóc. "Ở Nhật, người ta không bán thuốc nhuộm cho lông phần dưới", nàng nói, "em phải đặt hàng từ tận Đan Mạch đấy."

Qua mớ tóc lòa xòa che mắt, tôi có thể thấy ngọn đèn trần. "Này, Ryu, em đã mơ về anh đấy", Lilly nói và quàng tay quanh cổ tôi.

"Giấc mơ thấy anh cưỡi ngựa trong công viên à? Anh đã nghe em kể rồi." Lưỡi tôi lướt trên lông mày Lilly, chúng lại mọc lên lởm chởm.

"Không, giấc mơ khác cơ, sau giấc mơ trong công viên. Hai chúng ta đi ra biển, một bãi biển rất đẹp. Bờ biển rộng và đầy cát phủ, chẳng có ai ở đó ngoài anh và em. Chúng ta bơi lội và chơi đùa trên cát nhưng ở phía bên kia bờ biển chúng ta có thể thấy thành phố này. Ừm, nó rất xa, do vậy chúng ta không thể nhìn thấy nhiều, nhưng chúng ta vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt của những người sống ở đó – giấc mơ là thế, đúng không? Đầu tiên họ đang có lễ hội gì đó, kiểu như festival của nước ngoài. Nhưng ngay sau đó, một cuộc chiến nổ ra trong thành phố, với đạn pháo nổ ầm ầm. Một cuộc chiến thật sự – mặc dù ở rất xa, nhưng chúng ta cũng có thể nhìn thấy những người lính và xe tăng.

Như thế, hai chúng ta, Ryu ạ, chỉ đứng nhìn từ bãi biển, giống như một giấc mơ vậy. Và anh nói, "Này, chiến tranh đấy", và em đáp lại: "Phải."

"Em có những giấc mơ thật quái lạ đấy Lilly." Giường ẩm ướt. Một vài chiếc lông chọc ra khỏi gối đâm vào gáy tôi. Tôi kéo ra một chiếc lông nhỏ và dùng nó cù cù vào đùi Lilly.

Chương 7

Căn phòng có màu xám mờ mờ. Một vài ánh sáng le lói từ bếp. Lilly vẫn đang ngủ, bàn tay nhỏ bé của nàng, đã tẩy sạch thuốc đánh móng tay, để trên ngực tôi. Hơi thở thơm mát của nàng thổi vào nách tôi. Chiếc gương hình bầu dục treo trên trần nhà phản chiếu hai thân thể trần trụi.

Đêm trước, sau khi chúng tôi làm tình, Lilly lại chích thêm lần nữa, nàng rên lên ư ử từ sâu trong cổ họng trắng xanh của mình.

“Em đang dùng nhiều hơn, dù sao thì em cũng phải cắt giảm ngay hoặc là em sẽ trở thành con nghiện, đúng không?”, nàng nói trong khi kiểm tra lượng thuốc còn lại.

Khi Lilly đang nhún nhảy trên người tôi, tôi nhớ lại giấc mơ nàng kể, và cả gương mặt của một người phụ nữ. Khi tôi đang ngắm nhìn cái hông thanh mảnh của Lilly vặn vẹo…

Gương mặt của một phụ nữ gầy gò, chị ta đang đào một cái lỗ ngay cạnh hàng rào dây thép gai bao quanh một trang trại rộng lớn. Mặt trời đang lặn. Gương mặt của người phụ nữ ấy, chị ta đang cúi xuống, ấn cái xẻng vào sâu trong đất, cạnh một cái chậu đựng đầy nho, đúng khi đó, một tên lính trẻ măng đang giơ lưỡi lê lên đe dọa. Gương mặt của người phụ nữ ấy, chị ta đang lau mồ hôi bằng lòng bàn tay, tóc rủ xuống mặt. Khi tôi đang nhìn Lilly thở hổn hển, gương mặt người phụ nữ ấy cứ bồng bềnh trong tâm trí tôi. Không khí ẩm ướt từ bếp lan tỏa.

Có phải trời mưa? Tôi tự hỏi. Khung cảnh bên ngoài cửa sổ là một màn sương khói đùng đục màu sữa. Tôi nhận thấy cửa trước khép hờ. Hôm qua, vì cả hai đều say mèm, chắc chúng tôi đã lên giường mà quên đóng cửa. Một chiếc giày cao gót nằm chỏng chơ trên sàn bếp. Chiếc gót nhọn thon thon chìa ra, đường lượn của lớp da chắc mịn ở mũi giày cũng mềm mại như cơ thể của một người phụ nữ vậy.

Ở bên ngoài, trong khoảng không hẹp mà tôi có thể nhìn thấy được qua cánh cửa hé mở, là chiếc xe Volkswagen màu vàng của Lilly. Những hạt mưa rơi trên thân xe như tiếng ngỗng kêu, và những hạt mưa nặng hơn chầm chậm chảy xuống, những con bọ mùa đông.

Mọi người lướt qua như những cái bóng. Một người đưa thư trong bộ đồng phục màu xanh đang dắt xe đạp, nhiều học sinh với những cái cặp sách, một người Mỹ cao lớn với một con chó to giống Đan Mạch – tất cả đều đi qua khoảng không hẹp đó.

Lilly thở dài và quay nghiêng người. Nàng rên lên khe khẽ và tấm chăn mỏng đắp ngang người nàng rơi xuống sàn. Mái tóc dài của nàng đổ trên vai giống hình chữ "S". Một mảng lưng nàng lấm tấm mồ hôi.

Nằm rải rác trên sàn là đồ lót của Lilly từ ngày hôm kia. Cuộn lại thành một túm nhỏ, nhìn từ xa quần áo nằm trên thảm trông giống như vết cháy nho nhỏ hay vết phai màu.

Một phụ nữ Nhật với cái ba lô màu đen nhòm vào phòng qua khe cửa. Trên mũ có gắn phù hiệu công ty nào đó, vai áo jacket kiểu hải quân của cô ẩm ướt – tôi nghĩ cô ta đến đọc đồng hồ đo điện hay gas. Khi mắt đã quen với ánh sáng yếu ớt, cô ta nhận ra tôi, định nói gì đó, nhưng dường như nghĩ lại tốt hơn là bước ra ngoài. Cô ta liếc nhìn tôi, khi đó đang trần truồng ngồi hút thuốc, một lần nữa rồi rẽ sang phải, cái mũ vẻnh về một bên.

Qua khoảng không ngoài cánh cửa, bây giờ đã mở rộng hơn chút xíu, có hai nữ sinh trung học đi qua, vừa trò chuyện với nhau vừa huơ tay làm điệu bộ, cả hai đều đi bốt cao su màu đỏ. Một người lính da đenmặc đồng phục chạy qua, nhảy qua mấy vũng bùn giống như cầu thủ bóng rổ đang chạy lắt léo qua các hậu vệ để ném bóng.

Đằng trước xe của Lilly, ở phía bên kia đường, có một tòa nhà nhỏ màu đen. Đôi chỗ sơn tường bị tróc, chữ "U-37" được viết bằng màu da cam.

Trên nền tường màu đen, tôi có thể thấy rõ ràng mưa đang rơi. Trên nóc nhà là những đám mây nặng trĩu, tựa như ai đó đã nhuộm tầng tầng lớp lớp màu xám lên mây. Bầu trời trong khoảng chữ nhật hẹp mà tôi có thể nhìn thấy là phần sáng sủa nhất.

Những đám mây dày đặc căng phồng như sắp nứt. Nó làm cho bầu không khí ẩm ướt, làm Lilly và tôi toát mồ hôi. Đó là lý do vì

sao tấm ga trải giường lại nhàu nát, ẩm ướt.

Một đường thẳng màu đen mỏng manh đâm xiên qua bầu trời hẹp.

Có lẽ là dây điện, tôi nghĩ, hay một nhánh cây, nhưng rồi mưa mỗi lúc một nặng hạt và tôi không còn nhìn thấy gì nữa.

Những người đi trên đường nhanh chóng giương ô và bắt đầu rảo nhanh chân.

Các vũng nước nhỏ xuất hiện trên con phố lầy lội ngay khi tôi đang nhìn và ngày một lan rộng ra theo chuỗi gợn sóng liên tiếp. Một chiếc xe trắng to đang chầm chậm lăn bánh dọc theo con phố, làm nước bắn tung tóe. Trong xe là hai phụ nữ ngoại quốc, một người đang soi gương chỉnh lại nếp tóc, người kia lái xe, nhìn đường rất cẩn thận đến nỗi mũi cô ta gần như ép sát vào kính chắn gió. Cả hai đều trang điểm rất đậm; làn da khô của họ dường như được nhồi bột vậy.

Một cô gái đang mút kem băng qua đường, vào nhà Lilly. Mái tóc vàng mềm mại của cô ta bết vào đầu; cô ta cầm cái khăn tắm của Lillly để trên ghế trong bếp và tự lau khô người. Cô liếm kem vương trên ngón tay và hắt hơi. Khi ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy tôi. Nhặt cái chăn lên quấn vào người, tôi vẫy tay chào cô. Cô mỉm cười và chỉ ra ngoài. Để ngón tay lên môi, tôi ra hiệu cho cô giữ im lặng. Nhìn Lilly, tôi tựa đầu lên tay để chỉ cho cô biết Lilly vẫn đang ngủ. Im lặng, tôi làm lại động tác đó, đặt tay lên môi, và mỉm cười với cô. Cô nhìn ra phía ngoài và ra hiệu bằng bàn tay cầm kem. Tôi ngửa bàn tay và nhìn lên, ra hiệu rằng đã biết trời đang mưa. Cô gái gật đầu, lắc lắc mái tóc ướt. Cô lao ra ngoài rồi chạy vào, người ướt sũng, trên tay cầm cái áo ngực đang nhỏ nước tong tong, hình như của Lilly.

“Lilly, này, trời đang mưa đấy, cậu có thứ gì đang phơi ngoài kia không? Dậy đi, Lilly, trời đang mưa đấy.”

Dụi dụi mắt, Lilly ngồi dậy. Nhìn thấy cô bạn, nàng lấy một cái chăn che mình. “Này, Sherry, có việc gì thế?” Nàng hỏi. Cô gái quăng cái áo ngực đang cầm, hét lên bằng tiếng Anh – “Trời mưa!” – và phá lên cười khi ánh mắt cô ta gặp ánh mắt tôi.

Chương 8

Ngay khi tôi nhẹ nhàng gỡ cái băng urgo ra khỏi hậu môn của Moko, cô vẫn không mở mắt.

Reiko đang cuộn tròn trong một cái chăn trên sàn bếp, Kei và Yoshiyama đang nằm trên giường, Kazuo đứng cạnh dàn máy nghe nhạc, tay vẫn nắm chặt cái Nikomat, Moko nằm sấp trên thảm, ôm cái gối. Có một vệt máu mờ mờ trên cái urgo tôi vừa bóc ra, chỗ bị thương mở ra và khép vào mỗi khi cô thở, làm tôi nhớ đến cái ống cao su.

Mồ hôi lấm tấm trên lưng cô có mùi chất nhầy tiết ra từ vùng kín.

Khi Moko mở đôi mắt vẫn còn lủng lẳng mi giả, cô toét miệng cười với tôi. Rồi cô rên rỉ khi tôi đặt tay vào giữa mông cô và xoay người cô.

“Cậu may đấy vì hôm nay trời mưa, mưa rất tốt cho việc lành vết thương, tớ chắc rằng không đau lắm đâu vì đã có mưa.”

Vùng kín của Moko nhớp nháp. Tôi lau sạch nó bằng giấy mềm, và khi tôi cho một ngón tay vào, cặp mông trần của cô run lên nhè nhẹ.

Kei mở mắt và hỏi: “Này, cậu đã ở lại cả đêm qua với con đĩ đó à?”

“Câm mồm, đồ ngu, cô ấy không phải là người như thế”, tôi vừa nói vừa đập tất cả những con côn trùng nhỏ bay xung quanh.

“Tớ không thèm để ý đâu, Ryu, nhưng cậu phải điều độ giữ sức, như Jackson nói đấy, mấy gã con trai ở đây làm chuyện ấy rất tệ, cậu sẽ chết dần chết mòn đấy.” Kei chỉ mặc độc một chiếc quần lót và đang pha cà phê; Moko duỗi tay ra, nói: “Này, cho tớ xin điếu thuốc, một điếu Sahlem vị bạc hà nhé.”

“Moko, gọi là Saylem, không phải Sahlem”, Kazuo bảo cô ta, ngồi dậy.

Yoshiyama dụi dụi mắt, nói to với Kei: “Cà phê của anh không sữa nhé.” Rồi hắn quay sang tôi – ngón tay tôi vẫn đang để ở hậu môn Moko – và nói: “Đêm qua khi các cậu đang thác loạn ở trên gác, tớ đã có một cơn hưng phấn tột độ, cậu biết không, cực kỳ hưng phấn ấy. Này, Kazuo, cậu cũng ở đó mà, cậu có thể xác nhận cho tớ, phải không nào?”

Không trả lời cậu ta, Kazuo ngái ngủ nói: “Cái đèn flash của tớ đâu rồi, ai đã giấu nó?”

Chương 9

Jackson nói tôi nên trang điểm lại, giống như đã từng làm trước kia. "Lúc đó, tao cứ nghĩ là có lẽ Faye Dunaway đến thăm đấy, Ryu ạ", hắn tiếp.

Tôi mặc cái áo choàng ngủ màu bạc mà Saburo nói hắn có được từ một vũ công thoát y chuyên nghiệp.

Trước khi mọi người tới phòng Oscar, một gã da đen tôi chưa bao giờ gặp đến và để lại gần trăm viên thuốc, tôi cũng không biết chúng thuộc loại gì. Tôi hỏi Jackson liệu gã kia có phải là một tên quân cảnh hay nhân viên điều tra tội phạm hay không, nhưng Jackson phá lên cười, lắc đầu trả lời: "Không, hắn là Mắt Xanh."

"Mày không thấy mắt nó xanh thế nào ư? Không ai biết tên thật của hắn, tao nghe nói hắn đã từng là giáo viên trung học nhưng không biết có đúng thế không. Hắn điên lắm, thật đấy, bọn tao cũng không biết hắn sống ở đâu hay là hắn có gia đình không, chỉ biết là hắn đã ở đây lâu hơn bọn tao nhiều, dường như đã ở Nhật Bản một thời gian rất dài. Trông hắn có giống Charlie Mingus[20] không? Có thể hắn đến đây sau khi đã nghe gì đó về mày. Hắn có nói gì với mày không?"

---

[20] *Charlie Mingus (1922 - 1979): nghệ sĩ nhạc Jazz người Mỹ.*

Gã da đen đó trông rất bồn chồn, lo lắng. "Tao đưa cho bọn mày từng này", hắn nói, và đảo mắt nhìn quanh phòng một vòng rồi bỏ đi vội vã như thể chạy trốn.

Gương mặt hắn chẳng hề đổi sắc khi thấy Moko trần truồng, và khi Kei hỏi gã: "Có thích vui vẻ một tí không?" thì đôi môi hắn rung rung nhưng không nói gì.

“Một lúc nào đó mày cũng sẽ được gặp Chim Đen, mày chưa được nhìn thấy nó, nhưng mày, mày sẽ có thể nhìn thấy nó, mày lọt vào mắt bọn nó rồi đấy, giống như tao.” Rồi hắn tóm lấy tay tôi.

Oscar nói đừng có động vào mấy viên thuốc đó, bởi vì Mắt Xanh đã có lần đưa toàn thuốc nhuận tràng. Hắn bảo tôi vứt chúng đi.

Jackson khử trùng cái xi lanh kiểu quân đội. “Tao là lính cứu thương mà”, hắn nói, “vì thế, tao là dân chuyên nghiệp trong việc tiêm chích đấy.”

Đầu tiên, bọn họ chích cho tôi heroin.

“Ryu, nhảy đi nào!” Jackson vỗ mông tôi. Khi tôi đứng dậy nhìn vào gương, tôi thấy một kẻ hoàn toàn khác, thành quả của công cuộc trang điểm tỉ mỉ, vất vả của Moko. Saburo đưa cho tôi điếu thuốc lá và một bông hồng giả hỏi: “Nhạc gì?” Tôi trả lời: “Hãy bật Schubert lên” và tất cả cười ồ.

Một màn sương mờ có mùi ngòn ngọt bồng bềnh trước mắt tôi, đầu tôi nặng trĩu và lạnh buốt. Khi tôi chậm rãi cử động chân tay, tôi thấy như các khớp xương của mình đã được bôi trơn, dầu bôi trơn chảy tràn khắp cơ thể tôi. Khi tôi thở, tôi quên đi rằng mình là ai. Tôi nghĩ có nhiều thứ từ từ chảy ra khỏi người tôi; tôi trở thành một con búp bê. Căn phòng tràn ngập không khí ngọt ngào, khói cào cấu phổi tôi. Cảm giác mình là một con búp bê ngày càng trở nên mạnh mẽ. Tất cả những gì tôi phải làm là di chuyển như họ muốn; tôi là thứ nô lệ hạnh phúc nhất có thể có. Bob thì thầm: “Gợi cảm quá!”, Jackson nói: “Câm mồm!”, Oscar tắt hết đèn, chỉ để một điểm sáng màu da cam rọi vào tôi. Có lúc gương mặt tôi nhăn nhó và tôi thấy hoang mang sợ hãi. Tôi mở to mắt và lắc mình. Tôi cất tiếng gọi, thở hổn hển, mút mứt dính trên ngón tay, tu rượu vang, vuốt tóc, cười, đảo mắt, thốt ra những từ ngữ như lời niệm thần chú.

Tôi hét lên vài lời của Jim Morrison[21] mà tôi còn nhớ: “Khi âm nhạc đã tắt, khi âm nhạc đã tắt, hãy tắt hết đèn đi, các anh em tôi đang sống dưới đáy biển khơi, chị tôi đã bị giết, bị kéo lên mặt đất như con cá, bụng chị mở toang hoác, chị tôi đã bị giết, khi âm nhạc đã tắt, hãy tắt hết đèn đi, hãy tắt hết đèn đi.”

---

[21] James Douglas Morrison (1943 - 1971): ca sĩ kiêm đạo diễn, nhà văn, nhà thơ người Mỹ.

Giống như những người đàn ông kỳ diệu trong tiểu thuyết của Genet[22], tôi liếm nước bọt chảy ra quanh miệng và đẩy nó vào trong miệng – loại kẹo trắng bẩn. Tôi xoa xoa chân, cào ngực, hông và ngón chân tôi dính nhớp nháp. Đột nhiên tôi sởn hết cả gai ốc và mọi sức mạnh của tôi tiêu tan.

---

[22] Jean Genet (1910 - 1986): nhà văn người Pháp.

Tôi vuốt má người phụ nữ da đen ngồi bó gối cạnh Oscar. Cô ta đang toát mồ hôi; móng chân cô ta sơn màu bạc.

Người phụ nữ da trắng béo mập da thịt nhẽo nhợt mà Saburo dắt đi cùng nhìn tôi, đôi mắt cô ta mờ đi vì dục vọng. Jackson chích heroin vào lòng bàn tay Reiko; chắc là đau, má cô giật giật. Người phụ nữ da đen đã uống thứ gì đó. Cô ta đặt tay vào nách tôi bảo tôi đứng lên, rồi cũng đứng dậy và bắt đầu nhảy. Durham cho thêm hashish vào lò đốt hương. Khói tím bay lên và Kei cúi xuống hít hà. Mùi của người phụ nữ da đen cùng với mồ hôi của cô ta quyện chặt vào người tôi khiến tôi suýt ngã. Đó là thứ mùi rất gắt, tựa như cô ta lên men từ bên trong cơ thể. Cô ta cao hơn tôi, hông cô ta tràn ra, cánh tay và chân cô ta rất mảnh khảnh. Răng cô ta trắng một cách đáng sợ khi cô cười to và thoát y. Bộ ngực nhô cao, da nhạt màu hơn, hầu như không nẩy lên nẩy xuống nhiều ngay cả khi cô lắc mình. Cô ta ôm lấy mặt tôi và đưa lưỡi vào miệng tôi. Cô ta vuốt ve hông tôi, cởi móc khóa áo choàng ngủ, xoa xoa bàn tay nhớp nháp mồ hôi quanh bụng tôi. Cái lưỡi ram ráp của cô ta liếm xung quanh lợi tôi. Mùi của cô ta hoàn toàn bao phủ lấy tôi; tôi cảm thấy buồn nôn.

Toàn thân lấp lánh vì mồ hôi, người phụ nữ da đen liếm láp thân thể tôi. Nhìn chằm chằm vào mắt tôi, cô ta đẩy đẩy bắp thịt đùi của tôi bằng cái lưỡi có vị thịt hun khói. Cặp mắt đỏ mờ đi, man dại. Cái miệng rộng của cô ta cứ cười hoài không dứt.

Chương 10

Bầu không khí ẩm ướt áp vào mặt tôi. Lá dương kêu xào xạc và mưa chầm chậm rơi.

Có mùi cỏ và bê tông ướt lạnh.

Những hạt mưa rơi được hắt sáng bởi đèn pha ô tô trông giống như những mũi kim bằng bạc.

Kei và Reiko đã đi với hội da đen đến một câu lạc bộ ở khu căn cứ. Người đàn bà da đen – tên cô ta là Rudianna – cố gắng rủ tôi đến chỗ cô ta.

Những mũi kim bạc dần dần trở nên dày đặc, những vũng nước nhỏ phản chiếu ánh đèn từ trên cao trong khu vườn bệnh viện trở nên rộng hơn. Gió tạo nên những gợn sóng lăn tăn trên bề mặt vũng nước và những dải ánh sáng yếu ớt cũng chuyển động theo.

Một con bọ cánh cứng bị cơn gió thổi bay khỏi thân cây dương; nó gắng bơi trên dòng nước đang chảy. Tôi nghĩ vẩn vơ không biết loài bọ này có tổ để về không.

Thân mình màu đen của nó lấp lánh dưới ánh sáng, thoạt tiên có thể khiến người ta nhầm là một mẩu thủy tinh. Con bọ đã leo lên được một hòn đá và quyết định sẽ đi đường nào. Có lẽ nghĩ rằng mình sẽ không hề gì, con bọ lại leo xuống một bụi cỏ, nhưng lập tức, nó bị dòng nước mưa đang chảy mạnh lôi tuột và rồi chìm nghỉm.

Mưa tạo nên nhiều âm thanh khác nhau ở những nơi khác nhau. Khi rơi trên cỏ, sỏi và đất, tiếng mưa như những nhạc cụ nhỏ. Tiếng leng keng của cái piano đồ chơi nhỏ đến mức có thể đặt trong lòng bàn tay, trộn lẫn với tiếng chuông reo trong tai tôi, hậu quả của việc chích heroin.

Một người phụ nữ đang chạy trên đường. Cô chạy bằng chân trần làm nước bắn tung tóe, trên tay cầm đôi giày. Có lẽ vì chiếc váy ướt cứ dính chặt vào người, cô xòe nó ra và tránh nước do xe ô tô chạy qua bắn vào người.

Chớp lóe lên, mưa rơi càng lúc càng nặng hạt.

Mạch tôi đập rất chậm, cơ thể giá lạnh.

Cây linh sam khô để ở hành lang là do Lilly mua vào dịp Giáng sinh. Ngôi sao bạc cuối cùng vẫn nằm trên chóp. Kei nói cô ta đã dùng nó để nhảy cùng. Cô ta nói cô ta đã cắt cái chóp để nó khỏi đâm vào đùi khi cô ta thoát y.

Cơ thể tôi lạnh; chỉ có bàn chân là nóng. Thỉnh thoảng cơn nóng lại chậm rãi chạy lên đầu tôi. Một khối hơi nóng bằng hạt đào và khi dâng lên, nó cào vào tim, vào bụng, vào phổi, vào họng, vào lợi tôi.

Cảnh tượng ẩm ướt bên ngoài trông rất đỗi dịu dàng. Những đường nét mờ mờ của con đường bao phủ bởi mưa, và tiếng ồn của xe cộ được giảm nhẹ bởi những hạt mưa như những mũi kim bạc rơi mau. Nó tối và ẩm ướt như người đàn bà nằm xuống, đang thả lỏng sức lực.

Khi tôi ném điếu thuốc đang hút dở, nó tạo ra một tiếng động nhỏ và tắt ngấm trước khi rơi xuống đất.

Chương 11

"Anh có nhớ cái lần ấy, có mấy cái lông chim chọc ra ngoài gối, và sau khi chúng ta làm tình, anh đã rút một cái ra, tấm tắc: "Ô, lông chim thật là mềm mại", rồi anh dùng nó cù vào sau tai, vào ngực em, rồi vứt nó xuống sàn – anh nhớ không?"

Lilly có mang theo một ít Mescaline. Nàng ôm tôi và hỏi: "Anh đang làm gì một mình thế?" Và khi tôi bảo tôi đang ngắm mưa rơi trước hiên nhà thì nàng nói đến cái lông chim.

Nàng khẽ cắn tai tôi, lấy từ trong xắc tay ra mấy viên thuốc được bọc giấy, để nó lên bàn.

Sấm nổ ầm ầm và mưa tạt vào; Lilly bảo tôi đóng cửa hành lang lại.

"Ơ này, anh đang nhìn ra ngoài mà. Lúc còn bé, em không ngắm mưa bao giờ à? Không phải tắm mưa đâu, anh thường ngắm mưa qua cửa sổ, Lilly ạ, khung cảnh đẹp lắm."

"Ryu ạ, anh đúng là kẻ lập dị, em thật sự thấy buồn cho anh đấy, chẳng lẽ anh không cố hình dung xem những điều đang trôi qua ngay cả khi mình nhắm mắt lại sao? Em đúng là không biết nói thế nào, nhưng nếu anh cảm thấy thú vị thực sự, thì cũng đâu cần anh phải nghĩ ngợi và quan sát trực diện, đúng không?

Anh lúc nào cũng cố hết sức để nhìn một cái gì đó, y như thể anh đang ghi chép hay như một ông giáo sư làm nghiên cứu ấy, em nói thế đúng không? Hay như một đứa trẻ. Anh thật sự là một đứa trẻ, khi là một đứa trẻ, ai cũng cố để nhìn thấy hết mọi thứ, phải không? Trẻ con nhìn thẳng vào mắt người mà chúng không quen, rồi cười, rồi khóc, nhưng giờ, anh cứ thử nhìn thẳng vào mắt người đi, anh sẽ phát điên trước khi có thể hiểu đấy. Thử đi, thử nhìn thẳng vào mắt người đi ngang qua, anh sẽ sớm thấy vui vẻ đấy. Ôi, Ryu, đừng nhìn mọi thứ như một đứa trẻ nữa."

Tóc Lilly ẩm ướt. Chúng tôi lấy mỗi người một viên Mescaline, nuốt trôi bằng một cốc sữa lạnh.

"Anh chưa bao giờ thực sự suy nghĩ về điều đó như thế, em biết không, anh thực sự rất vui vẻ đấy – rất vui vẻ khi nhìn ra ngoài đường."

Tôi lau người nàng bằng một cái khăn bông và treo chiếc áo khoác ẩm ướt của nàng lên móc. Khi tôi hỏi: "Có muốn anh bật nhạc không?", Lilly lắc đầu, nói: "Yên lặng thì tốt hơn."

"Lilly, anh đoán là em đã lái xe đi đâu đó; em đi mất mấy tiếng đồng hồ để ra biển, để tới ngọn núi lửa, hay một nơi nào đó; em khởi hành vào sáng sớm, khi mắt vẫn còn cay xè, và em uống trà từ một chiếc phích ở một nơi đẹp đẽ nào đó trên đường; và vào buổi trưa, em ngồi trên bãi cỏ ăn cơm nắm – anh đã hình dung em đi, một chuyến đi bình thường, như thế.

Còn nữa, khi ngồi trên xe, em đã nghĩ đủ thứ, đúng không? Sáng nay, lúc rời nhà, mình không tìm thấy cái kính lọc của máy ảnh đâu cả, biết kiếm nó ở đâu? Tên của cô diễn viên mà mình xem trên ti vi hôm qua là gì nhỉ? Hay là, dây giày của mình sắp tuột; hay là, mình sợ, mình thật sự sợ gặp tai nạn; hay là, không biết mình có cao lên thêm không – em nghĩ đến đủ những chuyện như vậy, phải không? Và rồi những ý nghĩ, những cảnh tượng mà em nhìn thấy khi ngồi trên xe cứ chồng chất lên nhau.

Những ngôi nhà và những cánh đồng ngày một tiến lại gần hơn và lại bị bỏ xa dần sau lưng em, phải không? Và cảnh tượng đó cùng những thứ trong đầu em trộn lẫn với nhau. Mọi người ngồi ở bến chờ xe bus và một người say rượu ăn mặc chỉnh tề bước đi loạng choạng, một bà già kéo chiếc xe đựng đầy cam, những cánh đồng hoa và bến cảng, nhà máy điện – em thấy chúng và ngay lập tức lại không nhìn thấy, vì thế chúng trộn lẫn trong đầu em với những gì em vừa nghĩ đến trước đó, em có hiểu ý anh không? Cái kính lọc máy ảnh thất lạc và những cánh đồng hoa, những nhà máy điện, tất cả ập đến cùng một lúc. Rồi anh chậm rãi trộn lẫn chúng lại, theo cách mà anh thích, những thứ mà anh thấy, những thứ mà anh nghĩ đến – phải mất một thời gian dài – và nhớ lại những giấc mơ, những cuốn sách anh đã đọc và còn nhớ, để tạo nên – biết gọi nó là gì nhỉ – một bức ảnh, một khung cảnh như một bức ảnh lưu niệm.

Và từng chút, từng chút một, anh thêm vào bức ảnh đó những khung cảnh mới mà anh vẫn tiếp tục nhìn thấy; cuối cùng trong

bức ảnh, anh làm cho mọi người nói chuyện, hát và di chuyển khắp nơi, phải không? Ừ, anh làm cho mọi người chuyển động. Và luôn luôn, em biết không, lần nào cũng thế, nó trở thành một cung điện vĩ đại, hiện hữu trong đầu anh, nơi nhiều người tụ họp lại và làm nhiều việc.

Sẽ thật sự hài hước khi hoàn tất cung điện này và nhìn vào bên trong, thấy giống như nhìn xuống Trái Đất từ những đám mây, bởi vì mọi thứ trên thế giới đều ở đó. Nhiều loại người nói những ngôn ngữ khác nhau, những cây cột trong cung điện có nhiều kiểu dáng không giống nhau, và đồ ăn thức uống từ mọi nơi trên thế giới cũng được bày biện đầy đủ.

Nó to lớn và chi tiết hơn nhiều so với một bộ phim dài tập. Có đủ mọi loại người, thật sự là đủ mọi loại người. Những người mù, những người hành khất, những người què và các anh hề, các chú lùn, các vị tướng với quần áo viền vàng, những người lính loang lổ máu, những người du mục đang cầu nguyện trên sa mạc – họ đều ở đó và đang hoạt động. Và anh ngắm nhìn họ.

Cung điện luôn ở bên bờ biển và nó thật là đẹp, cung điện của anh.

Như thể anh có công viên giải trí riêng và anh có thể tới miền đất diệu kỳ bất cứ khi nào anh thích, anh có thể bấm một cái nút và thấy các mô hình cử động.

Và khi anh đang tự tận hưởng cuộc sống như thế, xe đi tới điểm đến; khi anh mang vác hành lý, dựng lều, thay đồ bơi và khi những người khác nói chuyện với anh, em biết không, anh thấy thật sự rất khó khăn để bảo vệ cung điện của mình. Khi những người khác nói: "Này, nước ở đây tốt đấy, không ô nhiễm", hoặc những thứ tương tự thế, nó sẽ làm sụp đổ tòa lâu đài của anh – em cũng hiểu mà, phải không Lilly?

Có lần, anh đi tới một ngọn núi lửa nổi tiếng vẫn đang hoạt động ở Kyushu, khi lên tới đỉnh, anh nhìn thấy bụi và tro bắn ra, ngay lập tức anh muốn thổi bay cung điện của mình. Không, khi ngửi thấy mùi lưu huỳnh ở núi lửa đó, anh nghĩ nó là kíp nổ gắn vào một quả bom. Một cuộc chiến tranh, em biết không, Lilly, sẽ thiêu hủy cung điện của anh. Các bác sĩ chạy quanh và binh lính chỉ đường nhưng đã quá muộn, những bàn chân bị thổi tung lên trời, vì chiến tranh đã nổ ra, không phải do anh đã làm điều gì, không phải anh đã khơi nguồn nó, mà trước khi em kịp biết thì mọi thứ đã bị hủy hoại hết rồi.

Bởi vì đó là cung điện anh tự dựng lên và thực sự không có vấn đề gì nếu có chuyện xảy ra với nó, nó luôn luôn giống như vậy, em biết không, khi anh lái xe và nhìn ra ngoài trời lúc mưa rơi cũng thế.

Nghe này, vừa mới đây thôi, khi anh tới hồ Kawaguchi với Jackson và những người khác, anh đã nhỏ acid, và khi anh cố gắng tạo nên cung điện đó, hóa ra cái hiện lên trong tâm trí anh không phải chỉ là một cung điện, mà là một thành phố, em biết không, một thành phố.

Một thành phố mà anh không biết có cơ man nào là đường phố và công viên và trường học và nhà thờ và trung tâm thương mại và tháp truyền hình và nhà máy và bến cảng và nhà ga và chợ và sở thú và cơ quan chính phủ và lò sát sinh. Và thậm chí, anh còn quyết định được cả gương mặt và nhóm máu của từng người sống trong thành phố đó nữa kia.

Anh luôn nghĩ rằng, liệu có ai làm một bộ phim giống như những gì chứa trong đầu anh không, anh luôn nghĩ về nó.

Một người phụ nữ yêu một người đàn ông đã có gia đình, anh ta ra trận và giết một đứa trẻ ở nước khác, mẹ đứa trẻ đó đã cứu anh ta trong một trận bão mà không biết những gì anh ta đã làm, họ có với nhau một đứa con gái, nó lớn lên và trở thành con điếm cho cả một lũ gangster, khá lạnh lùng, nhưng một công tố viên quận cũng đã bị bắn, bố ông ta là mật vụ Gestapo trong chiến tranh, và cuối cùng cô gái bước đi trên con đường có hàng cây thẳng tắp, bản nhạc nền là một tác phẩm của Brahms[23] – ý anh là, không phải một bộ phim loại đó.

---

[23] Johanes Brahms (1833 - 1897): nhà soạn nhạc, nghệ sĩ dương cầm và chỉ huy dàn nhạc người Đức.

Nó giống như là khi, em biết đấy, em mổ một con bò to và ăn một miếng bít tết to bằng cả con bò. À không, thế thì khó hiểu quá, nhưng nghe anh này, dù chỉ ăn một miếng bít tết nhỏ thì em vẫn đang ăn cả một con bò, em biết không. Vì vậy, khi anh muốn xem một bộ phim mô tả một chút về cung điện hay thành phố trong tâm trí anh, thì cũng như việc phải mổ cả con bò, anh nghĩ là có thể làm được.

Anh nghĩ bộ phim đó sẽ giống một tấm gương khổng lồ, phản

chiếu tất cả những người nhìn nó; anh thực sự rất muốn xem – nếu có một bộ phim như thế, chắc chắn anh sẽ đi xem."

Lilly nói: "Và để em nói cho anh biết cảnh đầu tiên của bộ phim sẽ là gì – một cái trực thăng, anh biết không, sẽ mang đến một bức tượng Chúa. Thế nào, anh thấy OK không?

Anh đang phê Mescaline rồi đấy. Này Ryu, chúng ta lên xe đi, đi tới núi lửa, và anh hãy dựng lại thành phố đó, rồi kể cho em nghe, em chắc chắn rằng ở thành phố đó, trời cũng mưa. Em cũng muốn ngắm nhìn thành phố đó, trong tiếng sấm ầm ầm, anh biết không, em đi đây!"

Tôi nói đi nói lại rằng với thời tiết này, lái xe là rất nguy hiểm nhưng Lilly không nghe. Chộp lấy chìa khóa xe, nàng lao ra ngoài trong khi trời đang mưa như trút.

Ánh đèn neon của các biển hiệu xói vào mắt; đèn pha của các xe ô tô đi ngược chiều rọi vào, chia thân người làm hai khúc; các xe tải đi qua có tiếng kêu như của một con chim nước rất to; những cái cây to đột nhiên chặn đường chúng tôi và những ngôi nhà hoang bên vệ đường, các nhà máy với những cỗ máy bí hiểm dàn hàng, khói tuôn ra từ các ống khói cao, con đường đầy gió giống như một dòng thép nóng chảy tuôn ra từ một lò luyện bị nổ tung.

Con sông tối đen như mực dâng tràn rền rĩ như một sinh vật sống, những ngọn cỏ cao bên vệ đường nhảy múa trong gió, dây thép gai bao quanh trạm biến thế hổn hển bốc hơi, và Lilly cười phá lên, cười một cách điên cuồng, và tôi, ngắm nhìn tất cả.

Mọi thứ đều phát sáng, ánh sáng của chính nó.

Cơn mưa phóng đại, khuếch trương mọi vật. Ánh sáng tạo nên những cái bóng trải dài màu xanh – trắng trên những bức tường trắng của những ngôi nhà đang say ngủ và làm chúng tôi giật mình vì tưởng có một con quái vật đang nhe răng.

Chúng tôi đang chạy dưới lòng đất, trong một đường hầm rộng, chắc chắn thế, chúng tôi không nhìn thấy sao và những giọt nước cống đang nhỏ xuống. Lạnh thật, chắc là có một khe hở, ở đây chỉ có những sinh vật mà chúng tôi không biết.

Đi loanh quanh không mục đích và nhiều lần dừng lại bất chợt – không ai trong chúng tôi biết mình đang đi đâu.

Lilly dừng xe trước cửa trạm biến thế cao ngất ầm ào đang bồng

bềnh trong ánh sáng.

Những cuộn dây dày xoắn lại được bao quanh bởi hàng rào dây thép gai. Chúng tôi nhìn chằm chằm vào tòa tháp sắt giống như một đỉnh núi dốc dựng đứng.

“Đây chắc là tòa án”, Lilly nói và cười phá lên, nhìn ra xung quanh, những cánh đồng màu sắc rực rỡ bao quanh trạm biến thế. Cánh đồng cà chua gợn sóng trong gió.

“Trông nó giống như biển vậy”, nàng nói.

Những quả cà chua ướt đẫm và đỏ rực một cách tuyệt diệu trong bóng tối. Màu đỏ ấy lập lòe giống như những chiếc bóng đèn nhỏ treo trên cây thông hay quanh cửa sổ vào dịp Giáng sinh. Vô số những quả đỏ đang run rẩy, những vệt sáng dài, giống như những con cá có hàm răng phát sáng đang bơi trong biển đêm.

“Kia là gì?”

“Anh đoán là cà chua, dù trông chúng không có vẻ giống cà chua.”

“Nó giống như biển vậy, biển ở một đất nước chúng ta chưa bao giờ tới. Có thứ gì bồng bềnh trôi trong biển đó.”

“Gần đây chắc chắn là có vài cái mỏ, em có thể vào đó, ở đó an toàn. Chạm vào một trong những quả đó, em sẽ nổ tung và chết; chúng đang bảo vệ biển đấy.”

Có một tòa nhà dài, thấp phía trước những cánh đồng. Tôi nghĩ đó là một trường học hoặc nhà máy.

Chớp vụt lóe và phủ lên xe luồng sáng trắng.

Lilly thét lên.

Đôi chân trần của nàng giậm xuống bình bịch, nàng xoay vô lăng, răng va vào nhau lập cập.

“Chỉ là chớp thôi mà, bình tĩnh nào Lilly.”

Nàng la lên: “Anh đang nói gì thế?”, và ngay lập tức mở cửa xe. Một tiếng động như tiếng quái vật gầm lên tràn vào trong xe.

“Em đi ra biển đây, ở đây em không thở được, buông em ra, để em đi!”

Ướt như chuột lột, Lilly đóng sầm cánh cửa lại sau lưng. Tóc bay bay, nàng băng qua phía trước kính chắn gió. Khói màu hồng bốc lên từ mui xe, hơi nước bốc lên từ mặt đường được rọi sáng bởi đèn pha ô tô. Đứng trước lớp kính, Lilly hét lớn một câu gì đó, nàng nhe răng ra. Có lẽ ở đằng kia có biển thật. Lilly là một con cá phát sáng ở dưới đáy biển sâu.

Lilly vẫy tay ra hiệu. Điệu bộ và nét mặt của nàng giống hệt như cô bé đang đuổi theo một quả bóng trắng mà tôi đã từng gặp trong mơ.

Trong căn phòng kim loại đóng kín đó, những cái ghế màu trắng mềm mại và trơn trượt như bắp thịt của một gã khổng lồ.

Những bức tường rung lên và rỉ ra một thứ acid đặc, vây quanh và hòa tan tôi.

“Ra đây nhanh lên! Anh sẽ bị tan ra ở trong đấy mất!”

Lilly đã ra đến cánh đồng. Hai cánh tay dang rộng của nàng là vây cá, nàng uốn éo thân mình, những giọt mưa trên cơ thể nàng giống như những vảy cá.

Tôi mở cửa xe.

Gió rít gào như thể cả Trái Đất đang chấn động.

Những quả cà chua, khi không có lớp kính ngăn cách giữa tôi và chúng, không phải màu đỏ. Nó có màu gần như màu da cam đặc biệt của những đám mây lúc hoàng hôn. Một màu cam sáng nhấp nháy qua những cái chai thủy tinh đã được hút chân không thiêu đốt trong võng mạc ngay cả khi đã nhắm mắt lại.

Tôi đuổi theo Lilly. Những chiếc lá cà chua quệt nhẹ vào tay tôi.

Lilly ngắt một quả cà chua. “Ryu, anh nhìn này, nó giống như một cái bóng đèn, tất cả đều được thắp sáng.” Tôi chạy đến bên nàng, giằng lấy quả cà chua và ném lên trời.

“Nằm xuống, Lilly! Lựu đạn đấy. Nằm xuống mau!” Lilly cười ngặt nghẽo và chúng tôi cùng ngã nhào xuống đất.

Giống như là chúng tôi đang chìm xuống biển, thật tĩnh lặng, điều đó khiến tôi sợ hãi. “Ryu, em có thể nghe thấy tiếng thở của anh, và cả tiếng thở của em nữa.”

Những quả cà chua, nhìn lên từ vị trí này, cũng đang âm thầm hít thở. Hơi thở của chúng trộn lẫn với hơi thở của chúng tôi và di chuyển như màn sương mù giữa các thân cây. Trong những vũng nước đục ngầu bùn trên mặt đất là những thân cỏ gẫy rạp, chúng đâm vào da chúng tôi, và còn hàng nghìn con côn trùng bé li ti. Hơi thở của chúng từ sâu trong lòng đất phả lên đây.

“Nhìn kìa, là một trường học đấy, em thấy một cái bể bơi ”, Lilly nói.

Tòa nhà màu xám tro dần hiện lên trong màn sương mờ, thôi thúc chúng tôi đi tới. Tòa nhà của trường học bồng bềnh trong màn đêm giống như lối ra sáng bừng ở cuối một cái hang dài. Kéo lê thân thể mệt mỏi, bê bết bùn đất, chân giẫm lên những quả cà chua chín nẫu rụng trên mặt đất, chúng tôi băng qua cánh đồng.

Khi tìm được chỗ trú mưa dưới mái hiên của trường học, chúng tôi có cảm giác như đang ở dưới bóng một con tàu di động trên bầu trời. Thật là vắng lặng, và cái lạnh xâm chiếm chúng tôi.

Ở rìa sân trường rộng rãi là bể bơi có trồng hoa xung quanh. Như nhú ra từ một xác chết đang thối rữa, như vô số tế bào ung thư trong huyết thanh, những bông hoa đang nở rộ. Dựa vào nền là bức tường đang gợn sóng như tấm vải trắng, chúng nằm rải rác trên đất hay đột nhiên dựng lên, nhảy múa trong gió.

“Em lạnh quá, cứ như sắp chết đến nơi” Lilly nói.

Nàng run lên và kéo tôi đi về phía xe. Các phòng học nhìn qua cửa sổ tựa như sẵn sàng nuốt chửng chúng tôi. Những dãy bàn ghế ngay hàng thẳng lối gợi tôi nhớ đến nấm mồ tập thể cho các chiến sĩ vô danh. Lilly đang cố gắng chạy trốn khỏi sự im lặng.

Chạy hết tốc lực, tôi băng qua sân. Lilly đang hét lên đằng sau tôi.

“Quay trở lại đi, em van anh đấy, anh không thể đi được!”

Tôi lao đến bên hàng rào vây quanh bể bơi, bắt đầu trèo lên đó. Ở mặt nước phía dưới, các gợn sóng không ngừng đan xen nhau, giống như màn hình ti vi cuối ngày khi hết chương trình. Nước lấp lánh, phản chiếu tia chớp.

“Anh có biết mình đang làm gì không? Quay lại đi, anh sẽ chết mất!”

Hai tay ôm chặt lấy thân, hai chân xoắn vào nhau, Lilly đứng giữa

sân, hét lên.

Căng thẳng như một tên lính đào ngũ, tôi buông mình xuống bể bơi. Hàng ngàn gợn sóng được tạo ra cùng một lúc, nước bể trông giống như thạch trong suốt – tôi lao thẳng vào trong đó.

Chớp hắt sáng lòng bàn tay đang đặt trên vô lăng của Lilly. Những đường gân xanh ẩn dưới làn da trong suốt. Nước mưa làm sạch cánh tay dính bùn của nàng. Trên con đường giống như một ống kim loại cong queo, xe chạy dọc theo hàng rào dây thép gai bao quanh Khu căn cứ.

“Này, anh đã hoàn toàn quên mất.”

“Gì cơ?” Nàng hỏi.

“Ở thành phố tưởng tượng của anh, anh đã quên không cho sân bay vào.”

Mấy món tóc bết bùn của Lilly lòa xòa. Gương mặt nhợt nhạt, những mạch máu nhỏ trên cổ nàng giật giật, vai nàng nổi đầy gai ốc.

Tôi nhìn thấy những giọt nước nhỏ giọt lăn xuống trên kính chắn gió giống như những con bọ tròn xuất hiện vào mùa hè - những con bọ nhỏ phản chiếu hình ảnh cả khu rừng trên cái lưng tròn của chúng.

Lilly vẫn tiếp tục nhấn cả ga và phanh, đôi chân dài trắng muốt của nàng duỗi ra một cách cứng nhắc và nàng lắc đầu thật mạnh để rũ bùn.

“Này, thành phố đã gần hoàn thành rồi, nhưng nó là một thành phố dưới đáy biển. Nên anh sẽ làm thế nào với cái sân bay bây giờ nhỉ, em có ý tưởng gì không, Lilly?”

“Nhìn này, anh đừng lảm nhảm nữa được không, chúng ta phải quay về.”

“Em cũng nên rửa sạch bùn đi, Lilly, lúc nó khô, sẽ khó chịu lắm đấy. Trong bể bơi đẹp lắm, nước lấp lánh. Và lúc đó, anh quyết định là sẽ xây thành phố dưới biển.”

“Em đã bảo là thôi không nói nữa cơ mà! Này Ryu, chúng ta đang ở đâu nhỉ? Em không biết mình đang đi đâu nữa, em không nhìn rõ lắm, này, anh cũng phải nhìn đường đi chứ. Chúng ta có thể chết

đấy, chết là điều duy nhất em đang nghĩ đến. Chúng ta đang ở đâu, Ryu, nói đi, chúng ta đang ở đâu?"

Đột nhiên ánh sáng màu cam nhấp nháy tựa như nó đang làm nổ chiếc xe, Lilly la hét như một nàng Siren[24] và buông vô lăng.

---

[24] Trong thần thoại Hy Lạp, Siren là những nàng tiên trên một hòn đảo giữa biển, cất tiếng hát mê hoặc các thủy thủ trên tàu đi ngang qua đảo.

Ngay lập tức tôi kéo phanh tay, cái xe rầm rĩ táp vào lề đường, húc mạnh vào hàng rào dây thép gai, đâm nhẹ vào một cái cột, và dừng lại.

"Ôi, là máy bay, nhìn kìa, máy bay đấy!" Đường băng rực sáng với đủ mọi loại ánh sáng.

Một loạt đèn pha quay tròn, cửa sổ các tòa nhà lấp lánh, đèn hướng dẫn nhấp nháy dọc theo các khoảng trống.

Tiếng kêu rầm rĩ điếc tai của chiếc máy bay phản lực sáng bong, lấp lánh đứng bên cạnh đường băng làm mọi thứ xung quanh đều rung lên.

Có ba cái đèn pha ở một tòa tháp cao. Sau khi luồng sáng hình trụ của nó quét qua chúng tôi – giống như cổ của loài khủng long vậy – các ngọn núi phía xa xa bừng sáng. Cơn mưa lớn ở đằng kia, luồng sáng vạch ngang, khuôn lại thành một căn phòng bằng bạc sáng lấp lánh. Cái đèn pha sáng nhất chậm rãi quay, chiếu sáng những khu vực cố định, chiếu sáng một đường băng khác cách chúng tôi một quãng ngắn. Tác động của luồng sáng đó mạnh đến nỗi chúng tôi mất khả năng tự kiểm soát. Giống những con robot rẻ tiền được lên dây cót và bước đi theo một hướng nhất định, chúng tôi ra khỏi xe và đi tới đường băng, tới gần chiếc máy bay phản lực đang gầm gào làm chấn động cả mặt đất.

Giờ đây, luồng sáng rọi sáng một khoảng to bằng trái núi ở phía đối diện. Vòng tròn ánh sáng màu cam to lớn của nó quét qua quét lại, dễ dàng tách vỏ màn đêm đang dính chặt và bao bọc mọi vật.

Lilly tháo giày. Nàng vứt đôi giày lấm bùn về phía hàng rào dây thép gai. Ánh sáng nhanh chóng quét qua khu rừng bên cạnh. Những con chim đang ngủ giật mình bay lên.

“Chắc nhanh, Ryu ơi, em sợ, chắc sẽ nhanh.”

Dây thép gai lóe lên trong ánh sáng màu vàng; nhìn gần, ánh sáng ấy giống như một thanh sắt nung đỏ. Vòng tròn ánh sáng dừng lại gần đâu đây. Hơi nước bốc lên từ mặt đất. Mặt đất, cỏ và đường băng mang một màu trắng của thủy tinh nóng chảy.

Lilly bước vào vùng trắng đó trước tiên. Rồi đến tôi. Trong giây lát, chúng tôi không thể nghe thấy gì cả. Trong vài giây, một cơn đau khủng khiếp trong tai dội lên, như thể tai chúng tôi bị chích bởi những mũi kim nóng rẫy. Lilly ôm chặt lấy thân mình và ngã vật ra đằng sau. Một thứ mùi cháy khét choán đầy ngực tôi.

Mưa đâm vào người chúng tôi, cảm giác giống như miếng thịt có da treo trong tủ ướp lạnh bị đâm bởi que sắt.

Lilly đang tìm kiếm gì đó trên mặt đất. Giống như một người lính bị cận thị mất kính trên chiến trường, nàng điên cuồng tìm kiếm xung quanh.

Nàng đang tìm gì vậy?

Những đám mây nặng trĩu, cơn mưa không dứt, bãi cỏ nơi những con côn trùng say ngủ, Khu căn cứ toàn một màu xám tro, đường băng ẩm ướt phản chiếu Khu căn cứ và và không khí di chuyển như những làn sóng - tất cả đều bị chi phối bởi chiếc máy bay phản lực đang phụt ra những ngọn lửa khổng lồ.

Nó bắt đầu chạy chầm chậm dọc theo đường băng. Mặt đất rung chuyển. Khối kim loại màu bạc to lớn từ từ tăng tốc độ. Tiếng kêu chói tai của nó vang vọng khắp không gian. Ngay sát trước mặt chúng tôi, bốn động cơ khổng lồ hình ống phụt ra ngọn lửa màu xanh. Mùi dầu hôi đậm đặc và luồng không khí cực mạnh thổi bay tôi lên.

Mặt biến dạng, tôi ngã xuống đất. Đôi mắt đã mờ đi của tôi cố gắng một cách tuyệt vọng để nhìn. Tôi đang nghĩ cái bụng trắng của chiếc máy bay chắc chỉ vừa mới cất cánh rời khỏi mặt đất, và trước khi nhận ra điều đó, thì những đám mây đã hút lấy nó.

Lilly đang nhìn tôi. Bọt mép sùi ra giữa hai hàm răng, một dòng máu rỉ ra, tựa như nàng đã cắn môi thật mạnh.

“Này, Ryu, thành phố thế nào?”

Máy bay đã ổn định giữa không trung.

Nó dường như đang dừng lại, giống như một thứ đồ chơi treo trên trần nhà của cửa hàng bách hóa. Tôi nghĩ chúng tôi đang di chuyển với tốc độ cực lớn. Tôi nghĩ đất đang rẽ ra dưới chân chúng tôi, và cỏ, và đường băng, tất cả đều đang chìm xuống.

“Này, Ryu, thành phố thế nào?” Lilly hỏi. Nàng nằm xuống, chân tay dang rộng trên đường băng.

Nàng lấy thỏi son môi trong túi quần, xé quần áo và bôi nó lên khắp cơ thể, nàng cười ngặt nghẽo, vẽ những đường đỏ lên bụng, ngực, cổ.

Tôi nhận ra rằng trong đầu tôi chỉ tràn ngập mùi dầu hôi đậm đặc. Không có thứ gì giống như một thành phố ở đây cả.

Lilly đang vẽ mặt bằng thỏi son; nàng trở thành một trong những người phụ nữ châu Phi nhảy điên cuồng trong các dịp lễ hội.

“Này, Ryu, giết em đi! Có gì đó thật quái lạ, Ryu ơi, em muốn anh giết em”, Lilly gọi, nước mắt trào ra. Tôi bò ra khỏi đường băng. Cơ thể tôi bị ngọn lửa cào cấu. Dây thép gai cào vào lưng tôi. Tôi nghĩ tôi muốn mở một cái lỗ trong người. Tôi muốn thoát khỏi mùi dầu hôi. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ đến. Tập trung vào điều đó, tôi quên rằng tôi đang ở đâu. Lilly phủ phục xuống đất, gọi tôi. Hai chân nàng sõng sượt, nàng nằm bẹp xuống đất, lải nhải mãi: “Giết em đi!” Tôi tới gần nàng. Người run bần bật, nàng khóc nức nở.

“Hãy mau giết em, giết em đi!”

Tôi chạm vào cổ nàng, đầy những vết cào đỏ ửng.

Và một phía bầu trời sáng bừng lên.

Trong giây lát ánh sáng lóe lên màu xanh - trắng khiến mọi thứ trở nên trong suốt. Cơ thể Lilly, đôi tay tôi, Khu căn cứ, những ngọn núi, bầu trời đầy mây, tất cả đều trong suốt. Và tôi phát hiện ra một đường cong đơn độc chạy qua sự trong suốt ấy. Hình thù của nó, tôi chưa từng thấy bao giờ, một đường cong màu trắng tạo nên những cung tròn tuyệt diệu.

“Ryu, cưng có biết rằng cưng chỉ là đứa trẻ không? Rốt cuộc thì anh vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

Tôi bỏ tay khỏi cổ Lilly, dùng lưỡi liếm sạch nước bọt trào ra từ miệng Lilly. Nàng cởi quần áo tôi và ôm lấy tôi.

Dầu chảy ra từ đâu đó vòng quanh chúng tôi; nó lấp lánh như cầu vồng.

Chương 12

Sáng sớm, cơn mưa ngớt. Ô cửa sổ nhà bếp và các cánh cửa trượt bằng thủy tinh lấp lánh sáng như những miếng bạc.

Khi tôi đang hít thở không khí ấm áp của buổi sáng và mùi cà phê mới pha, đột nhiên cửa ngoài bật mở. Có ba cảnh sát đứng đó, bộ ngực vạm vỡ của họ hằn lên dưới lớp vải đồng phục phảng phất mùi mồ hôi với vai áo viền trắng. Hoảng sợ, tôi lập cập đánh đổ đường ra sàn nhà. Viên cảnh sát trông trẻ hơn hai người kia hỏi tôi: "Bọn trẻ con chúng mày ở đây làm gì?"

Tôi cứ đứng như trời trồng không trả lời, và hai cảnh sát đứng trước mặt tôi đẩy tôi sang một bên rồi đi vào phòng. Phớt lờ Kei và Reiko đang nằm đó, họ đứng khoanh tay trước cửa phía hành lang, rồi thô bạo kéo mạnh tấm rèm.

Âm thanh và ánh sáng chói chang ùa vào, Kei nhảy dựng lên. Vùng ánh sáng sau lưng những viên cảnh sát này khiến người họ trông thật to lớn.

Người cảnh sát to béo lớn tuổi hơn vẫn đứng ở lối ra vào lấy chân hất những chiếc giày nằm chỏng chơ ở đó sang một bên và chậm rãi đi vào.

"Chúng tao không có lệnh bắt, nhưng bọn mày không được phép làm bậy bạ như thế này, đúng không nào? Đây là nhà mày à? Đúng không?" Ông ta chộp lấy tay tôi và kiểm tra những vết tiêm chích.

"Mày vẫn còn đi học à?" Những ngón tay của viên cảnh sát lớn tuổi to béo, ngắn ngủn và móng tay của ông ta thật bẩn thỉu. Dù ông ta không nắm tay tôi chặt lắm, tôi cũng không thể vùng vẫy thoải mái. Tôi nhìn chằm chằm một cách bất thường vào bàn tay dường như đã được rửa sạch bởi ánh nắng ban mai của viên cảnh sát bắt tôi, tựa như tôi chưa bao giờ nhìn thấy một bàn tay vậy.

Những người khác ở trong phòng, hầu như đều đang trần truồng, vội vã mặc quần áo. Hai viên cảnh sát trẻ cùng huýt sáo. Từ chỗ tôi đang đứng, có thể nghe thấy những từ như "bẩn thỉu" và "marijuana[25]".

---

[25] Marijuana: cần sa.

"Mặc quần áo nhanh lên, chính mày đấy, mặc quần vào."

Kei, vẫn còn đang mặc đồ lót, bĩu môi và nhìn viên cảnh sát béo p đầy thách thức. Yoshiyama và Kazuo đứng bên cửa sổ, gương mặt lạnh như băng. Khi họ đang dụi mắt, một cảnh sát yêu cầu họ vặn nhỏ cái radio đang kêu ầm ĩ. Đứng cạnh tường, Reiko cuống cuồng lục trong túi xách; cô tìm thấy cái lược và chải tóc. Viên cảnh sát đeo kính cầm túi xách của cô ta và dốc ngược ra bàn.

"Này, ông đang làm gì thế, buông nó ra", Reiko phản kháng yếu ớt, nhưng viên cảnh sát chỉ khịt mũi và phớt lờ cô ta.

Moko, đang khỏa thân, vẫn nằm sấp trên giường, không hề có ý ngồi dậy, hai bên mạng sườn ướt đẫm mồ hôi phơi ra trước ánh sáng. Mấy cảnh sát trẻ tuổi nhìn chằm chằm vào cô. Tôi đi tới lắc lắc vai cô, gọi: "Dậy đi", và lấy chăn quấn quanh cô ta.

"Mặc quần vào! Mày nhìn tao như thế là có ý gì hả?" Kei lẩm bẩm gì đó và quay đi, nhưng Kazuo đã ném cho cô ta cái quần jeans và cô ta mặc nó, tặc lưỡi. Cổ họng cô ta phập phồng.

Tay chống hông, ba người bọn họ nhìn quanh phòng và kiểm tra gạt tàn. Moko cuối cùng cũng mở mắt và lẩm bẩm: "Hả? Gì thế? Mấy gã kia là ai thế?" Mấy viên cảnh sát cười ha hả.

"Này, lũ trẻ con vắt mũi chưa sạch chúng mày đã tự do quá trớn rồi đấy, làm bọn tao khó chịu, tất cả bọn mày nằm ườn ra, trần truồng ngay giữa ban ngày ban mặt, có thể bọn mày không thấy xấu hổ, nhưng những người khác – không phải là lũ trẻ ranh như bọn mày – sẽ hiểu được xấu hổ là như thế nào."

Viên cảnh sát lớn tuổi hơn mở cửa hành lang, bụi bay như mưa.

Thành phố lúc ban mai dường như rực rỡ đến lóa mắt. Những cái giảm xóc của xe ô tô đi trên đường lấp lóa khiến tôi cảm thấy choáng váng, buồn nôn.

Mấy viên cảnh sát dường như to hơn hẳn so với tất cả lũ chúng tôi

trong phòng.

“Tôi hút thuốc được chứ?”, Kazuo hỏi, nhưng viên cảnh sát đeo kính nói: “Đừng có mơ”, ông lấy điếu thuốc từ kẽ tay hắn, nhét lại vào bao thuốc. Reiko giúp Moko mặc đồ lót. Rất nhợt nhạt và run rẩy, Moko cài móc áo ngực.

Cố gắng chống chọi cơn buồn nôn đang dâng lên, tôi hỏi: “Có vấn đề gì vậy?”

Ba người bọn họ nhìn nhau và phá lên cười.

“Vấn đề à? Này, hay đấy nhỉ, những lời như thế lại được phát ra từ miệng mày! Hãy nghe này, chúng mày đừng có chìa mông ra trước mặt người khác, có lẽ chúng mày cũng chẳng ý thức được đâu, nhưng chúng mày cũng đừng nên cư xử như bọn chó.

Chúng mày cũng có gia đình chứ? Họ không nói gì về việc chúng mày đang làm à? Bọn họ không quan tâm chứ gì? Chúng tao biết bọn mày trao đổi bạn tình cho nhau thế nào. Này, mày thậm chí còn ngủ cả với bố mày nữa chứ còn gì? Tao nói mày đấy!”

Ông ta quay lại và quát lên với Kei. Cô ta ứa nước mắt.

“Này, con đĩ non, tao còn khiến mày tủi thân hay sao?”

Moko tiếp tục run rẩy và dường như không ngừng lại nên Reiko cài cúc áo cho cô ta.

Kei đi ra phía bếp, nhưng viên cảnh sát to béo đã túm tay cô ta lôi lại.

Chương 13

Sau khi Yoshiyama, người lớn tuổi nhất, làm một bài xin lỗi chuẩn mực tại đồn cảnh sát bẩn thỉu, không quay lại căn hộ, chúng tôi đi thẳng tới sân khấu hòa nhạc ngoài trời Hibiya Park để nghe buổi biểu diễn của Bar Kays[26]. Chúng tôi đều mệt mỏi vì thiếu ngủ. Lúc ở trên tàu không ai nói gì.

---

[26] Bar Kays: ban nhạc R&B nổi tiếng của Mỹ.

"Ừ, thật may vì bọn họ không phát hiện ra chỗ hashish, Ryu ạ. Nó ở ngay trước mũi họ, thế mà họ cũng không biết. May, bọn họ chỉ là cảnh sát ở ga xép và không phải cảnh sát mật, thật may đấy", Yoshiyama nói mỉa khi chúng tôi xuống tàu. Mặt Kei thể hiện một vẻ ghê tởm và cô ta giậm chân thật mạnh xuống sàn sân ga. Trong phòng vệ sinh ở ga, Moko phân phát Nibrole cho tất cả mọi người.

Miệng nhai viên thuốc, Kazuo hỏi Reiko, "Này, cậu đã nói gì với gã cảnh sát trẻ tuổi thế, lúc ở trong sảnh ấy?"

"Anh ta bảo rằng anh ta là một fan của Led Zeppelin[27]. Anh ta đã từng học thiết kế. Một anh chàng được đấy."

---

[27] Led Zeppelin: ban nhạc Rock huyền thoại của Anh những năm 1980.

"Thật không? Lẽ ra cậu phải bảo với anh ta là có kẻ đã ăn cắp đèn flash của tớ."

Tôi cũng nhai viên thuốc của mình.

Khi chúng tôi đi đến khu rừng gần khu vực biểu diễn, mọi người đều đã phê thuốc. Từ nhà hát ngoài trời trong rừng, âm thanh của rock lớn đến nỗi làm từng chiếc lá cũng rung rinh. Bọn trẻ đứng

trên ván trượt nhìn những kẻ tóc dài thượt đang nhún nhảy trên sân khấu qua hàng rào xung quanh khu vực biểu diễn. Một đôi trai gái ngồi trên ghế băng nhìn đôi xăng đan cao su của Yoshiyama và cười rúc rích với nhau. Một bà mẹ trẻ ôm chặt đứa con nhỏ nhăn mặt sau lưng chúng tôi. Một vài bé gái chạy xung quanh, trên tay cầm những quả bóng bay to, dừng lại một lúc khi những tiếng la hét đột ngột của các đoạn vocal làm cho giật mình. Một đứa tuột tay để quả bóng bay mất và nhìn như sắp khóc. Quả bóng bay to, màu đỏ chầm chậm bay lên trời cao.

"Này, tớ không có tiền đâu", Yoshiyama nói với tôi khi tôi mua vé ở lối vào. Moko nói cô ta có bạn làm việc trong buổi hòa nhạc và đi về phía sân khấu. Kei tự mua vé và vội vã đi vào.

Khi tôi nói tôi không có đủ tiền mua hai vé, hắn bảo: "Thôi tớ lại trèo qua hàng rào vậy", rồi đi vòng ra phía sau, rủ cả Kazuo đi với mình - hắn cũng không có tiền nốt.

"Không biết bọn họ có vào trót lọt không nhỉ", tôi nói, nhưng Reiko dường như không nghe thấy gì bởi âm lượng khủng khiếp của đoạn guitar solo. Đủ mọi loại ampli và loa dàn hàng trên sân khấu, giống như những khối đồ chơi xếp hình. Một cô gái trong bộ áo liền quần bằng vải kim tuyến cmàu xanh lá cây đang hát bài *Me and Bobby Magee*, dù không nghe rõ lời. Người cô ta giật lên mỗi khi cái cymbal sáng lấp lánh cất tiếng. Những người ngồi hàng đầu đang vỗ tay và nhảy, miệng họ há ra. Tiếng ồn len lỏi cuộn lấy từng dãy ghế và bay lên trời. Mỗi lần anh chàng chơi guitar khoát bàn tay phải, tai tôi lại đau nhói lên. Những âm thanh riêng rẽ tụ lại thành một khối làm mặt đất nứt nẻ. Tôi đi vòng qua khán đài hình cánh quạt, từ điểm xa sân khấu nhất, men theo những hàng ghế cuối cùng, nghĩ thầm không khí ở đây như thể giữa mùa hè, khi tất cả những con ve cùng kêu râm ran trong một khu rừng buổi sáng. Người lắc lắc một cái túi nylon sực nức mùi keo, khói trắng bốc nghi ngút, người thì quàng tay qua vai cô bạn gái đang ngoác miệng cười hết cỡ, người thì mặc chiếc T-shirt in hình Jimi Hendrix[28], đủ các loại giày dép giậm thình thịch xuống đất. Zori bằng da, xăng đan quai da vòng quanh cổ chân, bốt vinyl màu bạc có tán đinh sắt, chân trần, giày cao gót màu sắc sặc sỡ, giày thể thao, và đủ loại màu sắc của môi son, sơn móng tay, màu mắt, màu tóc và phấn má cùng lắc lư theo tiếng nhạc trong một cơn rung chuyển lớn. Bia sủi bọt chảy tràn, các chai Coca Cola vỡ tan, khói thuốc đậm đặc, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt cô gái ngoại quốc có viên kim cương đính trên trán, một gã râu ria xồm xoàm vung vẩy một cuộn bằng cái khăn quàng màu xanh đứng trên ghế, vai lắc lư. Một cô gái đội chiếc mũ có cắm một cái lông chim

nhổ nước bọt, một cô gái đeo kính có gọng xanh lá cây môi trề ra, cơ má thắt lại. Cô ta để tay mình ra sau lưng, xiết lại và lắc hông. Chiếc váy dài bẩn thỉu của cô ta rung rinh như làn sóng. Chuyển động của không khí dường như tập trung vào người cô ta khi cô ta lắc lư.

---

[28] Jimi Hendrix (1942 - 1970): nghệ sĩ guitar người Mỹ gốc Phi.

"Này, có phải Ryu đấy không?"

Gã vừa gọi tôi trải mấy tấm nỉ đen ở khoảnh đất bên cạnh đài phun nước ở góc đường, xếp trên đó nào là đồ thủ công mỹ nghệ bằng kim loại, cặp tóc, vòng cổ lủng lẳng răng nanh và xương động vật, hương trầm Ấn Độ, những cuốn sách mỏng về yoga và chất gây nghiện.

"Gì thế này? Giờ mày đi buôn bán à?"

Tên gã là Male. Gã nhìn tôi cười nhăn nhó khi tôi bước đến chỗ của gã. Gã dang rộng và vòng đôi tay lại – đôi tay luôn đặt trên mấy cái đĩa của Pink Floyd[29] hồi chúng tôi còn chơi nhạc tại mấy quán cà phê cách đây đã lâu.

---

[29] Pink Floyd: ban nhạc Rock huyền thoại, một trong những nhóm tiên phong ở thể loại nhạc Psychedelec tại Anh.

"Không, tao đang giúp đứa bạn thôi", hắn lắc đầu nói. Hắn gầy nhom, mấy ngón chân đen đúa bẩn thỉu, một cái răng cửa của hắn bị gãy.

"Thật là vớ vẩn, sao thời nay cái thứ nhạc rẻ tiền này lại thịnh hành thế chứ, trước bọn này là mấy gã ca sĩ đồng tính, Julie hay gì đó, tao đã ném đá vào bọn chúng. Bây giờ mày ở Khu căn cứ Yokota hả? Thế nào, có gì vui không?"

"Ừ, cũng được, bởi vì có mấy gã da đen; khi nào có bọn đen ở xung quanh thì cực kỳ lắm - bọn chúng thực sự được lắm, hút, nốc vodka và khi phê, chúng nó chơi saxophone cực hay, ừ, mày biết đấy, cực đỉnh."

Ngay trước sân khấu, Moko đang nhảy, gần như trần truồng. Hai gã nháy máy ảnh lia lịa chụp cô ta. Một gã ném tờ giấy đang cháy vào mấy hàng ghế xung quanh và bị bảo vệ lôi ra. Một cậu bé cầm

cái túi sặc sụa mùi keo loạng choạng nhảy lên trên sân khấu ôm chầm lấy nữ ca sĩ từ phía sau. Ba tay bảo vệ cố gắng kéo cậu ta ra. Cậu ta ôm chặt lấy eo cô ca sĩ và giật micro. Tay guitar bass giận dữ lấy cái chân đế micro đập vào lưng cậu ta. Cậu bé chúi về phía trước, ôm lưng, sắp ngã đến nơi, bị tay guitar bass đẩy xuống hàng ghế trước mặt. Mọi người đang nhảy ở đó hét lên và nhảy sang bên cạnh. Cậu bé ngã chúi đầu xuống, tay vẫn nắm chặt cái túi keo; cậu ta bị bảo vệ nắm tay lôi đi xềnh xệch.

"Ryu, mày có nhớ Meg không? Cô gái đến chỗ bọn mình ở Kyoto và muốn chơi organ cho band chúng ta ấy? Mắt to, phải, cô nàng nói dối về việc đã bỏ trường nghệ thuật ấy", Male nói, hắn lấy một điếu thuốc từ túi áo tôi và châm lửa. Khói bay lên từ kẽ răng hắn.

"Nhớ chứ."

"Cô ta đến Tokyo, đến chỗ tao, tao cũng muốn liên lạc với mày nhưng không biết địa chỉ. Bởi vì cô ta nói muốn gặp mày, mày biết đấy, ngay lúc mày vừa mới chuyển đi."

"Thế à? Tao cũng thật sự muốn gặp cô ta đấy." "Bọn tao sống với nhau một thời gian. Cô ta là một đứa trẻ ngoan, Ryu ạ, một đứa trẻ rất ngoan. Ừa, cô ta thật dịu dàng, cô ta thấy tội nghiệp cho con thỏ không bán được và đổi chiếc đồng hồ lấy con thỏ. Cô ta là một đứa trẻ giàu có, đó là cái đồng hồ Omega, cho cái con thỏ đầy bọ chét ấy, thật là quá nhiều, nhưng cô ta là loại con gái thế đấy."

"Cô ta vẫn ở chỗ mày chứ?"

Không trả lời, Male kéo ống quần lên để lộ bắp chân trái. Khắp cả bắp chân là những vết sẹo bỏng màu hồng nhăn nhúm.

"Sao thế, mày bị bỏng à? Có chuyện gì xảy ra thế? Thật là tệ."

"Ừa, quả là rất tồi tệ, bọn tao phê thuốc, ôm nhau nhảy trong phòng. Váy cô ấy bắt lửa từ chiếc bếp gas, váy dài mà. Nó cháy nhanh lắm, bùng lên chỉ trong giây lát và thậm chí còn không thấy mặt cô ấy nữa."

Hắn chải ngược mái tóc lòa xòa ra sau bằng một ngón tay và di di điếu thuốc dưới gót xăng đan.

"Cô ta bị cháy đen; một cơ thể cháy thành than là thứ mày sẽ không muốn nhìn thấy đâu, mày biết không, kinh khủng lắm. Bố cô ta đến ngay lập tức, và mày biết thực sự cô ta bao nhiêu tuổi không? Mười lăm tuổi, chỉ mới mười lăm tuổi thôi, tao thực sự

ngạc nhiên khi biết cô ta mới có mười lăm tuổi."

Hắn rút kẹo cao su trong túi quần ra và cho một ít vào miệng. Tôi vẫy tay ra hiệu từ chối không ăn.

"Nếu từ đầu tao mà biết cô ta bao nhiêu tuổi, tao sẽ gửi cô ta về Kyoto. Cô ta nói cô ta hai mốt tuổi, cô ta hành động như thể mình hai mốt tuổi thật, vì thế tao đã tin, đúng thế đấy."

Rồi Male nói có thể hắn sẽ quay về quê, vì thế nên tôi đến thăm hắn.

"Tao luôn nhớ gương mặt cô ấy lúc đó trông thế nào, tao không cầu xin gì bố cô ta hết, và tao sẽ không bao giờ dùng Hyminal[30] hay thứ gì tương tự nữa."

---

[30] *Hyminal: một tên khác của Methaqualone.*

"Đàn piano của mày có bị sao không?"

"Trong cơn hỏa hoạn á? Thứ duy nhất bị cháy là cô ta, mày biết không, cái piano thậm chí còn không bị một vết sém."

"Nhưng mày không còn chơi nữa?"

"Không, tao vẫn chơi, vẫn còn chơi, nhưng mày thế nào, Ryu?"

"Tao lụt nghề rồi."

Male đứng dậy đi mua hai cốc Coca. Hắn mời tôi ít bỏng ngô còn sót lại. Một ngọn gió ấm áp thi thoảng thổi qua.

Bong bóng chẹn cổ tôi, lạnh lẽo do tác dụng của Nibrole. Trên tấm nỉ đen, cái gương nhỏ có đường diềm trang trí xung quanh phản chiếu đôi mắt tôi vàng vọt.

"Mày còn nhớ hồi xưa tao thường chơi *Crystal Ship* của The Doors không?

Bây giờ, khi nghe lại bản đó, tao phát khóc; nghe tiếng piano đó mà tao có cảm giác như chính mình đang chơi vậy, tao không thể chịu đựng nổi. Có lẽ chẳng mấy chốc tao sẽ không còn chịu nổi khi nghe bất cứ thứ gì nữa, chúng làm tao nhớ nhà quá. Tao phát ngấy đến tận cổ, còn mày thì sao, Ryu? Bọn mình sắp hai mươi rồi còn gì? Tao không muốn có kết cục như Meg. Tao cũng không muốn

thấy ai bị như thế nữa."

"Mày quay lại chơi Schumann[31] à?"

---

[31] *Robert Schumann (1810 - 1856): nhà soạn nhạc người Đức.*

"Ý tao không phải thế, mày hiểu không, nhưng chắc chắn là tao muốn thoát khỏi kiểu sống bẩn thỉu này – tao chỉ không biết phải làm gì."

Học sinh tiểu học trong bộ đồng phục màu đen đi thành ba hàng ở con đường phía dưới. Một phụ nữ cầm lá cờ hiệu có vẻ là cô giáo đang lớn tiếng kể cho chúng điều gì đó. Một cô bé dừng lại nhìn chằm chằm vào tôi và Male đang đứng dựa vào hàng rào, cả hai đều tóc dài và trông có vẻ mệt mỏi. Cô bé đội một chiếc mũ đỏ và nhìn chúng tôi chằm chằm khi các bạn chen lấn nhau đi qua nó. Cô bé bị cô giáo gõ vào đầu và bối rối bước đi. Cô bé chạy đuổi theo hàng, cái cặp sách màu trắng lắc lư. Trước khi đi khuất, nó còn quay lại nhìn chúng tôi lần nữa.

"Một cuộc dã ngoại của trường", tôi lẩm bẩm.

Male nhổ kẹo cao su và cười phá lên. "Bọn trẻ con đi dã ngoại à?"

"Này Male, còn con thỏ thì sao?"

"Con thỏ à? Tao nuôi nó một thời gian nhưng nó chỉ đem lại cho tao những cảm xúc tồi tệ, và chẳng có ai chịu nhận nó cả."

"Có lẽ tao sẽ nhận nó."

"Hả? Quá muộn rồi. Tao đã ăn thịt nó."

"Ăn thịt nó?"

"Ừa, tao nhờ ông hàng xóm bán thịt làm thịt hộ, nhưng nó chỉ là con thỏ con nên có ít thịt lắm. Tao rưới nước sốt cà chua, mày hiểu không, nhưng thực là khó khăn."

"Mày đã ăn nó hả?"

Âm thanh ầm ĩ phát ra từ mấy cái loa có vẻ không ảnh hưởng gì đến những người đang chuyển động trên sàn.

Dường như tiếng ồn ấy vẫn liên tục như vậy từ lâu rồi, và những

con khỉ mặt đầy son phấn kia đang nhảy theo nó.

Người sũng mồ hôi, Moko bước đến, cô ta liếc Male, rồi ôm chầm lấy tôi.

"Yoshiyama đang gọi cậu đấy, ở đằng kia kìa. Kazuo bị bảo vệ đánh bị thương rồi."

Male lại ngồi xuống trước tấm nỉ đen. "Này Male, bao giờ mày quay về quê thế?"

Tôi ném cho hắn một bao Kools[32].

---

[32] *Kools: một loại thuốc lá.*

"Ừa, bảo trọng nhé." Hắn ném cho tôi cái kẹp làm bằng vỏ sò trong suốt.

"Đó là chỗ mày ở đấy Ryu ạ, một con tàu pha lê."

"Này Moko, vui lắm hay sao mà nhảy đến ướt đẫm mồ hôi vì cái ban nhạc rẻ tiền ấy?"

"Cậu đang nói cái gì thế? Sao cứ phá đám người khác chỉ vì cậu không vui?"

Mút chùn chụt một cái ống ướt đẫm nước bọt, Yoshiyama vẫy tay ra hiệu với chúng tôi.

"Kazuo ngu ngốc cố gắng leo lên hàng rào ngay trước mũi một tay bảo vệ đang nhìn hắn chằm chằm. Khi cố gắng bỏ chạy, hắn lại bị gãy chân. Tệ quá. Thật chó chết, tên bảo vệ đó khốn kiếp quá. Đánh nhau một trận rồi đấy."

"Có ai đưa cậu ta vào bệnh viện chưa?"

"Rồi, Kei và Reiko, Reiko nói cô ta quay về nhà một tí, và Kei lẽ ra phải đưa Kazuo về nhà hắn, nhưng bây giờ việc ấy lại đổ lên đầu tớ, làm tớ tức phát điên."

Yoshiyama đưa một điếu cần sa cho cô gái trang điểm rất lòe loẹt bên cạnh hắn. Cô ta có gò má cao và đánh phấn mắt màu xanh lá cây rất đậm quanh mắt. "Này, cái gì thế?", cô ta hỏi. Gã đang nắm tay cô ta ghé sát tai cô ta, nói: "Em ngốc thế, là cần sa đấy", "Tuyệt, cảm ơn nhé", cô ta nháy mắt nói. Cô ta và gã bồ cũng mút điếu cần

sa chùn chụt.

Moko nuốt thêm hai viên Nibrole nữa ở đài phun nước. Người cô ta nhớp nháp mồ hôi và cái quần soóc yếm hằn lên bụng cô ta, hai bên sườn căng phồng. Một thợ ảnh đeo băng tay chớp nhanh cảnh cô ta đi đến ôm tôi. Tôi gỡ tay cô ta đang quàng qua cổ tôi và đẩy ra.

"Này, Moko, cậu có thể đi và nhảy nữa nếu muốn."

"Hả? Ngay sau khi tớ cho cậu hít mùi nước hoa Dior của tớ? Tớ ghét cậu, Ryu ạ, cậu làm tớ buồn."

Cô ta lè lưỡi và loạng choạng quay lại nhập hội với mấy người đang nhảy. Khi nhảy, bộ ngực của cô ta cũng lắc lư, một bên lấm tấm tàn nhang.

Yoshiyama chạy đến và hét vào tai tôi, "Bọn tớ bắt được gã khốn đánh Kazuo rồi."

Một tay bảo vệ với cái đầu cạo nhẵn đang ở trong toilet công cộng lờ nhờ ánh sáng. Một gã hippie người lai cởi trần đang trói tay anh ta, trong khi một tên khác lèn một sợi dây da vào miệng anh ta. Các bức tường bẩn thỉu đầy hình vẽ graffiti và mạng nhện, mùi nước tiểu xộc vào mũi tôi. Ruồi bay vù vù quanh những ô cửa sổ vỡ.

Khi người bảo vệ vùng vẫy và giậm chân xuống sàn, Yoshiyama thúc cùi chỏ vào bụng anh ta.

"Này, cậu đứng đấy canh chừng cho bọn tớ", cậu ta nói với tôi.

Yoshiyama lại một lần nữa thúc cùi chỏ vào bụng người bảo vệ, hắn ấn sâu đến hơn nửa khuỷu tay vào chỗ lõm thượng vị khiến anh ta bị nôn ọe. Từ khóe miệng chảy thẳng theo dây da đang trói anh ta, một thứ chất lỏng sền sệt màu vàng nhỏ giọt ra cả sau gáy, dây ra cả chiếc áo T-shirt in hình chuột Mickey của anh ta. Đôi mắt anh ta nhắm chặt, cố gắng chống chọi lại cơn đau. Anh ta nôn suốt, làm bẩn cả thắt lưng, bẩn cả bên trong quần. Gã hippie cơ bắp cuồn cuộn nói với Yoshiyama: "Để tao", hắn đứng trước mặt người bảo vệ đang rên rỉ, tát mạnh vào gương mặt đang gục xuống của anh ta. Cái tát làm mặt anh ta nghiêng hẳn sang một bên, mạnh đến mức tưởng như nó bị xé toạc ra. Máu tươi nhỏ lộp độp. Tôi nghĩ anh ta đã bị gãy răng. Người bảo vệ ngất đi và trượt ngã xuống sàn nhà. Gã hippie đã rất say hoặc phê thuốc; đôi mắt đỏ ngầu của hắn nháy lia lịa, hắn gạt Yoshiyama sang một bên khi

thằng cha cố kéo hắn lại và hắn đã đánh gãy tay trái của người bảo vệ. Một tiếng khô gọn như tiếng que bị bẻ gãy. Người bảo vệ thét lên và ngẩng mặt nhìn. Mắt anh ta trợn lên khi nhìn thấy cánh tay của mình gãy lủng lẳng, và anh ta lăn lộn trên sàn xi măng nhầy nhụa. Anh ta lăn một vòng, hai vòng, chầm chậm. Gã hippie lau tay vào một cái khăn mùi xoa, rồi nhét cái khăn dính máu vào miệng người bảo vệ đang rên rỉ. Giữa những hợp âm guitar xé tai, tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển của anh ta ngay từ chỗ tôi đứng. Khi Yoshiyama và những người khác đi ra, anh ta ngừng lăn lộn và cố bò về phía trước, cánh tay phải của anh ta dò dẫm trên sàn nhà.

“Này, Ryu, chúng ta đi thôi.”

Máu vương vãi và nhỏ giọt trên nửa dưới khuôn mặt anh ta như tấm mặt nạ đen. Mạch máu trên trán anh ta phồng lên; anh ta cố gắng nhích dần lên bằng cùi chỏ. Hình như một cơn đau mới lại dội đến, anh ta lẩm bẩm, nằm nghiêng một bên, hai chân run rẩy. Cái bụng dính đầy vết nôn của anh ta phồng lên xẹp xuống.

Bên trong tàu điện sáng lấp lánh. Nghe tiếng tàu điện ầm ĩ và ngửi mùi rượu xung quanh, tôi cảm thấy nôn nao. Yoshiyama đi lại loanh quanh, hắn đang phê Nibrole mắt đỏ kè, còn Moko thì đang ngồi trên sàn tàu gần cửa. Ở ga, mỗi đứa chúng tôi nuốt thêm hai viên Nibrole nữa. Tay bám vào cột xe, tôi đứng cạnh Moko. Yoshiyama ôm ngực nôn mửa, đờ đẫn nhìn xung quanh trong khi các hành khách khác vội vã tránh xa. Mùi chua chua phả đến chỗ chúng tôi. Yoshiyama lau miệng bằng tờ báo lấy trên giá để đồ ở trên đầu. Độ rung của đoàn tàu làm cho nước trong bãi nôn trên sàn bắn ra. Không có thêm hành khách lên toa chúng tôi ở các điểm dừng. “Khốn kiếp”, Yoshiyama lẩm bẩm, đập tay vào cửa sổ. Đầu tôi nặng chình chịch và khi tôi lỏng tay bám vào cái cột thì suýt ngã. Moko ngẩng đầu lên, nắm tay tôi, nhưng do mất hết cảm giác nên tôi chẳng cảm thấy có bàn tay ai đó nắm lấy tay mình.

“Này Ryu ơi, tớ mệt sắp chết rồi.”

Moko cứ lải nhải lẽ ra chúng tôi nên về nhà bằng taxi. Ở bên kia, Yoshiyama đứng trước mặt một người phụ nữ đang cúi xuống đọc sách. Nhận thấy hắn đang nhỏ nước dãi, cô ta định tránh ra. Yoshiyama hét lên, túm tay cô ta, quay vòng vòng và ôm lấy cô ta. Cái áo sơ mi mỏng của cô ta rách toạc. Tiếng la hét của cô ta còn to hơn cả tiếng bánh xe xiết xuống đường ray. Những người khác chạy sang các toa bên cạnh. Người phụ nữ đánh rơi quyển sách, những thứ trong túi xách của cô ta rơi vương vãi ra sàn. Moko

gương mặt đầy vẻ ghê tởm, lẩm bẩm, đôi mắt đờ đẫn vì buồn ngủ, "Tớ buồn ngủ quá".

"Ryu, cậu có muốn ăn pizza không, một cái pizza cá trồng, với thật nhiều nước sốt Tabasco, khiến cho lưỡi cậu cay xè, cậu có muốn ăn một cái pizza như thế không?"

Người phụ nữ đẩy Yoshiyama ra và chạy về phía chúng tôi. Cầm cô ta nhô ra; cô ta tránh bãi nôn trên sàn và che bộ ngực trần. Tôi ngáng chân cô ta. Rồi tôi kéo cô ta xuống, cố gắng hôn thật sâu. Cô ta cắn chặt răng, lắc lắc đầu, và cố gắng vùng ra.

"Bọn khốn kiếp." Yoshiyama lẩm bẩm với những hành khách ở gần chúng tôi. Ở phía bên kia cửa kính, mọi người nhìn chúng tôi như thể đang xem thú ở vườn bách thú.

Khi tàu đến ga kế tiếp, chúng tôi nhổ nước bọt vào người phụ nữ và chạy xuống sân ga.

"Này, bọn chúng kia kìa, bắt lấy chúng!" Một người đàn ông trung niên hét lên khi ông ta nhoài người qua cửa sổ toa tàu, cái cà vạt của ông ta đung đưa. Yoshiyama lại thở hổn hển khi chạy. Áo sơ mi của hắn ướt đẫm mồ hôi và đôi xăng đan cao su quét lệt xệt trên sân ga. Moko, rất nhợt nhạt, cầm đôi xăng đan của cô ta và chạy chân trần. Trên bậc thang, Yoshiyama bị trượt chân và ngã. Hắn bị xước phía trên mắt ở chỗ tay vịn cầu thang, và máu phọt ra. Hắn ho húng hắng và lẩm bẩm gì đó khi tiếp tục chạy. Tại cửa ra, Moko bị một nhân viên nhà ga kéo tay lại nhưng Yoshiyama đấm vào mặt ông ta. Chúng tôi vội vã chạy vào đám đông trên con phố nhỏ ở ngoài. Moko bắt đầu khuỵu xuống, tôi đỡ cô ta dậy. Mắt tôi nhức nhối; khi tôi đưa tay xoa thái dương, nước mắt trào ra. Từng đợt buồn nôn dữ dội lại trào lên, và tôi đưa tay ôm chặt miệng.

Chân Moko ríu vào nhau khi bước đi; đến sang nay, mùi của mấy gã da đen dính trên người cô ta đã bay hết.

Chương 14

Trong vườn của bệnh viện vẫn còn mấy vũng nước mưa. Một đứa trẻ tránh mấy vết lốp xe hằn trên bùn, chạy nhanh, tay cầm một xấp báo.

Một con chim mà tôi không thể nhìn thấy hót líu lo đâu đây.

Tối qua, khi về đến phòng, tôi ngửi thấy mùi dứa và vứt nó đi không thương tiếc.

Khi mút chặt đôi môi của người phụ nữ trên tàu, tôi thấy đôi mắt cô ta có vẻ kỳ lạ. Tôi tự hỏi cảm giác của cô ta như thế nào.

Chim sà xuống vườn trong khu nhà. Đôi vợ chồng người Mỹ sống ở tầng một ném ra một ít mẩu vụn bánh mì. Cẩn thận nhìn ngắm xung quanh, lũ chim mổ thức ăn và nuốt nhanh chóng. Vụn bánh mì rơi giữa đám sỏi nhưng bọn chúng mổ rất lành nghề.

Một nữ tạp vụ với chiếc khăn buộc trên đầu đi qua sát sạt, nhưng lũ chim vẫn không bay đi.

Từ chỗ tôi không thể nhìn thấy mắt của lũ chim. Tôi thích mắt chim với đường viền tròn xung quanh. Những con chim này lông màu xám, trên đầu lông đỏ trông như vương miện.

Tôi quyết định cho mấy chú chim này quả dứa.

Ánh sáng xuyên qua những đám mây ở phía đông. Bầu không khí mà nó chạm vào có màu trắng đục như sữa. Khi cánh cửa hành lang tầng một lạch cạch mở ra, lũ chim vụt bay lên.

Tôi quay vào phòng lấy quả dứa.

“Vâng, cháu định cho mấy con chim quả dứa”, tôi nói với người phụ nữ đang thò đầu ra. Bà ấy trông có vẻ thân thiện. Bà chỉ tay xuống đám rễ cây dương bảo tôi: “Nếu cháu để đó, chúng sẽ dễ

dàng lấy được."

Quả dứa mà tôi ném xuống hơi bị giập, nhưng nó vẫn chầm chậm lăn đến bên cạnh cây dương. Tiếng quả dứa rơi xuống đất gợi tôi nhớ đến vụ đánh đập trong toilet công cộng ngày hôm qua.

Người phụ nữ Mỹ bắt đầu đi dạo cùng với con chó xù. Bà ấy nhìn thấy quả dứa và ngẩng lên nhìn tôi, bà lấy tay che mắt, tôi đoán có thể do bị chói. Bà ta gật đầu mỉm cười, nói rằng: "Bác nghĩ lũ chim sẽ rất vui đấy."

Chương 15

"Này Okinawa, đêm hôm kia cậu đã đi đâu đấy? Tớ rất lo cho cậu."

"Gã này hả, hắn đi đến một khách sạn, một mình ở nơi dành cho các cặp tình nhân", Reiko trả lời. "Và, còn tệ hơn nữa, phải, bộ dạng hắn trông như thế này này và họ tỏ ra nghi ngờ hắn, thế là hắn lao ra ngoài theo đường cửa sổ, thậm chí không nghĩ đến chuyện trả tiền. Tất nhiên là tớ phải trả, nhưng không có vấn đề gì."

Chiều hôm đó, Reiko đã đi với Okinawa. Hắn lại say xỉn và người bốc mùi rất kinh nên tôi nói: "Chích nhanh lên", và bắt hắn vào bồn tắm.

Reiko thì thầm vào tai tôi: "Đừng có kể cho Okinawa về chuyện với Saburo và mấy gã kia, bởi vì hắn sẽ giết tớ đấy, OK?" Khi tôi cười phá lên và gật đầu, cô ta cởi quần áo rồi đi vào phòng tắm một mình.

Yoshiyama đang giận điên lên vì đêm qua Kei đã không quay lại. Cậu ta thậm chí còn không thèm để ý khi Okinawa khoe đĩa *The Doors* vừa mới mua.

Chúng tôi có thể nghe thấy tiếng Reiko đang rên rỉ từ phòng tắm vọng ra. Vẻ mặt đầy chán ghét, Moko nói: "Ryu, bật nhạc lên đi, tớ phát ốm vì việc làm tình rồi, tớ nghĩ là phải có thứ gì đó, ý tớ là, những cách vui thú khác."

Khi tôi hạ thấp cái kim trên đĩa The Doors, Kazuo xuất hiện, đi khập khiễng, và Kei đỡ vai cậu ta. "Chúng tớ đến lấy quà lưu niệm từ bữa tiệc – các cậu có lấy được gì không?" Cả hai đều đã phê Nibrole và họ hôn nhau kiểu Pháp ngay trước mặt Yoshiyama.

Ngay cả khi môi đang dính chặt vào nhau, họ vẫn nhìn hắn, không thể nín nổi cười.

Yoshiyama đột nhiên túm lấy Moko đang nằm trên giường đọc tạp chí bên cạnh hắn, và cố gắng hôn cô ấy. "Cậu làm cái gì thế, buông tớ ra, giữa ban ngày ban mặt thế này! Cậu chỉ biết có thế thôi à?", Moko hét lên và đẩy cậu ta ra. Yoshiyama nhìn chằm chằm vào Kei, người đang chứng kiến cảnh tượng ấy và cười rũ rượi. Ném cuốn tạp chí lên thảm, Moko nói: "Ryu, tớ về nhà đây, tớ phát chán vì những chuyện này rồi." Cô ta mặc vào cái váy nhung mà lúc đến đã mặc.

"Kei, đêm qua em đã ở đâu?", Yoshiyama ngồi dậy hỏi.

"Ở chỗ Kazuo."

"Reiko có ở đó với em không?"

"Reiko đi đến khách sạn với Okinawa, một nơi gọi là "Shin Okubo Love Palace", cô ấy nói trần nhà ở đó làm bằng gương."

"Em đã ngủ với Kazuo à?"

Moko lắc lắc đầu khi nghe họ nói chuyện. Cô nhanh chóng trang điểm, sửa sang lại tóc rồi vỗ vai tôi: "Cho tớ ít hashish, Ryu."

"Anh có thể nói những chuyện như thế à, khi mọi người đều đang lắng nghe?"

"Phải, đừng có nói kiểu đó, Yoshiyama, không phải là cô ấy chỉ đi với tớ vì tớ bị đau à? Đừng có làm trò trước mặt mọi người như thế", Kazuo nhạo báng, và hỏi tôi: "Không thấy cái đèn flash à?"

Khi tôi lắc đầu, cậu ta cúi xuống gõ gõ vào miếng băng vết thương ở mắt cá chân và lẩm bẩm: "Nó những hai mươi ngàn yên và tớ vừa mới mua nữa chứ."

"Này Ryu, đưa tớ ra ga nhé", Moko vừa nói vừa xỏ chân vào đôi giày để cạnh cửa và soi gương để chỉnh lại mũ cho ngay ngắn.

"Này Moko, cậu đi thật đấy à?" Reiko hỏi, cô ta quấn một cái khăn quanh người, đứng uống Coca cạnh tủ lạnh.

Trên đường ra ga, Moko nài nỉ tôi mua cho cô ấy tờ tạp chí *Phụ nữ* và vài điếu thuốc lá. Cô gái bán hàng đang té nước ra vệ đường nhận ra tôi và nói: "Này, hay đấy, hôm nay anh hẹn hò à?" Cái quần màu kem nhạt của cô ta ôm sát đến mức tôi có thể lờ mờ thấy đường hằn của quần lót. Khi chùi đôi tay ướt vào tạp dề và đưa thuốc lá cho tôi, cô ta liếc nhìn mấy móng chân sơn đỏ của

Moko.

“Hậu môn cậu còn đau không?”, tôi hỏi Moko. “Ừ, còn đau một chút khi tớ đi vệ sinh, nhưng gã Jackson đó quả là ngọt ngào, hắn mua tặng tớ cái khăn này ở cửa hàng trong Khu căn cứ, là của Lanvin đấy.” “Cậu vẫn còn tiếp tục nữa à? Tớ thực sự mệt nhoài rồi.”

“Ừ, quả là hơi đau, nhưng nếu có một bữa tiệc nào nữa, chắc là tớ vẫn tới; thực sự không phải lúc nào cậu cũng có thể vui chơi thoải mái, đúng không nào? Khi không còn gì vui thú nữa, tớ sẽ lấy chồng.”

“Hả? Cậu có dự định lấy chồng à?”

“Tất nhiên rồi, cậu nghĩ là không à?”

Một cái xe tải đột ngột rẽ phải ở chỗ đường giao nhau, và bụi bốc lên mù mịt quanh chúng tôi. Cát bay vào mắt và miệng tôi. “Tên lái xe khốn kiếp”, người đưa thư nhảy ra khỏi xe đạp, vừa lẩm bẩm vừa lấy tay dụi dụi mắt.

“Này Ryu, Yoshiyama ấy mà, để mắt tới cậu ta nhé, vì cậu ta hay đánh đập Kei lắm. Khi cậu ta say xỉn thì cậu ta vũ phu lắm, đá cô ấy rồi đá cả đồ đạc nữa. Nói với cậu ta về việc này nhé, OK?”

“Cậu ta dám làm thế à? Cậu ta không phải là người như thế đấy chứ?”

“Cậu đang nói gì thế? Có lần cô ấy còn bị gãy một cái răng đấy. Tớ không biết gã Yoshiyama ấy, bởi vì cậu ta như một người khác khi cậu ta say. Dù sao, hãy để mắt tới cậu ta.”

“Gia đình của cậu dạo này có ổn không, Moko?”

“Ừm, bố tớ bị ốm, nhưng anh trai tớ - này, cậu không biết về anh tớ, Ryu nhỉ - anh ấy lại quá thẳng thắn. Đó là lý do tại sao tớ lại trở thành thế này, nhưng giờ đây có vẻ mọi người đã chấp nhận chuyện đó, và khi tớ kể là tớ có ảnh trong An - An, mẹ tớ đã rất vui, vì thế tớ đoán mọi chuyện đều ổn.”

“Này, mùa hè rồi đấy, nhưng vẫn không thấy mưa mấy nhỉ?”

“Ừ, Ryu, về bộ phim *Woodstock*[33] ấy, à mà cậu đã xem nó chưa nhỉ?”

[33] *Woodstock: đại nhạc hội, tổ chức lần đầu vào năm 1969, là biểu tượng của thời đại hippie thập niên 70 ở Mỹ.*

"Tất nhiên rồi, sao?"

"Bây giờ cậu có muốn xem lại không? Tớ tự hỏi liệu có vỡ mộng nếu xem nó bây giờ hay không, cậu nghĩ thế nào?"

"Chắc chắn là sẽ vỡ mộng rồi, nhưng Jimi Hendrix vẫn luôn tuyệt vời, quả thật rất tuyệt vời."

"Ừ, sẽ vỡ mộng, phải không? Nhưng có lẽ cuối cùng chúng mình vẫn còn cảm thấy gì đó, dù rằng có thể bị vỡ mộng, nhưng tớ vẫn muốn thử xem lại nó."

Tami và Bob rú lên "Yah yah yah" lướt qua trong chiếc xe hơi thể thao màu vàng. Moko cười phá lên, vẫy vẫy rồi giẫm nát điếu thuốc dưới gót giày cao gót mỏng mảnh.

"Anh có quyền gì mà nói như vậy? Anh làm vậy là có ý gì, không phải chỉ vì chúng ta chưa lấy nhau, iem nên làm gì, anh muốn gì? Anh muốn iem nói "Iem yêu anh" có phải không? Chắc chắn iem sẽ nói, nhưng bỏ tay ra khỏi người iem, chúng ta đừng cãi nhau nữa, iem xin anh đấy."

"Kei, không phải thế, đừng có tức giận như vậy, không phải thế, ý anh là chúng ta đừng làm khổ nhau nữa, phải không nào? Chúng ta luôn luôn làm khổ nhau. Hãy dừng lại đi, em hiểu không? Em có nghe anh nói không đấy, Kei?"

"Iem vẫn đang nghe, có gì thì anh nói nhanh lên, giải quyết cho xong chuyện đi."

"Anh không muốn chúng ta chia tay. Anh sẽ làm việc trên boong tàu, ở Yokohama anh có thể kiếm được sáu ngàn yên một ngày, cũng đáng kể đấy chứ? Anh có thể thực sự tự kiếm sống mà không cần ăn bám em nữa, anh không quan tâm nếu em lăng nhăng với người khác, anh sẽ không nói gì, thậm chí em với cả bọn da đen kia nữa. Dù sao thì chúng ta chỉ cần đừng làm khổ nhau nữa, cãi nhau thế này chẳng tốt đẹp gì. Anh sẽ đi làm, ngay từ ngày mai, anh thực sự nghiêm túc đấy."

Kazuo để tay lên vai Kei. Thậm chí cô ấy cũng không muốn hất ra. Ngay trước mặt Yoshiyama, Kazuo cắn và nuốt hai viên Nibrole rồi cười khẩy, nhìn hai người cãi nhau.

Okinawa chỉ mặc độc có cái quần dài, hơi nước bốc lên từ cơ thể hắn, hắn đang ngồi trên sàn bếp và chích heroin.

Reiko nhăn mặt tự chọc mũi kim vào lòng bàn tay mình. “Này Reiko, em đã học kiểu chích này lúc nào thế?”, Okinawa hỏi. Reiko bối rối nhìn tôi và nháy mắt. “Sao cơ, Ryu đã chỉ cho em, tất nhiên rồi.”

“Cái của anh đang nứng lên đây này, Reiko.” “Vớ vẩn. Anh ghét làm tình, em không tin anh à? Anh chỉ ngủ với mỗi mình em thôi.”

Kei đứng dậy, đặt vào máy đĩa First Album của Boz, và vặn volume thật to.

Yoshiyama nói gì đó nhưng cô ấy làm bộ không nghe thấy. Cậu ta vươn tay ra cái ampli vặn nhỏ âm thanh xuống và nói: “Anh cần nói chuyện với em.”

“Chẳng có gì để nói hết, iem muốn nghe Boz, này, vặn to lên!”

“Kei, vết răng trên cổ em là của Kazuo à? Phải không? Của Kazuo à?”

“Anh là đồ ngốc, từ lúc ở bữa tiệc đấy chứ, một trong số mấy gã da đen. Nhìn này, thấy chưa? Một gã da đen đã làm đấy.”

Kei kéo váy lên và chỉ vào vết răng to tướng ở đùi. “Kéo xuống, Kei”, Kazuo nói. Hắn kéo váy Kei xuống.

“Ừa, anh biết vết ở chân em rồi, nhưng vết trên cổ em không phải là từ ba ngày trước, có phải không? Này Ryu, không phải là ở đó, đúng không? Tớ đoán là cậu đã làm thế, Kazuo, được thôi, nếu cậu đã làm vậy, nhưng hãy thừa nhận đi, Kazuo.”

“Miệng tớ to được đến mức ấy à? Và nếu quả thật là OK, cậu cần gì phải làm ầm ĩ lên như vậy?”

“Này Ryu, cậu vặn to nhạc lên đi. Từ lúc tỉnh dậy tớ đã muốn nghe nó rồi, vì thế tớ mới đến đây, vặn to lên!”

Tôi đang nằm trên giường và giả bộ không nghe thấy Kei nói gì. Thật là phiền phức nếu phải ngồi dậy và đi đến chỗ cái ampli. Tôi cắt móng tay. Reiko và Okinawa trải một tấm chăn ra sàn bếp và nằm sấp bụng xuống đó.

“Anh không nói về vết răng hay thứ gì đó, anh chỉ nói những gì anh luôn nói. Anh nói nhiều hơn thế, em hiểu không, những thứ cơ bản. Chúng ta nên, em hiểu không, quan tâm đến nhau hơn nữa, dù chỉ một chút thôi, đó là điều anh muốn nói. Thành thật mà nói, chúng ta đang sống ở một mức độ khác, vì thế hãy quan tâm chăm sóc nhau.”

Kazuo xoa xoa chân, hỏi: “Cậu đang nói cái quái quỷ gì thế, Yoshiyama? Sống ở một mức độ khác? Cậu đang nói gì thế?”

Không nhìn hắn, Yoshiyama khẽ nói: “Không phải việc của cậu.”

Móng chân tôi có mùi như mùi dứa. Có gì đó chọc vào lưng tôi; tôi kéo gối ra nhìn – là cái áo ngực Moko để quên.

Cái áo ngực có dây được thêu hoa và có mùi của chất tẩy rửa. Tôi ném vào trong tủ. Cái áo khoác màu bạc dùng để mặc trong nhà cũng treo ở đó. Tôi nhớ lại mùi vị tinh dịch âm ấm của Jackson và cảm thấy buồn nôn. Cảm giác vẫn còn một ít vương trong miệng, khi tôi đưa lưỡi kiểm tra một vòng, thỉnh thoảng mùi vị đó lại dậy lên. Tôi vứt những mẩu móng tay vừa cắt ra hành lang. Tôi có thể thấy một người phụ nữ đi dạo cùng con chó chăn cừu giống Đức trong khu vườn bệnh viện. Bà ta chào một người đi qua và dừng lại nói chuyện. Con chó kéo căng sợi dây xích. Từ chỗ tôi đứng, bên trong miệng người phụ nữ nhìn có màu đen, giống như những người phụ nữ thời xưa nhuộm răng, tôi nghĩ răng bà ta rất xấu. Bà ta che miệng khi cười. Con chó kéo căng dây xích ra phía trước và sủa lớn.

“Chúng ta, em hiểu không, chúng ta cần có nhau. Ý anh là, anh không nói như thế nào, nhưng em là tất cả những gì còn lại của anh, mẹ anh đã mất, và có bao nhiêu người chống lại chúng ta, phải không nào? Sẽ thật tệ nếu gã nhân viên phúc lợi xã hội tìm thấy em, và nếu lần này họ bắt được anh thì không chỉ là trại cải tạo thanh thiếu niên thôi đâu. Chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, giống như trước kia, em có còn nhớ chúng ta đã cùng bơi trên con sông ở Kyoto như thế nào không? Anh muốn mọi việc lại được như xưa, khi chúng ta mới quen biết nhau. Anh không hiểu tại sao chúng ta lại cứ cãi nhau như thế này, hãy thử cố gắng và nhường nhịn nhau hơn, tiền không phải là vấn đề, chúng ta đã ở bên nhau bao lâu rồi, và anh sẽ đi làm lại. Này, em nhìn xem, anh sẽ đi lấy cái bàn với mấy cái giá để đồ rồi mấy thứ lặt vặt nữa ở chỗ mà Moko bảo bọn mình ở Roppongi ấy, và hình như ở đó còn cả chạn bát rồi lò nướng hoặc mấy thứ tương tự. Và Kei, em có thể sơn sửa chúng lại.

Anh cũng sẽ đi kiếm tiền, phải, anh sẽ đi làm, anh sẽ cùng em kiếm tiền, và em có thể nuôi một con mèo khác. Em có nhớ con mèo Ba Tư màu xám trong cửa hàng không, em đã nói là thích nó? Anh sẽ mua nó cho em. À chúng ta sẽ tìm một căn hộ mới, có toilet riêng, và chúng ta sẽ có sự khởi đầu mới.

À, chúng ta cũng có thể đến Fussa giống như Ryu; chúng ta có một ngôi nhà và sẽ mời Reiko, Okinawa hay ai đó sống cùng chúng ta, phải không nào? Có rất nhiều phòng và nhiều ngôi nhà của lính Mỹ cũ ở quanh đây; hằng ngày chúng ta có thể xén cỏ và tổ chức tiệc. Một cái xe cũ rẻ tiền nữa chứ, Ryu có người bạn nước ngoài nào đó muốn bán một cái như thế, chúng ta sẽ mua nó và anh sẽ thi lấy bằng lái xe. Và chúng ta sẽ vui vẻ, Kei ạ, sẽ rất vui vẻ.

Khi mẹ anh mất, em biết không, anh không muốn làm em phải đau buồn theo, hãy cố gắng hiểu anh, điều đó không có nghĩa là mẹ đối với anh quan trọng hơn em, và dù sao thì mẹ cũng đã đi xa, giờ đây em là tất cả những gì anh có, phải không nào? Hãy về nhà và bắt đầu lại nhé.

Em hiểu ý anh không, Kei, có hiểu ý anh không?"

Yoshiyama đưa tay ra chạm vào má Kei. Cô ấy hất tay hắn ra một cách lạnh lùng, cúi đầu, và cười phá lên.

"Vậy mà anh cũng có thể nói ra được với khuôn mặt trơ trơ ấy, anh không thấy xấu hổ à? Mọi người đều đang lắng nghe. Mà mẹ anh thì làm sao nào? Liên quan gì đến chuyện bất hòa của chúng ta? *Iem* chẳng biết gì về bà ấy, lần đó chẳng có ý nghĩa gì cả, *iem* chỉ không thích bản thân *iem* khi iem ở bên anh, anh có hiểu ý iem không? *Iem* không thể chịu đựng được, *iem* cảm thấy thật bé nhỏ và bần tiện khi iem ở bên cạnh anh; iem không thể chịu được khi thấy mình bé nhỏ và bần tiện."

Kazuo phải cố gắng lắm mới không cười phá lên. Nghe Yoshiyama nói, hắn dùng tay che miệng, rồi khi nghe thấy Kei than phiền, mắt hắn gặp mắt tôi, và hắn không thể nhịn được cười nữa. "Một chú mèo Ba Tư, ôi thật là giàu có!"

"Yoshiyama, anh có nghe iem nói không đấy? Nếu anh còn gì để nói, hãy nói sau khi chuộc cái dây chuyền của iem từ hiệu cầm đồ về, OK? Hãy nói sau khi chuộc được cái dây chuyền vàng mà bố đã tặng iem. Hãy nói sau khi anh đã làm được như thế đi.

Anh đã đem cầm nó, bởi vì anh nói anh muốn mua một ít Hyminal, lúc đó anh say và đã làm như thế đấy."

Kei bắt đầu khóc. Cô ấy gục mặt xuống. Kazuo cuối cùng cũng đã ngưng cười.

“Này, em đang nói gì thế, Kei? Em nói anh có thể cầm nó đi, có phải không nào? Em nói em muốn thử Hyminal, em nói trước, và em nói là hãy cầm sợi dây chuyền đó đi.”

Kei lau nước mắt. “Ôi, anh câm miệng đi, anh vẫn cứ như thế, con người vô dụng. *Iem* đoán là anh không biết, sau đấy iem đã khóc như thế nào, anh không biết iem đã khóc như thế nào trên đường về nhà. Anh chỉ hát thôi, đúng không?”

“Em đang nói gì thế? Đừng khóc, Kei, anh sẽ chuộc nó về mà, nhanh thôi. Anh sẽ làm việc trên boong tàu nên có thể sớm chuộc nó về thôi, nó không mất đâu, đừng khóc, Kei.”

Kei xì mũi và lau nước mắt, cô không thèm đáp trả những lời Yoshiyama nói. “Ra ngoài một lúc đi”, cô nói với Kazuo. Kazuo chỉ vào chân mình và nói: “Không, tớ mệt”, nhưng Kei kéo hắn dậy và khi nhìn thấy nước mắt vẫn đọng trên khóe mắt cô, hắn miễn cưỡng đồng ý.

“Ryu, chúng tớ ở trên mái nhà, cậu lên sau và thổi sáo nhé.”

Khi cửa phòng đóng lại, Yoshiyama lớn tiếng gọi tên Kei, nhưng không có tiếng đáp trả.

Okinawa rót và mang đến ba tách cà phê. Trông hắn nhợt nhạt và run rẩy, một ít cà phê sánh ra thảm.

“Này, Yoshiyama, uống tí cà phê đi, trông cậu kinh quá. Không ổn à? Không sao, điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Này… cà phê nhé?”

Yoshiyama từ chối, Okinawa lẩm bẩm: “Quỷ bắt cậu đi.” Yoshiyama rũ người xuống, nhìn chằm chằm vào tường, đôi lúc thở dài, hắn định nói gì đó rồi lại đổi ý. Tôi có thể thấy Reiko đang nằm trên sàn bếp. Ngực cô ta phập phồng theo một nhịp chậm rãi và chân thì xoãi rộng ra như chân của một con chó chết. Thỉnh thoảng cô lại giật giật thân mình.

Yoshiyama liếc nhanh chúng tôi, hắn đứng dậy, và bắt đầu ra ngoài. Hắn liếc nhìn Reiko, rồi uống nước từ vòi, và mở cửa.

“Này, Yoshiyama, đừng đi, ở đây đã”, tôi nói.

Đáp lại chỉ là tiếng cửa đóng sầm lại.

Okinawa mỉm cười chua chát và tặc lưỡi. “Không ai có thể làm gì được cho bọn họ nữa, quá muộn rồi, nhưng thằng Yoshiyama quá khờ khạo, nó không biết điều đó. Ryu, có muốn chích không? Thứ này cực thuần, không pha phiếc gì hết nhé, còn một ít đấy.”

“Không, tớ không muốn, hôm nay tớ thấy hơi uể oải.”

“Sao thế? Mày đang tập thổi sáo à?”

“Không.”

“Nhưng mày vẫn muốn tiếp tục chơi nhạc, phải không?”

“Tớ vẫn chưa quyết định, cậu biết đấy, gần đây tớ chẳng muốn làm gì cả, không thấy thích thú gì hết.”

Okinawa đang nghe đĩa *The Doors* vừa mới mua. “Cậu cảm thấy bị thất vọng à?”

“Ừ, nhưng không hẳn là chán đời.”

“Tao vừa mới gặp Kurokawa, hắn bảo rằng đang rất chán nản. Hắn nói sẽ đi Algeria làm du kích. Ừm, nếu hắn nói như thế với một người như tao, tao đoán là hắn sẽ không đi thật đâu, nhưng mày không nghĩ giống hắn ta đấy chứ hả?”

“Kurokawa? Ừ, tất nhiên là hắn khác tớ rồi, cậu biết không, đầu tớ bây giờ hoàn toàn trống rỗng, thật sự trống rỗng.

Trước kia đã có nhiều chuyện xảy ra, phải, nhưng giờ thì tớ thấy trống rỗng, không thể làm được gì cả, cậu hiểu không? Và bởi vì tớ trống rỗng nên tớ muốn ngắm nhìn xung quanh nhiều hơn; tớ muốn được nhìn thấy nhiều thứ hơn nữa.”

Cà phê quá đặc nên rất khó uống. Tôi đun thêm ít nước để pha loãng bớt.

“Ừ, thế thì nên đi Ấn Độ.”

“Hả? Sao lại là Ấn Độ?”

“Mày sẽ nhìn thấy rất nhiều thứ ở Ấn Độ, tao đoán thế.”

“Tại sao tớ lại phải đi Ấn Độ? Ý tớ không phải thế, ở đây cũng có nhiều thứ mà. Tớ nhìn xung quanh ở đây, tớ đâu cần phải đi đến nơi khác như là Ấn Độ.”

“Ừ, ý mày là về acid à? Mày đã thí nghiệm với mấy thứ kiểu đó à? Tao không hiểu mày muốn làm gì.”

“Ừ, bản thân tớ cũng không hiểu, tớ không thật sự biết mình nên làm gì. Nhưng tớ sẽ không đi Ấn Độ hay những nước khác, tớ chẳng muốn đi đâu cả, thật đấy. Gần đây, cậu biết không, tớ nhìn ra ngoài cửa sổ, đơn độc. Ừ, tớ nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa và những chú chim, cậu biết không, và mọi người đi trên đường. Nếu nhìn thật lâu quanh cậu sẽ thấy rất thú vị, ý tớ muốn nói thế đấy. Tớ không biết tại sao, nhưng những ngày này mọi vật đều trở nên mới mẻ đối với tớ.”

“Đừng có nói như ông già thế, Ryu, nói mọi vật đều trở nên mới mẻ là dấu hiệu của tuổi già đấy, mày biết không?”

“Không, khác đấy, đó không phải là ý tớ.” “Không khác gì cả, mày chỉ không biết về nó bởi vì mày trẻ hơn tao nhiều. Này, mày nên thổi sáo, đấy là việc mày nên làm, hãy cố gắng và làm cho đúng, thay vì loăng quăng cả ngày với loại cặn bã như Yoshiyama, này, có còn nhớ mày đã chơi như thế nào trong sinh nhật tao không?

Lúc đó ở chỗ của Reiko, tao cảm thấy thật là tuyệt. Lúc đó, không hiểu sao tao lại sởn gai ốc, tao không biết nói sao về cảm giác của mình, nhưng thực sự mày chơi rất hay. Tao cảm thấy, mày biết không, như thể mình cố gắng chế ngự được con người bên trong mà mình đang phải chống lại. Đó là lúc tao nghĩ mày thật may mắn, mày biết không, tao ghen tị với mày vì mày có thể làm cho người ta cảm thấy như vậy. Ý tao là, tao cũng không rõ nữa, nhưng bởi vì tao chẳng tự làm được gì, tao không bao giờ có được cảm giác đó – mày không thể biết được trừ khi chính bản thân mày tự trải nghiệm. Tao chỉ là thằng nghiện ngập, phải, và khi tao hết thuốc, đó là lúc tao không thể chịu đựng được, tao muốn chích, chỉ muốn chích, tới mức có thể giết người được, nhưng sau đó, tao lại suy nghĩ. Tao cảm thấy có điều gì đó, phải, có điều gì đó ở giữa tao và ma túy. Ý tao là, tao co giật, tao sợ hãi, tao thèm được chích đến mức phát điên lên, nhưng tao cảm thấy chỉ tao và nàng tiên nâu thì không đủ. Khi cuối cùng tao cũng chích được, tao đã không nghĩ gì hết, nhưng – không phải Reiko, không phải mẹ tao hay bất cứ thứ gì khác, mà là tiếng sáo mày chơi lần đó. Tao nghĩ mình đã nói với mày về điều này rồi. Tao không biết mày nghĩ gì khi mày chơi nhạc, Ryu ạ, nhưng mày có biết tao cảm thấy tuyệt vời như thế nào không? Tao luôn nghĩ rằng mình muốn có thứ mà mày có, tao nghĩ về nó khi tao bơm ma túy vào trong ống tiêm. Tao tiêu rồi, mày biết không, vì cơ thể tao đã mục ruỗng rồi. Và nhìn này, nhìn mặt tao xem, nó đã bèo nhèo hết rồi, chắc chắn tao

sẽ chết sớm thôi. Tao chẳng tiếc nuối gì khi chết, chẳng có gì cả, tao sẽ không tiếc nuối bất cứ thứ gì.

Chỉ là, ừm, tao muốn biết rõ hơn về cảm giác mà tao có lúc đó khi tao nghe tiếng sáo của mày. Đó là tất cả những gì tao cảm nhận. Tao muốn biết nó là gì. Có thể nếu tao biết, tao sẽ cai nghiện được, cũng có thể không. Tao không nói là mày nên làm thế, chỉ cần mày thổi sáo, tao sẽ bán ma túy và mua cho mày một cây sáo tốt."

Mắt Okinawa đỏ ngầu. Hắn làm dây cà phê ra quần khi đi đi lại lại. "Này, tớ bảo, một cây Muramatsu sẽ rất tuyệt."

"Một cây sáo Muramatsu, cậu biết không, là một loại sáo. Tớ muốn có một cây Muramatsu."

"Một cây Muramatsu hả? OK, tao sẽ tặng mày vào dịp sinh nhật, và mày lại chơi cho tao nghe nhé!"

"Này Ryu, lên và ngăn thằng Yoshiyama đi, tớ chịu hết nổi hai đứa chúng nó rồi, ý tớ là, chân tớ đau lắm."

Kazuo vừa mở cửa vào vừa hổn hển bảo với chúng tôi rằng Yoshiyama đang đánh Kei.

Okinawa nằm thẳng cẳng trên giường.

Từ phía mái nhà, chúng tôi có thể nghe thấy tiếng hét. Nghe như giọng Kei. Không phải tiếng gọi ai đó, mà là tiếng la hét thật sự, tiếng la hét mà người ta không sao nén được khi bị đánh.

Kazuo tợp cốc cà phê nguội ngắt mà Yoshiyama để lại, hắn châm một điếu thuốc, và bắt đầu thay băng ở mắt cá. "Nếu cậu không đến nhanh, có thể Yoshiyama sẽ giết cô ấy đấy, thằng cha điên lên thật rồi", hắn lẩm bẩm.

Okinawa ngồi dậy. "OK, OK, mặc kệ nó, kệ hai đứa ấy làm những gì chúng nó muốn, tao chán cả hai đứa đến tận cổ rồi. Này, Kazuo, chân mày làm sao thế?"

"À, tớ bị thương trong vụ ẩu đả."

"Đứa nào đánh?"

"Một gã bảo vệ ở Hybia, cậu biết không, quả là phiền nhiễu, lẽ ra tớ không nên đến đó."

"Nhưng nó chỉ là vết thâm tím thôi mà, phải không? Mày cần gì

phải băng bó một vết thâm tím, hay là mày bị gãy gì rồi?"

"Ừ phải, nhưng trong vụ ẩu đả, móng tay của gã bảo vệ đã cào vào chỗ đó, vì thế tớ phải tránh để nó không bị nhiễm trùng, phải không nào? Vết móng tay, mẹ kiếp, quả là thứ vũ khí khốn nạn nhất."

Đằng trước mấy thứ đồ phơi phóng đang bay trong gió, Yoshiyama đang túm tóc Kei và đá mạnh vào bụng cô ấy. Khi hắn thúc đầu gối vào bụng Kei, Kei bật tiếng rên, mặt mũi cô sưng vù.

Kei thổ ra máu và nằm vật xuống; tôi kéo Yoshiyama ra xa. Người hắn lạnh toát toàn mồ hôi và bờ vai tôi chạm vào cứng ngắc.

Nằm trên giường, Kei không ngớt rên rỉ vì đau, răng cô va vào nhau lập cập, tay bíu chặt lấy tấm ga trải giường và ôm chặt những chỗ bị đánh. Reiko loạng choạng đi từ bếp vào và tát một cái thật mạnh vào má Yoshiyama lúc đó đang nức nở.

Gương mặt của Kazuo đầy tâm trạng, hắn chấm chấm thuốc khử trùng có mùi hăng hắc vào vết thương của mình. Okinawa hòa tan một viên Nibrole trong nước nóng và giúp Kei uống.

"Khốn nạn quá, đá vào bụng người ta như thế! Yoshiyama, nếu Kei chết, mày thành kẻ giết người đấy", Okinawa nói. "Tớ cũng sẽ chết theo", Yoshiyama nức nở. Kazuo cười khẩy.

Reiko đặt chiếc khăn lạnh lên trán Kei và lau máu trên mặt cô. Cô ta kiểm tra bụng Kei, thấy những vết thâm tím, và khẳng định rằng cần phải đưa đi bệnh viện. Yoshiyama đi đến, nhìn Kei chăm chăm, những giọt nước mắt của hắn rỏ xuống bụng cô ấy. Những mạch máu hằn trên thái dương Kei đập thình thịch, cô ấy không ngừng nôn ra thứ chất lỏng màu vàng. Mi mắt, lòng trắng, cũng như đồng tử mắt phải của cô ấy, đỏ ngầu. Reiko khẽ tách đôi môi bị rách của Kei và nhét vào đó một miếng gạc để ngăn không cho chiếc răng bị gãy chảy máu.

"Tha thứ cho anh, Kei, tha thứ cho anh", Yoshiyama thì thầm, giọng của hắn khàn khàn. Kazuo đã tự thay băng xong, bảo với Yoshiyama: "Tha thứ cho mày hả? Cuối cùng mày cũng nói được câu đấy à, thật là rộng lượng làm sao! Đi rửa mặt ngay!"

Reiko đẩy Yoshiyama một cái và chỉ về phía bếp. "Tôi không thể nhìn anh thêm một phút nào nữa, cút đi, đi rửa mặt đi."

Kei nhấc tay ra khỏi bụng và lắc đầu khi Okinawa hỏi "Có muốn tớ

chích cho không?" Cô rên rỉ: "Xin lỗi, tớ đã làm mọi người mất vui. Nhưng thực sự mọi việc kết thúc rồi, tớ quyết định sẽ chia tay, vì thế tớ chịu đựng lần này là lần cuối cùng."

"Chúng tớ thực sự không vui vẻ đâu, nên đừng lo lắng gì cả, nhé?" Okinawa toét miệng cười với cô ấy.

Yoshiyama lại bắt đầu nức nở.

"Kei, có phải em vừa nói là sẽ bỏ anh không, Kei, đừng bỏ anh, hãy tha thứ cho anh, anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn!"

Okinawa xô cậu ta về phía bếp.

"Nhìn này, chúng tớ đã có ý tưởng, vì thế hãy đi rửa mặt đi."

Yoshiyama gật đầu và đi vào bếp, lấy tay áo lau mặt. Chúng tôi có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Khi hắn quay vào phòng, Kazuo hét lên một tiếng. "Xem hắn đã làm gì này", Okinawa nói, lắc lắc đầu. Yoshiyama đã cắt cổ tay trái, máu vương vãi ra thảm. Reiko thét lên và nhắm mắt lại. Kazuo nhảy dựng lên và rên rỉ: "Ryu, gọi xe cấp cứu đi!"

Giữ cánh tay đang run lên bần bật ở trên vết thương bằng tay kia, Yoshiyama nói bằng giọng mũi: "Kei, em có hiểu ý anh không?"

Tôi định gọi xe cấp cứu nhưng Kei kéo tay ngăn tôi lại. Cô ấy ngồi dậy, Reiko đỡ cô, Kei bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Yoshiyama. Cô đi tới gần cậu ta và khẽ chạm vào vết thương. Cậu ta nín khóc. Cô nâng cổ tay bị cắt của cậu ta lên trước mắt. Cô nói một cách khó khăn, đôi môi sưng vù mấp máy.

"Yoshiyama, chúng tôi đi ăn đây, chưa ai ăn trưa cả nên chúng tôi sẽ ra ngoài ăn. Nếu anh muốn chết, hãy đi mà chết một mình, hiểu chưa? Vì thế anh đừng có gây rắc rối cho Ryu, ra ngoài mà chết một mình đi."

Chương 16

Một nữ y tá mang bó hoa đi dọc theo hành lang được lau chùi bóng lộn. Cô ta chỉ đi một chiếc tất, chân bên kia được băng kín trong lớp gạc lấm tấm vàng. Trước mặt tôi, một người phụ nữ đong đưa chân, liếc nhìn bó hoa to gói trong giấy bóng kính lấp lánh, cô ta đập vào vai người phụ nữ ngồi cạnh mình, hình như là mẹ cô ta, thì thầm: "Đắt lắm đấy nhỉ?"

Ôm mấy cuốn tạp chí bằng tay trái, người đàn ông chống nạng đi cắt ngang qua hàng người đang xếp hàng chờ lấy thuốc. Từ phần đùi trở xuống chân của ông ta cứng đơ, bột trắng từ chỗ bị bó bột vương ra cả ngón chân ông ta. Hai ngón chân nhỏ nhất thò ra từ đống bột bó theo hình bàn chân trông giống như hai cái mụn nhỏ.

Ngồi cạnh tôi là một ông già cuốn hàng lớp băng cứng ngắc quanh cổ. Người phụ nữ ngồi cạnh ông ta đang đan len.

"Ờ", ông ta nói, "tôi đến đây chữa cái cổ bị sái." Trên cằm ông lởm chởm những sợi râu trắng, ông ta nhìn đôi tay đưa lên đưa xuống đều đặn của người phụ nữ bằng cặp mắt nhỏ như hai sợi chỉ nằm giữa những nếp nhăn chằng chịt trên mặt.

"Đau lắm, để tôi kể cho cô nghe, đau đến mức thà chết đi còn hơn. Khá thì có khá hơn nhưng mà lại phát ốm, cô có thể chắc chắn về điều đó, tôi nghĩ không biết họ còn cách nào khác không, những gì họ làm chỉ cho người già thôi thì phải."

Người phụ nữ da ngăm ngăm có cái cổ mập mạp không ngơi tay đan len, chị nhìn ông già đang để tay lên cổ và cười khò khè.

"Cái cổ của tôi trông kinh lắm phải không?"

Tiếng cười của ông già chuyển thành tiếng ho khan. Ông ta vỗ vỗ vào khuôn mặt lấm tấm đầy vết đồi mồi.

“Phải, phải, dù sao thì các ông già không nên lái xe, con dâu tôi bảo là không được lái xe, và nó sẽ không cho tôi lấy xe ra nữa.”

Một chị lao công đi đến lau sạch các vết máu của Yoshiyama vương trên sàn.

Người phụ nữ mặt tròn khom người cầm giẻ lau và xô, quay lại và gọi vọng về phía cuối phòng: “Kashi, Kashi, tôi ổn rồi, quên nó đi nhé.”

Nghe giọng chị ta, mọi người đang ngồi trong phòng đợi đều nghển cổ lên nhìn. Người phụ nữ bắt đầu lau sàn, vừa làm việc chị ta vừa hát một bài hát cũ rất phổ biến.

“Một vụ tự tử à? Ừm, vì cậu chưa chết nên nó chỉ là một vụ tự tử không thành, nhưng sự thật là cậu đã làm không đúng cách. Thậm chí dù cậu có cắt cổ tay, mọi người sẽ vẫn kịp thời cứu cậu, vì thế hãy tiếp tục sống. Cậu phải tì tay thật mạnh vào tường hay thứ gì đó rồi kéo căng da ra cho mạch máu phồng lên mới cắt. Nhưng nếu cậu thật sự muốn chết, cậu phải cắt ở đây này, nhìn đây, ở sau tai, với một cái dao cạo, và khi đó, xe cứu thương có đưa cậu đến bệnh viện ngay lập tức thì cũng vô phương cứu chữa.”

Bác sĩ chữa vết thương cổ tay cho Yoshiyama nói vậy. Yoshiyama thì cứ dụi mắt liên tục.

Tôi nghĩ rằng hắn không muốn vị bác sĩ trung niên này thấy mình đang khóc.

Ông già quấn băng quanh cổ hỏi chị lao công. “Đã dọn sạch chưa?”

“Hả? À, nếu tôi lau ngay khi nó còn ướt thì sẽ sạch ngay, nhưng đã khô thế này thì ông biết đấy, khó mà sạch ngay được.”

“Kinh lắm nhỉ?”

“Cái gì kinh?”

“Ý tôi là, thật là kinh khi phải lau vết máu.”

Bọn trẻ ngồi trên xe lăn đang chơi trong vườn, ném cho nhau một quả bóng màu vàng. Cả ba đứa đều có cái cổ gầy nhẳng. Khi một đứa trong bọn làm rơi bóng, y tá sẽ nhặt lên. Khi nhìn gần hơn, tôi thấy một thằng bé không có bàn tay, nó chơi bằng cách dùng cánh tay đánh bóng. Dù cho người y tá ném rất nhẹ, bóng luôn bị xoay chiều khi cậu bé đánh bóng. Cậu ta nhe cả hàm răng ra cười.

“Ý tôi là, máu me như thế này hẳn sẽ gây khó chịu. Ừm, tôi không phải ra mặt trận trong chiến tranh, vì thế tôi ít nhìn thấy máu, và tôi thấy bị sốc khi nhìn thấy nó ở đây, thật là tệ.”

“Tôi cũng không ra mặt trận.” Người lao công rắc thứ bột màu trắng lên vết máu còn vương lại. Chị ta quỳ xuống và lấy một cái bàn chải chùi nó.

Quả bóng lăn vào vũng nước, và người y tá lau sạch nó bằng một cái khăn. Đứa bé không có bàn tay, có lẽ quá phấn khích, không đợi lâu hơn được nữa, nó hét lớn và vẫy vẫy cánh tay ngắn ngủn.

“Acid chlohydric hay thứ gì tương tự sẽ lau sạch nó, phải không?”

“Mấy thứ đó dùng cho nhà vệ sinh. Nếu dùng nó ở đây sẽ làm hỏng cả sàn.”

Hàng cây phía xa xa đang lay động. Người y tá đi tới ném quả bóng cho bọn trẻ. Một đám các bà bầu bụng phình to bước xuống xe bus và đi về phía bệnh viện. Một thanh niên tay cầm hoa bước lên cầu thang, và người phụ nữ đang đan len nhìn về phía anh ta. Người lao công lại lẩm nhẩm hát bài hát lúc nãy. Ông già, cổ không cúi xuống, cầm một tờ báo giơ lên cao để xem.

Máu của Yoshiyama trộn lẫn với thứ bột màu trắng tạo thành những bong bóng màu hồng trên sàn nhà.

“Ryu, tớ thực sự tệ hại lắm rồi, tớ, tớ sẽ cùng kiếm tiền và đi Ấn Độ, tớ làm việc trên boong tàu và kiếm ít tiền, cậu biết không, tớ sẽ không gây gổ nữa, tớ xin lỗi, tớ sẽ đi Ấn Độ.”

Yoshiyama cứ luôn mồm nói như vậy trên đường từ bệnh viện về nhà. Máu dây ra trên đôi xăng đan cao su, trên ngón chân của hắn, và thỉnh thoảng hắn lại chạm vào lớp băng. Gương mặt hắn vẫn nhợt nhạt, nhưng hắn bảo: “Không đau đâu.” Quả dứa tôi ném xuống lăn đến đúng bên cạnh cây dương. Trời đã tối, không có con chim nào ở đó.

Kazuo không có trong phòng; Reiko nói hắn đã về nhà ngay khi mọi chuyện xảy ra.

“Cậu ta phải học được gì đó từ Yoshiyama chứ, tớ không biết cậu ta có hơi lẩn thẩn không, cậu ta dường như không hiểu gì cả”, cô nói.

Okinawa chích lần thứ ba và nằm lăn trên sàn; chỗ sưng trên mặt Kei đã hoàn toàn xẹp xuống. Yoshiyama ngồi trước ti vi.

“Phim về Van Gogh, Ryu, cậu nên xem nó.”

Reiko không trả lời khi chúng tôi hỏi cà phê. Yoshiyama bảo Kei rằng mình quyết định đi Ấn Độ. “Ừ”, Kei chỉ nói có mỗi vậy.

Reiko đứng bật dậy và lắc lắc vai Okinawa - hắn đang ngậm điếu thuốc trong miệng và không nhúc nhích - rồi hỏi: “Này, chỗ còn lại anh cất ở đâu?” Hắn nói: “Chết tiệt, hết sạch rồi, chỗ anh vừa chích là chỗ còn lại cuối cùng, nếu em muốn chích thì đi mua đi”, Reiko đá vào chân hắn, mạnh hết sức có thể. Tàn thuốc rơi xuống bộ ngực trần của hắn. Hắn nhếch mép cười nhưng không động đậy, Reiko nghiền nát cái xi lanh trên nền xi măng ở hành lang. “Này, nhớ dọn sạch đi đấy”, tôi nói.

Không thèm đáp lời, cô ta nhai và nuốt năm viên Nibrole một lúc. Okinawa vẫn tiếp tục cười sằng sặc, người hắn rung bần bật.

“Này, Ryu, mày sẽ chơi vài điệu sáo chứ?”, hắn nhìn tôi nói.

Trên ti vi, Kirk Douglas[34] trong vai Van Gogh đang cố gắng tự cắt tai.

---

[34] Kirk Douglas (sinh năm 1916 - 2020): nam tài tử điện ảnh người Mỹ.

Kei nói: “Yoshiyama chỉ bắt chước ông này, mọi việc anh làm chỉ là bắt chước thôi, phải không?”

Van Gogh thét lên một tiếng thê thảm và mọi người, trừ Okinawa, đều nhìn về phía ti vi.

Đập đập vào chỗ băng thấm máu trên tay, Yoshiyama nói lại với Kei: “Em còn thấy đau nơi vùng bụng không? Hôm nay là một bước ngoặt trong đời anh; khi anh tới Ấn Độ, em có thể đi cùng anh đến Singapore, và anh sẽ được nhìn em đi Hawaii.” Kei không nói một lời.

Ngực Okinawa chậm rãi nhấp nhô.

“Tớ”, Reiko đột nhiên hét lên, “tớ sẽ bán thân và mua ma túy, giống như Jackson đã bảo! Ryu, đưa tớ tới nhà Jackson! Hắn nói tớ có thể đến đó bất cứ lúc nào, tớ sẽ không thèm hỏi ý kiến Okinawa nữa, đưa tớ tới nhà Jackson!”

Okinawa lại cười, toàn thân run rẩy.

“Cứ cười nữa đi, đồ khốn nạn! Anh chỉ là thằng vô công rồi nghề, trong bộ quần áo bẩn thỉu đó, chỉ là thằng vô công rồi nghề không hơn! Tôi phát tởm vì phải ngậm mút cái thứ bẩn thỉu, mềm oặt của anh! Tớ sẽ bán quán bar của tớ, Ryu ạ, tớ sẽ ra khỏi đây và mua một chiếc xe hơi, mua ma túy, và tớ sẽ trở thành người đàn bà của Jackson. Hay Saburo cũng được! Tớ sẽ mua một cái xe moóc, một cái xe bus mà tớ có thể sống trong đó và tổ chức các bữa tiệc hằng ngày! Này Ryu, kiếm loại xe bus như vậy cho tớ.

Okinawa, tôi chắc rằng anh chẳng biết mấy anh chàng da đen có thằng bé dài như thế nào đâu. Thậm chí ngay cả khi họ phê thuốc, nó vẫn dài như thế, vẫn cứ đi thẳng vào trong tôi dễ dàng. Này, còn anh có gì nào, đồ vô công rồi nghề, anh có biết anh bẩn thỉu, nhớp nháp thế nào không?”

Okinawa ngồi dậy và châm điếu thuốc. Không nhìn vào đâu, cậu ta nhả khói chậm rãi.

“Reiko, em quay về Okinawa đi, anh sẽ đi với em. Học nghề ở thẩm mỹ viện, đó là điều tốt nhất, anh sẽ nói chuyện với mẹ em, ở đây không có gì tốt cho em cả.”

“Đừng có nói với tôi như thế, Okinawa, anh hãy ngủ nữa đi, lần sau, dù anh có tự rạch vào người hoặc quỳ gối khóc lóc xin tôi, tôi cũng không cho anh vay tiền đâu, vì thế, anh hãy quay về Okinawa đi. Anh là người muốn quay về, phải không nào, và kể cả có muốn thế, tôi cũng không cho anh tiền để làm thế. Cứ thử đến và khóc lóc khi anh hết làm bộ, thử khóc và van xin – cho anh vay ít tiền, chỉ một ngàn yên thôi cũng được – tôi cũng sẽ không cho anh vay dù chỉ một yên! Anh mới là người nên quay về Okinawa!”

Okinawa lại nằm vật xuống và lẩm bẩm, “Vậy em muốn gì nào? Này Ryu, thổi sáo đi!”

“Tớ đã nói là tớ không muốn rồi mà?” Yoshiyama lặng lẽ ngồi xem ti vi.

Kei, dường như vẫn còn đau, lại nhai thêm một viên Nibrole. Có tiếng súng lục, cổ Van Gogh ngoẹo xuống, và Yoshiyama lẩm bẩm: “Ôi, ông ta đã làm được rồi.”

Chương 17

Một con bướm đêm đậu trên cột. Thoạt đầu, tôi nghĩ nó chỉ là vết bẩn, nhưng khi quan sát chăm chú, tôi thấy nó hơi xê dịch một chút. Đôi cánh màu tàn thuốc của nó khẽ lay động.

Sau khi mọi người đã đi khỏi, căn phòng dường như tối hơn bình thường. Không phải là ánh sáng yếu đi… tôi dường như di chuyển ra xa nguồn sáng.

Nhiều thứ rơi vương vãi trên sàn. Đám tóc vo tròn kia chắc là của Moko. Giấy gói của cái bánh Lilly đã mua, vụn bánh mì, những mẩu móng chân móng tay màu đỏ màu đen và trong suốt, cánh hoa, khăn giấy bẩn, đồ lót phụ nữ, vết máu khô của Yoshiyama, tất, đầu mẩu thuốc lá, cốc, mấy mẩu giấy nhôm, một chai nước sốt mayonnaise.

Vỏ đĩa nhạc, phim, một hộp kẹo hình ngôi sao, một cái vỏ hộp xi lanh, một quyển sách – tuyển tập thơ của Mallarmé[35] – mà Kazuo để quên. Trên bìa sau của tập thơ Mallarmé, tôi nghiền nát cái bụng có các vệt đen trắng của con bướm đen. Dường như có tiếng kêu khe khẽ, khác với tiếng chất lỏng phụt ra từ cái bụng bị xé nát của nó.

---

[35] Stéphane Mallarmé (1842 - 1898), nhà thơ người Pháp, một trong những bậc thầy của trường phái lãng mạn.

Chương 18

"Ryu, anh mệt à, mắt anh trông buồn cười lắm, anh nên về nhà và ngủ một chút đi!"

Sau khi giết con bướm đêm, tôi cảm thấy đói một cách kì lạ. Tôi gặm nốt mấy miếng gà quay còn sót lại trong tủ lạnh. Nhưng nó đã bị hỏng hoàn toàn; vị chua của nó cào xé lưỡi tôi và lan tỏa khắp đầu tôi. Khi tôi cố gắng móc họng nôn ra miếng thịt còn dính trong cổ thì một cơn ớn lạnh bao phủ toàn thân tôi. Nó cực kỳ mãnh liệt và đột ngột, giống như tôi bị đánh vậy. Dù tôi xoa lên làn da sởn gai ốc bao nhiêu đi chăng nữa, nó vẫn cứ nổi lên sau gáy; dù tôi xoa miệng bao nhiêu chăng nữa, tôi vẫn có thể cảm thấy vị chua và lưỡi tôi vẫn nhầy nhớt. Da gà dính giữa kẽ răng làm lưỡi tôi tê cứng. Miếng thịt gà tôi vừa nhổ ra ướt nhẹp nước bọt, nổi lềnh bềnh trong bồn rửa. Một miếng khoai tây làm tắc lỗ thoát nước, mỡ nổi váng trên mặt nước bẩn. Khi tôi khều miếng khoai tây ra và vứt nó đi, dòng nước nhờn đặc bắt đầu chảy xuống, nước rút dần, miếng thịt gà quay vòng vòng và tụt xuống lỗ.

"Anh nên về nhà ngủ một lúc. Đám bạn kỳ quặc ấy đã rời khỏi nhà anh chưa?"

Lilly đang trải giường. Tôi có thể thấy mông nàng căng lên dưới tấm áo mặc ở nhà trong suốt. Dưới ánh đèn trần màu đỏ, chiếc nhẫn trên bàn tay trái của nàng lấp lánh, ánh sáng lóe lên từ các mặt cắt của viên đá quý.

Miếng thịt gà to làm tắc miệng ống thoát nước. Với một tiếng soạt, nó dính vào bốn lỗ nhỏ ở đó. Trên miếng thịt nhớp nháp, dù nó đã bị răng tôi xé ra và tan rã một phần bởi nước bọt, tôi vẫn có thể nhìn thấy những lỗ chân lông một cách rõ ràng, và vài cái lông cứng như nhựa. Một thứ mùi mỡ nhờn dính chặt vào tay tôi, không biến mất dù cho tôi đã rửa tay thật sạch. Khi từ bếp quay vào phòng khách, lúc tới lấy điếu thuốc để trên ti vi, tôi bỗng thấy

không thoải mái, như thể bị một bà già có làn da bệnh tật ôm chầm lấy.

"Có phải cái lũ kì quặc ấy đã ra khỏi nhà anh không? Ryu, em pha cà phê cho anh này."

Cái bàn tròn màu trắng do những người tù ở Phần Lan làm, mà Lilly luôn tự hào, phản chiếu ánh sáng. Tôi có thể nhìn thấy một màu xanh lá cây nhạt trên bề mặt của nó. Khi tôi nhận thấy nó, cái màu đặc biệt đó ngày càng hiện lên rõ nét hơn; ban đầu nó giống như màu xanh lá cây nhạt, sau chuyển dần sang màu cam run rẩy trên biển lúc hoàng hôn.

"Sao anh không uống cà phê đi? Em còn cho cả một ít brandy nữa. Anh cần phải ngủ thật sâu. Em vẫn cảm thấy buồn cười, từ đêm đó, em chưa đi làm. Mà em còn phải sửa xe nữa, nó đã bị trầy xước thậm tệ, anh biết đấy, nó không bị sứt mẻ gì nhưng sơn lại cũng tốn nhiều tiền lắm, em thật sự không biết sẽ làm gì. Nhưng em muốn thử một lần nữa, anh biết không Ryu?"

Lilly đứng dậy, rời khỏi sofa. Tiếng nói của nàng nghèn nghẹt. Tôi ngỡ như đang xem một bộ phim cũ, và Lilly đang ở rất xa – tiếng nói của nàng truyền đi qua một cái ống dài. Dường như hiện tại, đang ở đây, chỉ là một búp bê bản sao tỉ mỉ của cô nàng Lilly mà thôi. Nó chỉ cử động miệng, và một cái băng ghi âm từ lâu đang chạy.

Dù cho tôi làm gì đi nữa, tôi vẫn không sao gột bỏ được cảm giác giá lạnh bao trùm khi quay về phòng. Khi tôi lấy cái áo len ra để mặc, khi tôi đóng cửa hành lang và kéo rèm lên, tôi bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng cơn lạnh vẫn cứ luôn tồn tại.

Tiếng gió trong căn phòng đóng kín cửa trở nên yếu ớt, chỉ còn như tiếng vo ve trong tai tôi. Không thể nhìn ra bên ngoài làm tôi cảm thấy như bị sập bẫy.

Tôi không chú ý lắm đến những gì ở bên ngoài trước lúc đó, nhưng tựa như tôi đã nhìn cảnh tượng này rất lâu rồi, người say rượu lảo đảo đi qua đường, cô gái tóc đỏ chạy vội vã, cái vỏ lon rỗng từ trong xe hơi quăng ra, những cây dương trải dài đen tối, hình khối của bệnh viện trong đêm đen và những ngôi sao, tất cả bồng bềnh trước mắt tôi với một sự rõ ràng đến lạ kỳ. Và cùng lúc đó, bị cách ly với thế giới bên ngoài, tôi cảm thấy mình thật trơ trọi và phí đời. Căn phòng tràn ngập một thứ hơi nước bất bình thường; tôi thấy khó thở vô cùng. Khói thuốc bay lên và từ đâu đó

bốc lên mùi bơ đang tan chảy.

Khi cố tìm kiếm xem thứ mùi đó bốc lên ở đâu, tôi giẫm phải mấy con côn trùng đã chết, thứ chất lỏng chảy ra từ chúng và vảy của chúng bám vào làm bẩn ngón chân tôi. Tôi nghe thấy tiếng chó sủa; tôi bật radio lên, đúng lúc bài *Domino* của Van Morrison[36] đang phát. Tôi bật ti vi lên, đập vào mắt là cận cảnh một người đàn ông cạo trọc đầu hét lên cuồng loạn, "Không phải là điều mọi người mong đợi hay sao!" Tôi tắt ti vi, màn hình tối đen tựa như mọi hình ảnh vừa bị hút vào trong và gương mặt méo mó của tôi xuất hiện. Gương mặt tôi trên màn hình đen đang mấp máy môi nói điều gì đó với chính nó.

---

[36] Van Morrison: nhà cách tân âm nhạc nổi tiếng người Bắc Ireland.

"Ryu, em tìm thấy một quyển tiểu thuyết có nhân vật rất giống anh, thật sự rất giống anh."

Lilly ngồi trên ghế trong bếp, chờ nước đang đun sôi trong một cái bình thủy tinh hình tròn. Nàng chớp mắt vì một con côn trùng nhỏ. Tôi ngồi lún vào trong chiếc ghế sofa mà Lilly vừa ngồi và thè lưỡi liếm môi liên tục.

"À, có một vài cô gái điếm làm việc cho anh chàng này, nhờ thế, anh ta đưa gái cho các bữa tiệc của những người giàu có – giống anh có phải không nào, Ryu? Nhưng anh ta vẫn còn trẻ - em nghĩ điểm này cũng giống anh đấy. Anh mười chín nhỉ?"

Nước trên bề mặt bình thủy tinh sủi bọt trắng và hơi nước bắt đầu bốc lên. Ngọn lửa đèn cồn run rẩy phản chiếu trên cửa sổ. Cái bóng to lớn của Lilly di chuyển trên tường. Cái bóng đen nhỏ của bóng đèn điện trên trần nhà và bóng mờ to của đèn cồn xen lẫn vào nhau; mấy cái bóng xen lẫn đó di chuyển một cách phức tạp, giống như những vật thể sống, giống như những con amib chia đôi rồi lại chia đôi.

"Ryu, anh có nghe em nói không đấy?"

"Ừm", tôi trả lời. Giọng tôi khựng lại trên cái lưỡi khô rang, phát ra như giọng của một người hoàn toàn khác. Thật không dễ dàng gì khi cảm thấy đó có thể không phải là giọng nói của chính mình. Tôi sợ hãi không muốn nói. Lilly đùa nghịch với cái lông chim cắm trên mũ, thỉnh thoảng nàng lại mở tấm áo choàng mặc trong nhà ra để cù vào ngực mình. Nàng nói tiếp: "Và anh chàng này,

anh biết không, anh ta đưa một trong những cô gái điếm vốn là bạn tốt nhất của anh ta quay lại trường học."

Okinawa, người cuối cùng rời khỏi, mặc bộ quần áo bốc mùi của cậu ta vào và đóng sầm cửa lại sau lưng, không nói lời từ biệt.

"Và anh chàng ma cô này cũng là con của một mụ gái điếm, nhưng cha anh ta là thái tử của một vương quốc nhỏ, anh ta là đứa con rơi của vị thái tử đã cải trang đến Las Vegas để vui chơi."

Lilly có thể nói về cái gì chứ?

Mắt tôi không nhìn rõ như bình thường. Mọi thứ tôi nhìn thấy đều mờ mịt kì lạ. Giống như là chất lỏng sền sệt đang chảy ra trong chai sữa đặt trên bàn cạnh Lilly. Chất lỏng ấy dường như phủ trên người nàng khi nàng cúi về phía trước. Không chỉ ở trên bề mặt, chất lỏng ấy dường như còn xuất hiện phía sau lớp da bị lột bỏ.

Tôi nhớ có một người bạn chết vì bệnh gan và những gì anh ta luôn nói. "Ừ", anh ta nói, có lẽ chỉ là ý kiến của tớ, nhưng thật sự là nó luôn luôn làm cho anh ta đau đớn, những khi không đau đớn là lúc chúng ta quên bẵng đi, chúng ta chỉ quên đi cơn đau, cậu hiểu không, không phải là vì bụng tớ đã mục ruỗng cả rồi, mà tất cả chúng ta, ai cũng đau đớn. Vì vậy, khi nó thật sự cào xé tớ, theo một cách nào đó, tớ lại cảm thấy thanh thản, giống như tớ lại được là tớ. Thật khó mà chấp nhận được, chắc chắn rồi, nhưng tớ cảm thấy khá thanh thản. Bởi vì từ lúc sinh ra, tớ đã luôn đau đớn rồi.

"Anh chàng đó đi tới sa mạc, vào lúc bình minh, ngao du trên chiếc xe hơi của mình, anh ta tiến vào sa mạc Nevada."

Lilly dùng thìa múc thứ bột màu nâu trong cái lọ nâu cho vào khối cầu thủy tinh đang sủi bọt. Mùi hương lan đến chỗ tôi. Khi Jackson và Rudianna cùng đi vào trong tôi, tôi thực sự nghĩ về bản thân mình như một con búp bê da vàng. Tại sao tôi lại trở thành thứ búp bê đó?

Giờ đây, Lilly cúi xuống tôi, mái tóc đỏ của nàng lòa xòa trên trán, nàng trông giống một con búp bê. Một con búp bê cũ rích mốc meo, một con búp bê nói lặp đi lặp lại từng ấy từ khi người ta vặn dây cót, và khi người ta mở cái nắp trong ngực nó, sẽ thấy mấy cục pin, một con búp bê chớp mắt khi nói. Từng món tóc quăn được cài vào mái đầu, nếu người ta đổ sữa vào miệng nó, thứ chất lỏng dinh dính ấy sẽ chảy ra từ một cái lỗ ở thân dưới. Thậm chí khi bạn đập mạnh nó xuống sàn, chỉ cần băng ghi âm ở bên trong

không bị vỡ thì con búp bê vẫn tiếp tục lải nhải. “Ryu, chào buổi sáng. Em Lilly đây, Ryu, anh có khỏe không? Em Lilly đây, Ryu, anh có khỏe không? Em Lilly đây, chào buổi sáng.”

“Và anh chàng ấy, ở sa mạc Nevada, anh ta thấy nơi cất giữ bom H. Những quả bom H to như các tòa cao ốc đứng dàn hàng, trong một khu căn cứ vào buổi bình minh.”

Trong phòng, cái lạnh đang bao vây tôi từ từ mỗi lúc lại tồi tệ hơn. Tôi mặc thêm quần áo, uống whisky, mở cửa, đóng cửa và cố gắng ngủ. Tôi uống cà phê đặc, tập thể dục, hút không biết bao nhiêu điếu thuốc. Tôi đọc một quyển sách, tắt hết đèn đi rồi lại bật lên. Tôi mở mắt, nhìn chằm chằm vào những vết bẩn trên trần nhà, rồi nhắm mắt lại và đếm chúng. Tôi nhớ lại cốt truyện của những bộ phim tôi đã xem từ lâu, cái răng bị mất của Male, của quý của Jackson, đôi mắt của Okinawa, mông của Moko, lông tơ của Rudianna.

Ở bên kia những cánh cửa hành lang đã đóng chặt, nhiều gã say rượu đi ngang qua, hát vang một bài hát cũ. Tôi nghĩ nó giống như một đoạn điệp khúc của những tù nhân bị xiềng xích, hay một bài ca chiến trận được những người lính Nhật Bản bị thương rất nặng, mệt mỏi vì chiến đấu dai dẳng đồng thanh hát trước khi họ nhảy xuống từ vách đá dựng đứng. Quay về phía bãi biển đen như mực, mặt quấn băng, mủ chảy ra từ vết thương hoặc những con giòi bò lổm ngổm trên thân thể gầy gò của họ, những người lính Nhật Bản nghiêng mình về phía đông, trong mắt không có chút ánh sáng – bài hát của những người say rượu kia giống như bài hát buồn mà những người lính sẽ hát.

Khi tôi đang lắng nghe bài hát của họ và lơ đãng nhìn vào hình ảnh méo mó của mình trên màn hình ti vi, tôi cảm thấy mình đang chìm sâu vào trong một giấc mơ mà tôi không sao thoát ra khỏi dù cho cố gắng đến đâu đi chăng nữa. Hình ảnh của tôi phản chiếu trên ti vi và hình ảnh những người lính Nhật cùng hát đọng trong mắt tôi đan xen vào nhau. Và những điểm đen tạo nên những hình ảnh xen lẫn đó, những điểm đen nối vào nhau làm cho những hình ảnh ấy nổi lên, tụ lại thành bầy, bò trong đầu tôi tựa như vô số con sâu sinh sôi nảy nở bò ngoằn ngoèo trên thân những cây đào. Những điểm đen rời rạc nhanh chóng tụ lại với nhau, tạo thành một hình ảnh biến dạng không ra hình thù gì, và tôi nhận ra đó là tôi, toàn thân nổi đầy gai ốc. Đôi mắt đục ngầu của tôi trên màn hình tối đen bị kéo võng xuống, tựa như đang tan chảy, và tôi lẩm bẩm với hình ảnh đó của chính tôi. “Cậu là ai? Cậu đang sợ hãi gì thế?” Tôi nói.

“Những quả tên lửa đó, này, anh có biết không, những quả tên lửa đạn đạo xuyên lục địa[37] đó, chúng được xếp thành hàng trong sa mạc Nevada rộng lớn trống trải, nơi mà con người trông chỉ như những con bọ. Những quả tên lửa ở đó, những quả tên lửa to bằng cả một tòa nhà.”

---

[37] ICBM (Intercotinental Ballistic Missile): tên lửa đạn đạo xuyên lục địa (tiếng Anh trong nguyên bản).

Bên trong bình thủy tinh, nước đang sôi. Chất lỏng màu đen sủi bọt, Lilly đập một con côn trùng đang bay. Nàng gỡ con bọ đã chết nát bét thành một vệt trong lòng bàn tay nàng và ném nó vào gạt tàn. Khói tím bốc lên từ gạt tàn. Nó trộn lẫn với khói bốc lên từ chất lỏng màu đen. Những ngón tay thon mảnh của Lilly cầm điếu thuốc lá, nàng đưa tay che ngọn lửa đèn cồn để châm thuốc. Cái bóng to lớn trên tường trải rộng khắp căn phòng trong chốc lát rồi tàn lụi. Cái bóng biến mất như một quả bóng bay bị xì hơi do châm kim. Nó bị thay thế bởi những cái bóng nhỏ hơn, thẫm hơn tạo nên bởi bóng đèn trên trần nhà. Lilly đưa cho tôi một cốc cà phê. Khi tôi nhìn vào, hình ảnh của tôi sóng sánh trên bề mặt cốc.

“Và khi đó, anh chàng này, anh ta hét lên với những quả tên lửa từ trên đỉnh đồi, nhiều chuyện đã xảy ra với anh ta và anh ta không hiểu tại sao. Anh ta không hiểu mình đã làm gì từ trước đến nay, hay anh ta là ai, hay anh ta nên làm gì kể từ đây, và anh ta chẳng có ai để cùng trò chuyện, anh ta chỉ cảm thấy chán ngán đến tận cổ và hoàn toàn cô độc. Vì thế anh ta quay sang những cái tên lửa và thầm hét lên trong đầu: “Phóng lên đi! Hãy tiếp tục và phóng lên vì ta!”

Tôi nhận thấy bề mặt của chất lỏng màu đen phồng lên. Khi tôi còn học tiểu học, bà tôi bị ung thư phải vào bệnh viện.

Bà bị dị ứng với thuốc giảm đau mà bác sĩ kê cho, toàn thân nổi mề đay và vì thế đã làm khuôn mặt bà biến dạng. Khi tôi đến thăm, bà nói, gãi gãi chỗ dị ứng, “Ryu bé bỏng, bà sắp chết rồi, bà bị bệnh và nó sẽ mang bà sang thế giới bên kia, bà của cháu sắp chết rồi.” Có thứ gì đó giống như mề đay của bà đang nổi lên trên bề mặt thứ chất lỏng màu đen đó. Trước sự thúc giục của Lilly, tôi uống. Khi thứ chất lỏng nóng bỏng trôi vào cổ họng, tôi cảm nhận cái lạnh đang ở trong tôi trộn lẫn với sự trương phồng lên trên bề mặt của mọi thứ.

“Ryu, chẳng phải rất giống anh sao, đó là những gì em nghĩ đấy,

khi em bắt đầu đọc, em đã nghĩ cậu ta giống anh."

Lilly nói khi đang ngồi trên ghế sofa. Chân nàng tạo thành một đường cong kì dị và lút trong đôi dép đi trong nhà màu đỏ. Một lần, khi đổ acid ở một công viên, tôi cũng có cảm giác như bây giờ. Tôi thấy cây cối trải dài đến tận bầu trời đêm và có một vài thị trấn nước ngoài nằm giữa cây cối, tôi đi tới đó. Ở thành phố trong mơ ấy, không ai đi ngang qua tôi, tất cả các cánh cửa đều đóng kín; tôi đi dạo một mình. Khi đến vùng ngoại vi của thị trấn, một người đàn ông gầy gò chặn tôi lại và bảo tôi đừng đi tiếp nữa. Tôi cứ tiếp tục đi, cơ thể tôi bắt đầu trở nên giá lạnh, và tôi nghĩ mình đã chết. Gương mặt nhợt nhạt, bản ngã đã chết của tôi ngồi xuống ghế băng và bắt đầu quay về phía bản ngã thật của tôi, người đang ngắm nhìn ảo giác này trên màn đêm huyền ảo. Lúc đó, tôi sợ hãi và cố gắng chạy trốn. Nhưng bản ngã đã chết của tôi đuổi theo và cuối cùng bắt được tôi, nó đi vào trong tôi và điều khiển tôi. Cảm giác của tôi lúc đó giống hệt bây giờ. Tôi cảm thấy tựa như có một cái lỗ mở ra trong đầu, từ đó, ý thức và ký ức chảy ra còn mày đay nhanh chóng lấp đầy chỗ của chúng, và cơn giá lạnh giống như con gà quay bị hỏng kia. Nhưng trước đó, tôi run rẩy bám chặt lấy cái ghế băng chết tiệt, tự nói với mình: "Này, gắng lên nào, mặt đất vẫn ở dưới chân cậu mà! Tớ đang ở trên mặt đất này, và ở đây có cây cỏ, có kiến đang tha cát về tổ, có những bé gái đuổi theo quả bóng đang lăn và những chú chó con chạy lăng xăng.

Mặt đất này trải dưới vô số ngôi nhà và ngọn núi, và sông, và biển, dưới mọi thứ. Và tớ đang ở trên đó.

Đừng sợ," tôi tự bảo mình, "thế giới vẫn ở dưới chân tớ".

"Em nghĩ về anh, Ryu, khi em đọc cuốn tiểu thuyết này. Em tự hỏi anh sẽ làm gì từ bây giờ, em không biết về anh chàng trong cuốn sách – em vẫn chưa đọc xong."

Khi còn là một đứa trẻ, bất cứ lúc nào chạy và ngã tôi cũng bị những vết xây xát, và tôi thích bôi thứ thuốc sát trùng có mùi hắc và làm đau nhức. Ở vết xước rớm máu ấy luôn có dính thứ gì đó, đất, hoặc bùn, hoặc nước cỏ, hoặc côn trùng bị nghiền nát, và tôi rất thích cơn đau do thuốc sát trùng gây nên khi nó thẩm thấu và làm nổi bọt lên. Cuộc chơi kết thúc, nhìn hoàng hôn buông xuống, tôi nhăn mặt thổi vào vết thương và cảm thấy thật thanh thản, tựa như tôi và phong cảnh buổi tối màu xám đang thì thầm tâm sự với nhau. Gần như là ngược lại với cảm giác từ heroin hay hòa tan chung với nước xuân tình của các cô nàng, cơn đau làm cho tôi nổi bật lên trên nền cảnh vật xung quanh, tôi cảm thấy tựa

như mình tỏa sáng. Và tôi nghĩ bản ngã đang tỏa sáng này có thể hòa hợp với ánh sáng màu cam dễ thương của mặt trời lặn. Quay trở lại căn phòng thực tại, như tôi nhớ về nó, tôi cố gắng làm gì đó để chống chọi với cơn lạnh khắc nghiệt, và tôi cho vào miệng cánh của một con bướm đêm đã chết đang nằm trên thảm. Xác con bướm đêm cứng đờ, chất lỏng màu xanh lá cây chảy ra từ bụng đã đông đặc lại một chút. Bột màu vàng cỡ bằng hạt cát lấp lánh trên tay tôi, những khối cầu nhỏ màu đen, là mắt, để lại những sợi tơ lủng lẳng kéo dài khi rời ra khỏi thân mình. Khi tôi bẻ cánh và đặt lên lưỡi, những sợi râu sắc nhọn của nó chọc vào lợi tôi.

“Cà phê ngon không? Nói gì đi chứ Ryu, Ryu ơi, có chuyện gì thế? Anh đang nghĩ gì thế?”

Cơ thể của Lilly làm bằng kim loại. Nếu làn da trắng bị bóc ra, hợp kim lấp lánh sẽ xuất hiện.

“Ừ ừ, ngon lắm, Lilly, ngon lắm”, tôi trả lời. Tay trái tôi co giật. Tôi hít một hơi dài. Trên tường có một tấm poster – một cô bé giẫm vào thủy tinh bị đứt chân khi nhảy dây ở một khu đất hoang. Có mùi là lạ quanh đây. Tôi đánh rơi cốc đựng thứ chất lỏng màu đen nóng bỏng.

“Anh đang làm gì thế, Ryu? Chuyện gì thế anh?”

Lilly đi tới, tay cầm một cái khăn trắng. Cái cốc màu trắng đã bị vỡ, và tấm thảm ướt đẫm cà phê. Hơi nước bốc lên. Chất lỏng trở nên âm ấm và dính nhớp nháp giữa các ngón chân tôi.

“Anh đang run à? Gì thế, có vấn đề gì thế?” Tôi chạm vào người Lilly. Nó cứng và ram ráp như bánh mì cũ. Tay nàng đặt trên đầu gối tôi. “Rửa chân đi, vòi hoa sen vẫn hoạt động đấy, đi rửa chân nhanh đi.” Lilly nhăn mặt. Nàng cúi xuống để nhặt những mảnh vỡ của cái cốc. Nàng đặt chúng lên gương mặt đang cười của một cô gái nước ngoài trên bìa một tạp chí. Một ít cà phê vẫn còn sót lại trên mảnh chén, và nàng đổ vào gạt tàn. Điếu thuốc đang âm ỉ cháy kêu xì một tiếng trước khi lụi hẳn. Lilly để ý thấy tôi đứng lên. Gương mặt nàng bóng nhờn kem giữ ẩm. “Em đã nghĩ về thứ gì đó thật buồn cười lúc bắt đầu," nàng nói, “thế còn anh? Dù sao thì cũng đi rửa chân đi, em sẽ không để anh dây bẩn ra thảm đâu.” Vịn vào sofa, tôi bắt đầu đi. Trán tôi nóng rực và tôi cảm thấy hoa mắt chóng mặt vì độ lượn và nghiêng của căn phòng. “Đi rửa mau đi, anh đang nhìn gì thế? Đi rửa đi anh!”

Gạch lát trong buồng tắm lạnh và vòi nước lủng lẳng gợi tôi nhớ

đến phòng xử tử với ghế điện mà tôi đã nhìn thấy trong một bức ảnh trước đây. Có quần lót dính máu ở trong máy giặt, một con nhện chạy vòng quanh chăng tơ trên bức tường lát gạch màu vàng. Không gây ra tiếng động gì, tôi để nước chảy qua lòng bàn chân. Miếng chặn cống hình mạng nhện bị tắc vì một miếng giấy. Khi từ chỗ tôi đến đây, tôi đã đi qua khu vườn bệnh viện tối om không ánh đèn. Rồi, nhằm đến một bụi cây, tôi ném con bướm đêm mà tôi đang nắm chặt trong tay. Mặt trời buổi sáng sẽ làm khô chất lỏng trên mình con bướm đêm, và có thể một vài con côn trùng đói khát sẽ ăn nó, tôi nghĩ.

"Anh đang làm gì đấy? Này, Ryu, về nhà đi, em không chịu nổi anh nữa rồi." Lilly nhìn tôi. Tựa lưng vào cửa, nàng ném cái khăn trắng đang cầm vào buồng tắm. Nó hơi bị lấm bẩn bởi cà phê. Giống như đứa bé sơ sinh mở mắt lần đầu tiên, tôi nhìn chằm chằm vào Lilly trong cái áo khoác mặc nhà màu trắng sáng. Cơ thể mềm mại này thì sao, những đường cong này thì sao, những quả bóng tròn sáng ở bên dưới nó, và chỗ phình ra với hai lỗ ở dưới, lỗ đen sâu thẳm bao quanh bởi hai thớ thịt mềm mại thì sao, những cái xương trắng nhỏ ở trong thì sao, là gì vậy – nó là rẻo thịt mỏng màu đỏ ẩm ướt?

Cái sofa có những bông hoa màu đỏ, những bức tường xám, những cái lược với mấy sợi tóc đỏ mắc ở đó, tấm thảm hồng, trần nhà màu kem lấm tấm những bông hoa khô, dây vải quấn quanh dây điện treo thẳng từ trên trần nhà, bóng đèn điện nhấp nháy đung đưa dưới dây xoắn đó, và một cái gì đó như một ngọn tháp bằng pha lê ở trong bóng điện. Cái tháp xoay với tốc độ chóng mặt, mắt tôi đau nhức như bị đốt cháy; khi nhắm mắt, tôi nhìn thấy những khuôn mặt mỉm cười của rất nhiều người và tôi thấy khó thở. "Này, nói cho em có chuyện gì vậy, anh có vẻ bồn chồn lo lắng, anh đang phát điên hay sao?" Dư ảnh màu đỏ của bóng đèn tràn khắp mặt Lilly. Dư ảnh trải rộng và méo mó rồi vỡ vụn như thủy tinh tan chảy, rải rác thành những điểm ngang qua tầm nhìn của tôi. Gương mặt lấm tấm đỏ của Lilly đến gần hơn và nàng chạm vào má tôi.

"Này, sao anh lại run rẩy như vậy? Nói gì đi chứ!"

Tôi nhớ đến gương mặt lấm tấm vết của một người đàn ông – một bác sĩ người Mỹ thuê nhà dì tôi ở quê. "Anh ổn mà, Lilly, phải, ổn, không có gì đâu. Anh chỉ nôn nao thôi, sau bữa tiệc luôn bị thế mà."

Trong phòng của bác sĩ, căn phòng được trang trí bằng những

ngọn giáo của người New Guinea – mũi giáo có tẩm chất độc – ông ta cho tôi xem đồ lót của người phụ nữ trang điểm rất đậm, chân bà ta đạp đạp vào không khí.

"Anh đang phê phải không? Có phải thế không?" Tôi có cảm giác như chìm vào trong mắt Lilly, như thể nàng sắp sửa nuốt tôi.

Bác sĩ mở miệng người phụ nữ cho tôi xem. "Răng bà ta hỏng rồi", ông nói bằng tiếng Nhật và phá lên cười. Lilly rót một ít brandy. "Anh không ổn đâu. Em đưa anh tới bệnh viện nhé?" Người phụ nữ, miệng mở rộng như một cái lỗ, hét lên thất thanh. "Lilly, anh không hiểu vấn đề là ở đâu; nếu còn Philopon, em có thể tiêm cho anh, anh muốn bình tĩnh lại."

Lilly cố bắt tôi uống một ít brandy. Tôi cắn mạnh vào miệng cốc, nhìn ánh đèn trần qua cái cốc ẩm ướt, các điểm sáng chồng chéo lên nhau, tôi càng lúc càng hoa mắt chóng mặt và cảm thấy buồn nôn. "Hết sạch rồi, Ryu ạ, bởi vì sau khi hút Mescaline, em đã chích hết rồi, em cảm thấy thật sự bồn chồn lo lắng và đã chích hết rồi."

Vị bác sĩ chỉ vào nhiều điểm trên mông người phụ nữ gầy gò và diễn giải cho tôi. Người phụ nữ lau son môi vào tờ giấy, thở hổn hển, liếc nhìn tôi, quay về phía ông bác sĩ, đoạn rít một hơi thuốc Gimme. Lilly đỡ tôi ngồi xuống sofa. "Lilly, anh thực sự chưa dùng gì cả, lần này khác lắm, hoàn toàn khác so với lần máy bay phản lực.

Lần đó, em biết không, trong lồng ngực anh đầy mùi dầu nhiên liệu, thật hãi hùng, nhưng lần này thì khác, anh hoàn toàn trống rỗng, chẳng có gì cả. Đầu anh nóng ran, anh không chịu nổi nhưng anh lại lạnh, anh không thể thoát khỏi cái lạnh ấy. Và anh không sao bắt mình làm thật tốt những gì mình muốn, thật quái lạ, kể cả việc nói như thế này, giống như anh đang nói trong mơ.

Giống như anh đang nói trong một giấc mơ hãi hùng mà anh không sao thoát ra được, thật kinh hoàng. Thậm chí ngay cả khi anh đang nói chuyện với em thế này, anh vẫn đang nghĩ về những thứ hoàn toàn khác, về một phụ nữ Nhật Bản ngu ngốc, không phải em, Lilly, một người khác. Anh có người phụ nữ đó và một bác sĩ GI trong trí óc anh mọi lúc. Nhưng anh biết rõ là mình không mơ. Anh biết mắt anh đang mở to và anh ở đây, vì vậy anh mới kinh hãi. Điều đáng sợ là hình như anh muốn chết – muốn em giết anh. Phải, anh thực sự muốn em giết anh, thậm chí đứng đây thôi anh cũng thấy sợ hãi."

Lilly lại đẩy cái cốc brandy vào giữa hai hàm răng tôi. Chất lỏng âm ấm làm lưỡi tôi rung lên và trôi tuột vào cổ họng. Tiếng rung trong tai cứ âm âm khắp đầu tôi. Tĩnh mạch trên bàn tay tôi nổi lên, màu xám xịt, nhịp đập của nó đều đều. Mồ hôi chảy xuống cổ, và Lilly lau mồ hôi cho tôi. "Anh chỉ mệt quá đấy thôi, anh sẽ ổn sau một giấc ngủ ngon mà."

"Lilly, có lẽ anh nên quay lại, anh muốn quay lại. Anh không biết là ở đâu nhưng anh muốn quay lại, anh chắc hẳn đã lạc đường. Anh muốn đến nơi nào mát hơn, anh đã từng ở đó, anh muốn quay lại. Em cũng biết nơi đó mà, Lilly? Một nơi giống như ở dưới bóng cây to có một mùi dễ chịu – giờ đây anh đang ở đâu? Anh đang ở đâu?"

Cổ họng tôi khô rang, cảm giác sắp sửa bùng cháy. Lilly lắc đầu, uống nốt chỗ brandy, lẩm bẩm: "Thật ngán ngẩm!" Tôi vẫn nhớ gã Mắt Xanh đó. "Cậu đã nhìn thấy Chim Đen chưa? Cậu có thể sẽ nhìn thấy Chim Đen đấy", Mắt Xanh đã bảo tôi thế. Ở bên ngoài căn phòng, trước cửa sổ, một con chim đen to lớn có thể đang bay lượn. Một con chim to lớn như màn đêm, một con chim đen nhảy múa trên bầu trời giống như những con chim màu xám mổ vụn bánh mì tôi luôn thấy, nhưng bởi vì nó quá to lớn nên tất cả những gì của nó mà tôi có thể thấy chỉ là cái lỗ trên mỏ, giống như một cái hang ở trước cửa sổ, tôi nghĩ là tôi không thể thấy toàn thân nó. Con bướm đêm tôi đã giết chắc hẳn cũng chết mà không nhìn thấy cả người tôi. Tôi chỉ là thứ gì đó to lớn đã nghiền nát cái bụng mềm chứa đầy chất lỏng màu xanh lá cây của nó, và con bướm đêm chết mà không biết đó chỉ là một phần của tôi. Giờ đây, tôi cũng chỉ như con bướm đêm kia, sẽ bị nghiền nát bởi con chim đen. Tôi đoán Mắt Xanh đã đến để nói với tôi điều đó, hắn ta đã cố nói với tôi như vậy.

"Lilly, em có nhìn thấy con chim không? Một con chim đang bay lượn ngoài kia, có phải không? Em không nhìn thấy sao? Anh biết, con bướm đêm không biết, nhưng anh biết. Một con chim, con chim đen to lớn – Lilly, em cũng biết, phải không?"

"Ryu, anh điên rồi, tỉnh lại đi! Anh có hiểu không? Anh phát điên rồi!"

"Lilly, đừng đùa với anh, anh biết. Anh sẽ không bị lừa phỉnh nữa đâu, không bao giờ nữa, anh biết, anh biết anh đang ở đâu. Đây là nơi gần con chim nhất, anh sẽ có thể nhìn thấy nó từ đây.

Anh biết, anh thực sự biết đã lâu rồi, cuối cùng anh cũng hiểu, đó

là một con chim. Anh còn sống đến bây giờ nên anh có thể hiểu được điều này.

Đó là con chim, Lilly, em có nhìn thấy không?"

"Dừng lại! Dừng lại! Ryu! Dừng lại!"

"Lilly, em có biết nó ở đâu không? Anh tự hỏi anh đến đây bằng cách nào. Con chim bay lượn giống như cách nó nên làm, nhìn kìa, nó đang bay lượn trước cửa sổ, con chim đã phá hủy thành phố của anh."

Lilly nức nở, tát vào má tôi.

"Ryu, anh điên rồi, anh không hiểu à?"

Tôi đoán Lilly không thể nhìn thấy con chim, nàng mở cửa sổ. Nức nở, nàng mở toang cửa sổ, thành phố về đêm trải dài phía dưới chúng tôi. "Nào nói cho em con chim của anh bay lượn ở đâu, hãy nhìn cho kỹ, chẳng có con chim nào ở đây cả!"

Tôi nghiền nát cốc rượu brandy ở trên sàn. Lilly hét lên. Cái cốc rơi xuống. Những mảnh vỡ lấp lánh trên sàn.

"Lilly, con chim kia kìa, hãy nhìn thật kỹ, thị trấn kia chính là con chim, đó không phải là thị trấn hay thứ gì khác, không có người hay vật gì sống ở đó, đó là con chim, em không thấy sao? Em không thấy thật à? Khi anh chàng kia hét lên với những quả tên lửa để phóng lên trên sa mạc, anh ta đang cố gắng giết con chim. Chúng ta phải giết con chim, nếu nó không chết anh sẽ không thể hiểu được bản thân anh nữa, con chim chắn lối, nó che giấu những gì anh muốn nhìn thấy. Anh sẽ giết con chim, anh sẽ giết con chim, Lilly, nếu anh không giết nó thì anh sẽ bị giết. Lilly, em ở đâu, hãy đi và giết con chim đó với anh, Lilly, anh không nhìn thấy gì cả, Lilly, anh không nhìn thấy gì cả."

Tôi lăn lộn trên sàn. Lilly chạy ra ngoài. Có tiếng xe ô tô nổ máy.

Bóng đèn điện xoay tròn. Con chim đang bay đi, bay ra ngoài cửa sổ. Lilly đã đi rồi, con chim đen to lớn đang đến đây. Tôi nhặt một mảnh thủy tinh vỡ trên thảm, nắm chặt và đâm mạnh vào cánh tay đang run rẩy của mình.

Chương 19

Bầu trời đầy mây, nó bao bọc lấy tôi và cả bệnh viện đang say ngủ giống như một tấm vải trắng mềm mại. Khi gió làm mát dịu hai gò má vẫn đang nóng bừng bừng của tôi, có tiếng lá cây xào xạc. Cơn gió mang sự ẩm ướt, mùi cây cối ban đêm, mùi cây cối đang im lặng hô hấp trong khuya vắng. Trong bệnh viện, chỉ có đèn cấp cứu lập lòe đỏ ở lối đi và hành lang, những chỗ còn lại đều tối đen. Bao nhiêu cửa sổ, đánh dấu bởi các khung nhôm hẹp, phản chiếu bầu trời đang đợi bình minh đến.

Đường ngoằn ngoèo màu tím kia chắc hẳn là kẽ nứt trên những đám mây, tôi nghĩ.

Thỉnh thoảng ánh đèn pha của các xe ô tô chạy ngang qua chiếu sáng những lùm cây có hình như chiếc mũ trẻ con. Những con bướm đêm bị vứt vào không đủ gần chỗ đó để ánh đèn rọi tới. Trên mặt đất, có những cục đá nhỏ trộn lẫn với những đám cỏ khô. Khi thử nhặt mấy con bướm đêm lên, tôi nhìn thấy sương sớm đã làm ướt đẫm những lông tơ bao phủ chúng – giống như những con côn trùng đã chết bị bao phủ bởi mồ hôi lạnh.

Lúc đó, khi tôi chạy ra khỏi phòng Lilly, tôi cảm thấy chỉ có cánh tay trái đang chảy máu là phần duy nhất còn sống của tôi. Tôi nhét miếng thủy tinh mỏng đang nhỏ máu vào túi quần, và chạy ra ngoài con đường mù sương. Các cánh cửa và cửa sổ của những ngôi nhà đang đóng chặt, chẳng có gì chuyển động. Tôi nghĩ tôi đang bị nuốt chửng bởi một sinh vật to lớn, rằng tôi đang quay mòng mòng trong bụng nó giống như anh hùng trong một số truyện cổ tích.

Tôi ngã liên tục, vì thế miếng thủy tinh trong túi quần tôi vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Khi tôi băng ngang qua một khoảng không gian trống rỗng, tôi ngã chúi xuống cỏ. Tôi cắn vào những lá cỏ ướt đẫm. Vị đắng của

nó chọc vào lưỡi tôi và một con bọ nhỏ đang nghỉ ngơi trên cỏ chui vào trong miệng tôi.

Con bọ ngoe nguẩy những cái chân bé tí ngứa ngáy của nó.

Tôi thò ngón tay vào và con bọ tròn xoe có hoa văn trên lưng bò ra, ướt đẫm nước bọt của tôi. Trượt trên những cái chân ướt của mình, nó quay lại đám cỏ.

Khi tôi dùng lưỡi liếm vào những chỗ bị con bọ cào xước trên lợi, sương trên cỏ làm toàn than tôi mát dịu. Mùi cỏ bao quanh tôi, và tôi cảm thấy cơn sốt đã hành hạ tôi dần dần biến mất vào trong đất.

Tôi luôn bị thứ gì đó mà tôi không hiểu chạm vào; tôi nghĩ tôi đang nằm trên cỏ. Chắc chắn rằng ngay bây giờ, trong khu vườn yên ả của bệnh viện lúc về đêm này, điều đó vẫn không hề thay đổi. Con chim đen to lớn đến giờ vẫn còn bay lượn, và tôi, và cỏ đắng, và con bọ tròn đều nằm trong bụng nó.

Trừ phi cơ thể tôi khô nhanh như những con bướm đêm khi chúng trở thành giống như đá cuội, tôi không sao thoát khỏi con chim.

Tôi lấy mẩu thủy tinh có kích cỡ bằng ngón tay cái ra khỏi túi quần và lau sạch vết máu. Mảnh vỡ bé xíu với chỗ trũng mềm mại phản chiếu bầu trời đang bừng sáng. Dưới bầu trời, bệnh viện nằm trải dài; xa xa là con đường rợp bóng hàng cây và thị trấn. Đường chân trời của thị trấn vẫn đang nằm trong bóng râm tạo nên một đường cong tinh tế. Đường cong này vẫn như thế, giống như lần tôi suýt giết chết Lilly trên đường băng trong mưa, đường cong màu trắng đó cháy bùng lên trong giây lát với sấm chớp. Giống như đường chân trời sóng tung bọt trắng ở biển, giống như cánh tay trắng nõn của người phụ nữ, một đường cong mềm mại.

Luôn luôn, từ khi nào không rõ nữa, tôi bị bao quanh bởi đường cong màu trắng này.

Mảnh thủy tinh vẫn còn dính máu ở rìa, vì đã bị ướt đẫm bởi không khí ẩm ướt, hầu như trong suốt.

Đó là một màu xanh không giới hạn, gần như trong suốt. Tôi đứng dậy, và khi tôi đi về phía căn hộ của mình, tôi nghĩ, tôi muốn giống như mảnh thủy tinh đó. Và tôi muốn tự bản thân mình phản chiếu đường cong màu trắng mềm mại kia. Tôi muốn chỉ cho mọi người thấy những đường cong tuyệt diệu này phản chiếu

trong tôi.

Đường ranh giới của bầu trời bị ánh sáng làm nhòe đi, và mảnh thủy tinh nhanh chóng bị đục. Khi tôi nghe tiếng chim hót ríu rít thì không còn gì phản chiếu trên mảnh thủy tinh, không còn gì cả.

Bên cạnh cây dương ở đằng trước căn hộ, quả dứa tôi vứt ra hôm qua nằm lăn lóc. Từ vết cắt ẩm ướt của nó vẫn tỏa ra nguyên vẹn mùi hương.

Tôi khom mình ngồi xuống đất và chờ lũ chim.

Nếu bầy chim sà xuống và ánh nắng ấm áp rọi đến đây, tôi nghĩ bóng dài của tôi sẽ phủ xuống, bao trọn lấy lũ chim màu xám và quả dứa.

Thư gửi Lilly

Lilly, bây giờ em đang ở đâu? Bốn năm qua, anh đã thử đến nhà em một lần nữa, nhưng em không còn ở đó. Nếu em đọc quyển sách này, hãy liên lạc với anh nhé.

Anh chỉ nhận được một lá thư từ Augusta, người đã quay trở lại Lousiana. Cô ta nói đang làm lái xe taxi. Cô ta nhờ anh chuyển lời chào đến em. Có lẽ em đã lấy anh chàng họa sĩ mang nửa dòng máu Nhật Bản ấy, nhưng anh chẳng quan tâm. Thậm chí nếu em đã lập gia đình, anh nghĩ anh vẫn muốn gặp lại em lần nữa, nếu có thể. Chỉ một lần nữa thôi, anh muốn hai chúng ta lại cùng hát bài Que sera sera [38].

Và chỉ vì anh viết cuốn sách này, đừng nghĩ anh đã thay đổi nhé. Chỉ giống như là anh đã quay lại con người cũ của mình thôi, thật đấy!

---

[38] *Sáng tác của Ray Evans và Livingston.*